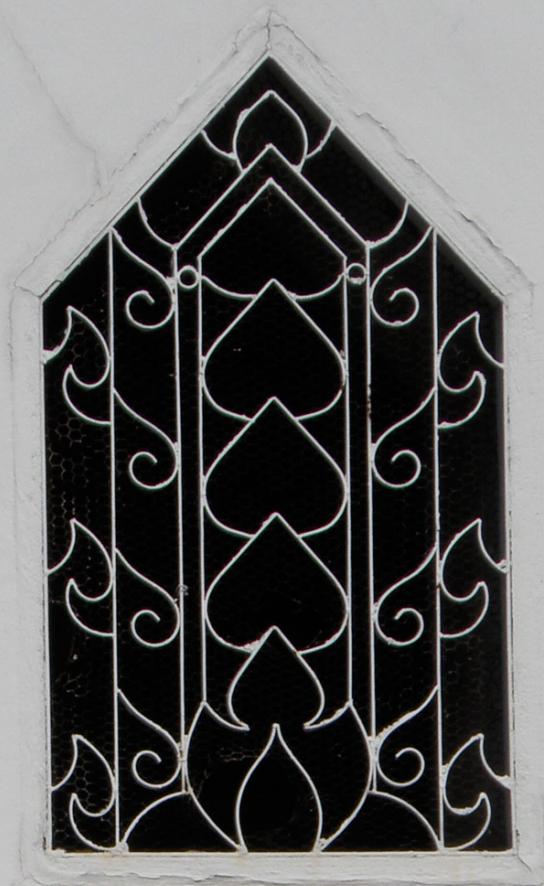

Ljubav na posljednji pogled
Vedrana Rudan

Ljubav na posljednji pogled

Copyright (C) 2003, Vedrana Rudan
Sva prava pridržana.

Dizajn: Slaven Hrvatin
Naslovna ilustracija: e-Eva-a / stock.xchng

Posjetite web stranice Vedrane Rudan:
<http://rudan.info>

Izdanja

Hrvatska:
AGM – Zagrebački holding d.o.o. (2003)
<http://www.agm.hr>

Poljska:
Drzewo Babel (2005)
<http://www.drzewobabel.pl>

Rusija:
Amfora (2011)

Slovenija:
Založba Goga (2005)
<http://www.goga.si>

Srbija:
Rende (2003)
<http://rende.rs>

1

Jašem na oblaku, klatim se poput pijane kurve u vesternu. Nitko me ne goni, ne puca, saluna nigdje, nema mušterija, kolegica, kaktusa, sunca. Baš se klatim. Povraća mi se, želudac mi je u grlu, lijevo, desno, gore, dolje. Nebo je modro. U daljini vidim debelo, dugačko, plastično, crveno uže. Na njemu visi bijelo rublje, vjetar ga nosi. Suši se i par bijelih, pernatih krila. Isuse! To je reklama za deterdžent! Svake je večeri gledam na televiziji. Bijelo rublje i bijela krila suše se na nebu. Oprana su Mavom, zato se tako bijele. I anđeli koriste Mavu. Na nebu sam! Jašem u reklami! Jahati u reklami?! **Biti** u reklami?! Kužim! U paklu sam! Ja sam paklena jahačica! Jahat ću ovako dovijeka i okajavati svoj strašni zemaljski grijeh?! A obrana?! Da li mi se sudilo? Nije! Ja sam u čekaonici! Dok čekam, ne sjedim na drvenoj klupi, jašem pahuljastog konja. Ovo je Nebeski sud, ne treba ga uspoređivati sa zemaljskim! Čekat ću da me pozovu. A kad me pozovu, ući ću u sudnicu i reći, nisam kriva, nisam kriva, nisam kriva! Kako se to dogodilo? Gospodo, bilo je ovako.

Budilica je zvonila u dva ujutro. Da, bitno je, treba naglasiti da je budilica zvonila u dva ujutro. Gospodo suci, ako ne znate, u lov se ide ranom zorom. U šumi treba biti prije nego se šuma probudi. Kasno je ići u lov kad su ptice budne. Bilo je dva ujutro kad je budilica zazvonila. On je bio u kupatilu. Čula sam kako pljuje sluz u umivaonik. Hrk, hrrrk.

Nešto ću vam reći o stanu u kome smo bili, on u kupatilu, ja u spavaćoj sobi. To je dvosobni stan sa dnevnim boravkom, betonski. Kupili smo ga, ne sjećam se koje godine, na kredit, kamata fiksna, tri posto, to su bila dobra vremena, bez devizne kluzule. Nakon nekoliko godina banka nam je otpisala kredit, inflacija ga je pojela. Sjećam se, odlazili smo na gradilište i gledali kako betonsko gnijezdo raste. To je krasan osjećaj, kad ti se ni iz čega rađa dom! Oh! Oh! Kad je zgrada bila gotova, trebalo ju je očistiti. Ušli smo u naš stan i gledali kako radnik, naš vršnjak, struže željeznu balkonsku ogradu.

Nekakav Bosanac. Gledala sam u njegov smeđi potiljak, klečao je na pločicama, zapamtila sam mu naglasak, nije nas pogledao, rekao je riječ ili dvije. Nikad ti nećeš useliti u tako nešto, mislila sam dok sam gledala kako guli rđu sa željeznih šipki! Svakoga ćeš mjeseca slati neku siću u Bosnu, za jedno trideset godina vratit ćeš se u vukojebinu

odakle si došao i tamo provesti ostatak života sa ženom koja nije vidjela grad u kome si ostavio život. Nisam računala na rat. Sve mu se dogodilo mnogo brže. Kako ga jasno vidim! Čuči na našem balkonu i pokretima, kao da drka, nekakvom žicom struže šipku, gore, dolje, gore, dolje. Osjećala sam se dobro, oslonjena na muževljevo kameno rame. Bosanac guli kurac koji nije kurac i gleda nas ispod oka! Ha! Možda bih trebala reći, objasniti, zašto sam se osjećala dobro gledajući sirotana kako kleči i čisti ogradu moga balkona? Da me ubijete, ne znam. A vidite, možda je to bitno. To vjerojatno nešto govori o meni, o meni biću koje gleda tuđu patnju i nesreću i uživa u njoj. A da, gospodo suci, zaboravite ovo što sam rekla o Bosancu, skinite to sa trake, to nije bitno, ubila sam muža, kakve veze ima siroti Bosanac s tim?

Za posao sam ga morala buditi, nježno tresti, na muža mislim, govoriti mu, zvonilo je, molim te, šest je, sedam je, osam je, molim te...Jedva bi se probudio. Režao bi, digao se, ispljuvao, ispišao, obukao i nestao. Primjećujete nervozni ton u mom glasu? Svi pišamo, svi ujutro pljujemo sluz u umivaonik, ali to nas ne definira. Namjerno naglašavam njegovo hrekanje i zvuk njegovog gustog, tamnožutog, pomalo smrdljivog mlaza. Želim da o njemu steknete čim goru sliku. Hoću da vam pred očima bljesne lik grubog mužjaka koji možda i nije dobro otresao kurac kad ga je ujutro uvalio u gaće i nestao iza ulaznih vrata. Namjerno to činim.

Ubila sam ga. Poput svih ubojica mislim kako će moj zločin biti manji ako žrtva pljuje, riga i ne pere kurac. Šta ćete, sve su ubojice iste. Traže oprost za neoprostivo. Znam da ste lukavi, zato ne kalkuliram, otvoreno s vama razgovaram, što nikako ne znači da neću muljati, lagati, istinu govoriti tako da izgleda kao laž, laž tako da izgleda kao istina. To je u redu. Mislim da je to u redu. Svatko od nas radi svoj posao, vi ćete mi suditi, ja ću se braniti. Sama, uzmite to u obzir, branim se sama, nebom, očito, ne jašu odvjernici. Da, moram biti suvisla, kratka, jasna, bez velikih digresija, odlutat će vam pažnja, odrezat ćete mi kaznu veću nego zaslužujem, dosadne ubojice najebu jer pričaju na dugačko i široko. Suci nikad nemaju vremena, rade na normu, ne zanimaju ih sitni detalji. A ubojice, ja, na primjer, ja mislim da su detalji najbitniji. Da nije bilo sitnih detalja, o sebi govorim, o svom slučaju, ja ga ne bih ubila. Pukla sam na sitnici. Eto vidite, već na startu, frka! Vratit ću se na temu, bit ću jasna. Moj muž, moj pokojni muž, volio je spavati, kad je trebalo otići na posao, ja sam ga morala buditi. Moj

muž, moj pokojni muž, volio je lov. Kad je trebalo otići u lov, on je morao buditi mene. To bi bilo to.

Mrzila sam rana ustajanja, to sam rekla. Digla sam se, namazala tijelo smrdljivom tekućinom protiv komaraca i krpelja i gola čekala da izađe iz kupatila i uđe u sobu. Izašao je, ušao je. Hoćeš da skuham kavu? Da, rekla sam, veselilo me kad je bio dobar. Ušla sam u kupatilo, ispišala se, moj je mlaz bio i tanji i tiši i svijetliji. Nisam hrekala u umivaonik, ne, oprala sam zube, pogledala se u ogledalo. Bijelo lice, visoke jagodice, plave oči, svijetla kosa. Iskesila sam zube, zubi su mi bili lijepi, dugačak, tanki vrat, ostalo je bio zid. Vratila sam se, gola, u sobu. Pogledao me, onako kako muž gleda ženu kad je ne želi pojebati ni vrijeđati. Želim reći, pogledao me, a nije mi rekao sise ti vise, morala bi vježbati, premršava si, kužite što želim reći?

Pogledao me, bez posebne namjere, bila sam u sobi, gola, trebala sam na tijelo navući odjeću, s njim krenuti u lov do koga je njemu bilo stalo, ja sam ga mrzila iz dna duše, na lov mislim, o lovu govorim. U takvim trenucima moj je muž, želim reći, moj je pokojni muž, uvijek bio pristojan. Navukla sam dugačke, pamučne gaće, majicu sa dugačkim rukavima, tamnozelenu košulju, tamnozelene hlače, debele dokoljenke i ušla, bosa, u kuhinju. Sjela sam za stol. Došao je za mnom, skuhao kavu, pogledao me u oči. Osmijeh, rastegnuta usta, krasne tamnosive oči, super. Obuli smo se na hodniku, uzeli jakne u ruke i ruksake i puške, tiho, tiho. Izašli, ušli u auto, krenuli. Vozili smo se i vozili, šezdesetak kilometara. Na cesti nije bilo ni automobila ni kamiona. Skrenuli smo sa ceste, pa neasfaltiranim putem još desetak kilometara, stali, izašli iz auta, rasprostrli deku, sjeli.

Slušaj šumu, rekao je, slušaj. Sjedjela sam na deki, naslonjena na automobil, umirila sam se, znala sam, moram mirovati, slušaj šumu, ne znači da smijem reći, slušam, ništa ne čujem, ali slušam, spava mi se, ne volim šumu. Ne, ne, sjedjela sam i slušala šumu, sklopila sam oči, kao, slušam šumu. Možda je lišće šuštalalo, možda su grane krckale, vjerojatno je sova hukala, u tri ujutro, to joj je bio posao, grizla je jasnog miša, ja to čula nisam. Sjedjela sam tiho i ulagala nadljudske napore da ne zaspim. Jednom sam zaspala, nisam htjela da mi se to opet dogodi.

Zaspala si, rekao je tada. Kad sam zaklopila oči bila je noć, kad sam ih otklopila, dan. Nisam mogla reći, nisam zaspala. Zašto ideš u lov ako te to ne veseli? Veseli me, rekla sam, jako me veseli, valjda sam bila pospana, ili je bilo tiho, rekla

sam. U šumi nikad nije tiho, rekao je, šuma živi, šuma ima svoj život, čovjek mora voljeti šumu da bi je mogao pravilno oslušivati, ima ljudi koji jednostavno ne vole šumu. Volim šumu, rekla sam brzo, postajala bih nemirna kad bismo analizirali moje krive poteze. Želiš li da se vratimo? Ne, rekla sam, ne, ne, zašto, dan je, idemo...Digli smo se, mislim, onoga jutra kad sam u šumi zaspala, popeli na drvo i čekali divlje svinje i čekali divlje svinje i čekali...Ili se meni samo činilo da baš njih čekamo? Nisu došle, a trebale su biti tamo, znali smo da tamo ruju i traže žireve. Vjerojatno smo sjedjeli na hrastu, mislim na ono jutro kad sam u šumi zaspala, na hrastu rastu žirevi. On je u ruci imao bokericu, bokerica je skupa i opaka puška. Da su svinje došle, ne bi imale nikakve šanse. Ubio bi jednu, stavili bismo je na rešetku na krovu automobila, male svinjske oči bile bi otvorene. Odvezli bismo se do lovačke kućice, tamo bi bili drugi lovci, jedan bi derao životinje, drugi bi pušili, pili i gledali. Netko od njih bi ogromnim nožem našoj svinji odrezao svinjsku glavu, obrisao krv i uručio je lovcu ubojici. On bi je kasnije odnio na balzamiranje, glava bi bila u najlonskoj, krvavoj vreći, u ruksaku. Kad bi majstor napravio svoje, lovac bi glavu pažljivo stavio na stražnje sjedalo auta, odvezao je doma i ogromnim tiplama pričvrstio na zid boravka. Uvijek kad bi netko ušao u boravak, susjedi ili gosti, lovac bi pitao, da li sam vam ispričao kako je dolijalo ovo malo prase?

I najbolje komade mesa dobijao je ubojica. Ostalo se prodavalo drugim lovcima po vrlo, vrlo povoljnoj cijeni. Ubojici pripadne i pršut. Pršut od divlje svinje je nešto najbolje što se može uvaliti u usta, ako čovjeka ne smeta proces pretvaranja žive svinje u suhi pršut. Nekima kojima, dok ližu pršut, pred očima skaču slike roktavca pod nogama lovca koji ga sa debele grane gleda, ti neki imaju problema sa suhim pršutom. Ja sam bila među njima. Da, kužim kako prodajem sliku sebe, osjetljive autsajderice koja je morala sjedjeti na grani. Morala?

Mi smo satima bili na tom drvu, mislim, toga jutra kad sam u šumi zaspala. Svinje nisu došle. Otišao je u auto po drugu pušku. Čekala sam ga na grani. Sjeo je. Nanišanio. Bum, bum, bum, bum. Šuma je odjekivala, ptice su vrištale, prestrašene, zabrinute. Šojke su padale sa grana. One su krasne ptice, glasaju se kraaa, kraaaa, perje im je tamnoplavo, crno i indigoplavo. Šarenrepke. Spustili smo se. Sakupila sam mrtve ptice i ubacila ih u njegov ruksak. Mrtve ptice nisu bile jestive, a ni neki trofej, ubijao ih je radi vježbe, a onda bacao uvijek u drugi kontejner, za staklo,

plastiku, stari papir. Svaki put bi mi pokazao zube kad bi to učinio. Zamišljao je lica smetlara kad budu, među plastičnim bocama kokakole vidjeli suhe, sive, pernate leševe malih ptica. Uvijek bi se nasmijao kad bi mu to palo na pamet. I ja sam se njemu smiješila, kad bih osjetila da o tome razmišlja. Pretvoriti male, mrtve šojke u veliku temu, to mi nije trebalo.

Kad smo se spustili sa onog velikog stabla, to je bilo onog dana kad sam u lovu zaspala, gledao me ispod oka, osjećala sam se krivom. Da nisam zaspala, da sam se na vrijeme popela na drvo, sve bi bilo drugačije. Došli smo doma i jedno drugome mazali krpelje na trbuhu i leđima. Oni dišu na guzicu, ako im je namažeš uljem, udave se pa ih pincetom lako izvadiš. Gade mi se krpelji, ne mogu riječima opisati koliko mi se krpelji gade! Kad voliš lovca, krpeljima moraš mazati guzicu. Da mi je netko rekao, ej, imaš pravo reći, ne idem u šumu, ne bih rekla, ne idem u šumu. On bi odlazio sam?!

Strašno mi se sviđalo kako on zna što hoće. Nisam ga htjela samoga puštati u šumu. Bojala sam se da će tamo, čekajući čekinjave svinje i gledajući kroz nišan ptice pjevice, razmišljati. Ej, moja draga ne voli šumu! Što će mi djevojka koja ne voli šumu? Jebeš život uz žensku koja ne voli mrtve ptice pjevačice! Bilo mi je nezamislivo ostati bez lovca na svinje! Ostati bez ubojice ptica pjevica značilo je ostati sama. Bez muškarca, bez partnera, bez mužjaka, bez budućeg oca moje djece. Ne ići u šumu značilo bi opet krenuti u lov. Ovo nije bio moj prvi lov. Bila sam nekako umorna. Lovac u dvadeset i sedmoj, opet ispočetka? Što loviti, koga uloviti, gdje je najbolje lovište, koju pušku staviti na rame, što voljeti da bi te iduća lovina zauvijek voljela?

Ovaj voli lov. Ne vole svi lov. Jedva sam se privikla na dizanje u tri ujutro i nošenje puške na ramenu. Što ako iduća lovina poželi sa mnom loviti ribu na uzburkanom moru?

Ja ne podnosim, ja ne podnosim, ja mrzim more! Svakakvo more mrzim. Mirno, kad je južina, kad je maestral. Mrzim more na televiziji, na filmu. Ne volim ni crno more koje se valja i koje me gleda, ono more između broda i rive. Mrzim more! Mrzim i ribare! Znala sam da postoje muškarci koji sjede doma, gledaju nogomet, čitaju i slušaju muziku. Takvi su mi se sviđali. Ali, mislila sam, ti vjerojatno piju pivo. Gadilo mi se pivo. Morala sam uhvatiti mužjaka! Lovac?

Ribolovac? Pivopija? Zato sam išla u lov. Nisam previše sebe žalila. Što znači, ne volim se dizati rano, ne volim ići u šumu, ne volim lov? To je mogla biti samo faza u mom dugom životu. Ako to postane moj jedini život, s godinama ću zavoljeti krpelje, te gadne i pregadne životinje, a lovac će zauvijek ostati uz mene. Ljubav znači moći se mijenjati sve dok te tvoj lovac, najzad, ne pogladi po goloj guzici i dok ti ne kaže, to je to!

Kad bismo se vratili iz šume, ako bi mi uspjelo bešumno po lišću capati, a ne bučno stupati, nagradio bi me kurcem. To je bio krasan osjećaj. Ja sam bila dobar pas, dobila sam kost. Kako je to, biti pas? Nije to neka filozofija, ako nekoga voliš si pas, ako ga ne voliš si gospodar. Kako prestati biti pas i postati gospodar? Pitanje ima smisla kad pas poželi biti gospodar, a gospodar pas. To se ne dešava. Kako biti gospodar i voljeti? Kako biti pas, a ne voljeti? Mogu li skupa živjeti dva gospodara? Dva psa? Kakva bi to luda veza bila?! Oboje love štap. Tko baca štap? Koliko čudnih pitanja? Netko mora bacati štap! Za vezu treba pas i gospodar. Tako mi se činilo dok nisam skužila, ne trči mi se za štapom. Nisam htjela biti gospodarica. Željela sam iskoračiti iz priče. Jednostavno, iskoračiti iz priče. Priča moga života je priča o iskoračenju.

Godine su bitne, ali iz ove nebeske perspektive, dok jašem na gadnoj pahulji, ne mogu razmišljati u zemaljskim kategorijama. Kada, kako, zašto, tko, pravda, krivda, grijeh, zločin, nevinost. Mrtvi imaju pravo na svoju istinu. Ovo može biti i alibi mrtve kurve lisice koja i na nebu osjeća zemaljsku potrebu da laže i sebe prikaže u boljem svjetlu. Bože dragi, zašto mrtvaci ne mogu prestati biti ljudi? Da sam drugačija, da nisam ono što sam na zemlji bila, ova bi priča bila objektivnija. Nekako osjećam da sam ja i na nebu, dok ovako jašem na oblaku i pripremam se za Sud, ona stara ja, ona zemaljska ja i ne bi mi trebalo previše vjerovati. Kako je to strašno, kako je gadan osjećaj kad mrtav misliš da moraš ostaviti dobar dojam! Ako i poslije smrti osjećamo potrebu da lažemo, što je smrt? Mislila sam da je smrt nestajanje i tišina. Nije, ja pričam, pričam, govorim, govorim, beskrajni, plavi svemir odjekuje, na užetu bijela krila lepeću, rublje se vijori. Nemirna sam i nesigurna, gospodo! Čekam da me pozovete, bojim se toga.

U kuhinji smo spužvom trljali pazuha, međunožje i stopala. Govorim vam o povratku iz lova, pričam o vremenu kad smo bili podstanari. Miješaju mi se priče, morala bih biti jasnija. Pokušat ću. Jednom, dok smo bili mladi i podstanari otišli

smo u lov. Tada sam zaspala. Živjeli smo u betonskoj kući u nizu. Radničko naselje. U tim su kućama živjeli radnici koji su radili u brodogradilištu i njihove žene. One su, dok su muževi svijetloplavim plamenovima varili ploče na ogromnim brodovima, te su se žene doma jebile sa nepoznatim muškarcima. Meni nepoznatim muškarcima, one su ih poznavale. Uživala sam u tome, mislim, bilo mi je drago da se te žene tako jebu, da ja o tome mogu zadovoljno pričati mome dečku i imati osjećaj da sam svetica među kurvama. Sve su žene kurve, tada mi je govorio moj dragi, i nikad, nikad ne bi dodao, osim tebe, moje majke i moje sestre. Sada, dakle, govorim o nama u toj kućici. Ponovit ću, vratili smo se iz lova, ja sam u šumi zaspala. Mokrom smo krpom brisali pjenu, sušili se velikim ručnikom. Tuširati smo se smjeli samo subotom, u rano poslijepodne, u kupaonici na katu.

Često smo se iz lova vraćali prekasno. Nakon pranja bismo se tucnuli. Moj gospodar imao je mali kurac, uglavnom mu se žurilo, moji su pokreti morali biti čvrsti i oštri, mislim, kad sam ga držala u šaci. Sve je trajalo oko deset minuta, možda kraće. Ne mislim da je trebalo trajati pola sata, želim reći, osjećala sam da njegovi i moji brzi potezi možda nisu luda ljubav. O, blablabla. Kakvo drkanje?! Oštri potezu nisu bili ljubav, osjećala sam da oštri potezi nisu bili ljubav? S kim ja razgovaram? Kome upućujem ove pizdarije? Sucima koje ne vidim ali pred koje ću stati? Vama gospodo koji čekate na mene iza onog ljubičastog oblaka? Bogu? Nema Ga, ali će ipak naići i suditi mi? Zašto ne bi naišao? Ja sam na nebu, to je Njegovo područje. Tu On sudi i onima koji ne vjeruju u Njega! Što to znači, pokreti nisu bili ljubav? To znači da serem, sada kad sam se ohladila.

Voljela sam ga, luda sam bila za njim, jedva sam čekala da me zgrabi, svršavala bih čim bi me taknuo. Sada mogu lagati kako je hodanje uz visokog, lijepog muškarca, širokih ramena i krupnih šaka bio samo dobar osjećaj! A moja sitna ruka u njegovoj krupnoj šaci? A moja glava na njegovim grudima? A ljubomorni pogledi drugih žena dok sam uz svoga mužjaka stupala ulicama našeg grada? A primanje u svoju ruku iz njegove ruke velike grane ljubičaste orhideje? A ljubljenje u potiljak, dok popravljáš vezicu na cipeli? A razgovaranje telefonom satima? A plač kad je otišao u Bern na mjesec dana? A kad mi je kupio tamnoplavi šal od kašmira? A debela srebrna ogrlica oko moga tankog vrata? A kad sam sjedjela za šankom u hotelu, u večernjoj haljini golih leđa, okružena muškarcima, pa mi je prišao, ostali su muškarci nestali jer me poljubio u gole grudi? Da, da, o, da,

da, mogu govoriti da to nije bila ljubav. Tko mi brani? Ako to nije bila ljubav, što je ljubav? Ljubav je zavoljeti Pravoga i živjeti s njim dok te smrt ne rastavi? Super, to, to je moja priča, bila sam s Pravim dok nas smrt nije rastavila. Kakve to veze ima što sam ja smrti malo pomogla? Da li to znači da naša ljubav nije bila prava? Sada, nakon toliko godina, prošlo je petnaestak od našeg prvog susreta, događa mi se, događalo mi se, ako je ovo jahanje jahanje mrtve žene, moram se priviknuti govoriti u perfektu, ako nisam živa...

Koje sranje, znam da sam živa! Nema ni raja ni pakla, osim u pričama popova lažljivaca! A ako nema ni raja ni pakla, ako sam živa, ako je ovo život, a ne smrt, zašto ne mogu čvrsto pritisnuti sapi oblaka konja koji nije konj ali jest oblak, zašto ga ne mogu utjerati u neku štalu gdje se neće ovako, ovako strašno ljuljati?! Tamo bih privezala gadno kljuse ili ga pustila da odlebdji pa naslonila glavu na nešto čvrsto i povraćala, povraćala, rigala do smrti, ako je ovo ipak život.

Sada znam, bilo je krivo, loviti ga, hvatati, mamiti, bacati na njega mrežu, postavljati mu zamke, pušiti mu kurac samo onako kako je to on najviše volio, grebati ga po jajima umjetnim noktima. On je meni bio svinja čiju sam glavu morala pribiti na zid! Vrat, ružičasti potiljak bez dubokih bora, oči, sive, kosa plava, gusta, visok, čvrst, ruke, široki dlanovi, osmijeh, lijepi zubi, ten, čist, blijed, jagodice, visoke, brada, oštra, svijetla, mišićava bedra. To! Bljeskao bi u mom filmu, šutio i gledao me. Nisam bila opsjednuta njime zato što se dobro jebao. Ne. Seks je tehnika, sjedneš pred ogledalo, raširiš noge, pronađeš zone, protrljaš ih malo, zauvijek si riješila problem seksa. Samo treba, onome tko naleti, pokazati točke i pokrete. Svaki muškarac koji dobro gleda što mu pokazuješ, bit će savršen jebač. Neki baš i ne žele da im se pokazuje. Misle da **znaju**, da poznaju tvoju pičku bolje od tebe same. Ne smiješ im reći, ej, skreni prst malo lijevo dolje. Ni u ludilu! Mi žene moramo biti Patoni, ako je Paton onaj legendarni vojskovođa, moramo biti Patonice koje će njegov prst voditi tako da on misli da je on Paton. A mi, onda, je li, stenjemo, iznenađene taktikom i tehnikom. Uh! Nalijećemo na gospodare i vojskovođe, a trebaju nam kućni majstori kojima možeš reći, dečki, tu položite cijev! Evo, jašem na oblaku koji se ljulja i ljulja, sada znam kakav mi muškarac treba, sada kada mi ne treba muškarac, treba mi netko tko će me saslušati, osuditi i skinuti sa jebenog, nebeskog konja!

Lažem! Treba mi muškarac! Ovoga časa! Smjesta! Čujete li me?! Treba mi pravi muškarac! Malboro muškarac! Onaj Malboro muškarac iz faze dok nije imao rak pluća! Treba mi kauboj koji će smiriti ovog lelujavog ždrijepca! Da, dok sam hodala Zemljom, bila sam čudna žena. Nisam veselo tražila momke, kućne majstore koji bi me pitali, ej, mala, hoćeš li policu lijevo ili desno, gore ili dolje, koso ili ravno? Ti me veseli momci nisu zanimali. Meni je trebao štap! Trk! Hvataj! Nosi! Trči! Dođi! Puzi! Šuti! Pššššššššššššššš!

2

Sjedili smo naslonjeni na auto, mislim, onoga dana kada u lov u nisam zaspala. Tada sam već bila stari lovac. Petnaestak godina pratila sam ga kroz brda i doline, šume i šumarke. Došli smo prerano, tiho je uz mene disao, bili smo, po tko zna koji put u specijalnoj, tajnoj misiji čiji je cilj on kužio a ja nisam. Činilo mi se da smo bar dva sata uranili. Da je do nas došao jelen lopatar visok pet metara, ne bismo ga vidjeli. Osluškivali smo šumu, ali šuma je spavala. Čekali smo jutro koje je gmizalo. Nisam smjela zaspati, ne drugi put u petnaest godina, ni nasloniti se na njega, trgnuo bi se. U takvim je trenucima mrzio bilo kakav fizički dodir. Molim te, makni se, u šumi smo. Dan je stizao. Ptice su živnule, zapuhao je neki vjetrić, čiv, čiju, čiju, čiv, čiv. Očekivala sam da ćemo se popeti na drvo. Ja ću sjesti i držati pušku u ruci, neću znati što ću s njom, ali bolje da je imam. Pušku mi je, možda sam to spomenula, možda nisam, zakočenu, uručio na hodniku. Gledao me ravno u oči, ozbiljan poput generala koji predaje smotanu zastavu malom sinu velikog, palog junaka. Ja sam pušku nosila do auta, odložila je u bunker, stali smo na rubu šume. A onda, opet ispočetka, himna svira, topovi pucaju, marinci gledaju ravno, ljudi okolo šmrču, ja sam sin u nekoj maloj uniformi, general se saginje i pruža mi smotanu zastavu...Ali ja, to vam moram ispričati, to je bitno. Ja, kad sam bila mala, nisam bila mali sin palog marinca, ja, kad sam bila mala...

Ja sam mala, mala, imam malo godina. Trg je velik, presvučen svježim asvaltom. Asfalt je prvi put stigao na trg. Više njime neće šetati krave, široke guske i okrugle kokoši. To su zakonom zabranili. Tko ima takve životinje, morat će ih ubiti ili preseliti dalje od trga. Mi smo našu svinju Maru već preselili. Mara je znala piti vodu iz gumenog crijeva, roktala je, oblizivala se često, meni se činilo da se Mara smije. To nije bilo istina, svinje se ne smiju, ni dupini, samo su im usta okrenuta na veselje. Okreni usta na veselje, govorila bi mi nona, kad bih plakala.

Puran u doktorovom vrtu govorio je blblblblblb, blblblblbl. Sav bi se zajapurio, slušala bih ga i gledala sve dok me nona ne bi zgrabila za malu ruku i odvukla doma. A onda ga više nije bilo. Ispekli smo ga, rekla mi je doktorova žena, teta Maja, sa krumpirom. Urlala sam. Okreni usta na veselje, rekla mi je nona, puran je samo životinja.

Slavi se Sveta Marina, zaštitnica mjesta. Na trgu ima mnogo drvenih štandova, iza štandova stoje smeđi, debeli cigani i

smeđe, debele ciganke. Mi, djeca, hodamo od štanda do štanda. Prodaju se gipsane mačke, smeđe na bijele mrlje, psi i konji na zadnjim nogama, kasice prasice, bez čepa. Moraš razbiti prasca, ako iz njega želiš izvući lov. Ružičaste narukvice, rajfovi za kosu, kutijice sa sapunicom, puh, puh, u zrak lete baloni u duginim bojama. Loptice od piljevine umotane u krep papir vise na tankoj, tanušnoj, elastičnoj niti. Skaču gore, dolje, od dlana ka dlanu, dok se nit ne prekine. Onda je držiš u maloj šaci. Svi ribari iz mjesta i muškarci iz okolnih sela nose bijele košulje i zavrtnute rukave. Te su bijele košulje za u crkvu, za pogreb i za Svetu Marinu. Ne peru se često. Kad se skinu sa mokrih leđa i vlažnog vrata na kome su se zadržale dlačice od šišanja prethodnog dana, spremne se u ormar, za iduću godinu ili iduću nedjelju. Na okovratniku je žuti rub. Još nema perilica. Žene peru rublje doma. Izvlače ga iz drvenog korita u kome je vruća, sapunjava voda, trtljaju na drvenoj daski, odlažu u limeno vjetro, a ispiru u perilu. Perilo je prostorija, ima krov i kameno klekalo, izvor je okovan betonskim zidovima. Klečiš, bacaš rublje u ledenu vodu, ono pluta na površini vode koja vrije, vrije. Kad je Sveta Marina, rublje se ne ispire, jedino tada u perilo ulaze muškarci, pa pišaju u ledenu vodu.

Ja sam tu, na trgu, mala, malena. Skačem oko štandova, već sam pojela sladoled od kave, jednu kuglicu. Baraka gdje se prodaje sladoled je uz samo more, teta koja prodaje sladoled ima i tvornicu sode, zove se Ana. Kad je u tvornici sode, onda nosi čizme jer je kameni pod pokriven vodom. Boce u kojima je soda su debele, prozirne ili pariškoplave, staklene, teške. Donesi mi bocu sode, kaže tata, pa ja odem u tvornicu. Teta Ana mi da oranžadu u maloj boci od stakla koje nije glatko, pij dok ti ne donesem sodu. Kad je Sveta Marina, onda teta Ana prodaje sladoled u onoj baraki i ne nosi velike, gumene, crne, čizme. Pojela sam kuglicu od kave, rano jutros, tko zna pred koliko sati, više je nema, ali, ako se potrudim, mogu podrignuti i vratiti u usta okus kave i korneta. Tata sjedi ispred bara koji nema ime, zove se Bar. On tamo sjedi sa svojim prijateljima ribarima, svi su u bijelim košuljama, svi imaju zavrtnute rukave, piju vino i smiju se. Skačem tati u krilo, molim te, molim te, molim te, još jedan sladoled, samo još jedan. Tata me diže u zrak, pa spušta na asfalt, asfalt miriše na svjež asfalt, to mi je novi miris u životu. Dosta je bilo, govori mi tata, nema više, igraj se, smiri se, dosta je bilo. Ja govorim, molim te, molim te, pokazujem mu male, bijele zube, daj...Pa se lagano odvlačim do štanda, gledam cigane i balone od sapunice kako lete u nebo, sto boja u njima. Ketu je pukla tanka,

tanka gumena nit, zato lopticu drži u šaci. Na stepeništu njihove kuće njena se sestra igra sa pravom kuhinjom, dobila ju je od none iz Italije. Ketina sestra ima i mali štednjak i male tanjure i majušne šalice i pribor i čašice, sve ima. Ja se ne smijem igrati, ni Ketu. Samo ona. Gledam oko sebe na sve strane, lijevo, desno. Podrigujem kuglicu i kornet. Ništa, ništa.

Sjedim na malenoj stolici pokraj štednjaka, vruće je, moj najdraži mačak Slatko Grožđe prede u mom krilu, idem u prvi razred, čitam malu knjigu o žabi, knjiga ima nekoliko debelih stranica, više je slikovnica nego knjiga, na svakoj stranici ima jednu rečenicu, velika slova, štampana, knjiga se zove Tko to skače. O žabi. Već sam pročitala male knjige o Maci Papučarici i patuljcima koji žive u šarenim gljivama. U kuhinju ulazi tata, oči su mu crvene, sjeda u kut kuhinje, gleda me ispod oka, ja gledam u njega, ispod moga oka, Slatko Grožđe prede. Što je, pita tata. Ništa, govorim. Što čitaš, pita tata. O žabi, govorim. A ručni rad?! Još imam samo malo, govorim, još samo jednu ružu i jedan mali list. Ne gledam ga više, gladim Slatko Grožđe koje prede. Veliki stolnjak sa buketom ruža u svakom uglu i ogromnom hrpom ruža u sredini, strpala sam u košaru u svojoj sobi, školska izložba ručnih radova je tek za tri tjedna, ne volim ručni rad. Tata se diže, grabi me za kosu, vuče uz stepenice. Gdje je stolnjak, urla. Klečim u sobi, izvlačim stolnjak iz košare. Kravo, govori tata, lijena kravo, govori tata, od čitanja se ne živi, urla tata. Radi nešto, kravo! Hvata me za kosu, diže sa poda, gura niz stepenice, padam, pa ustajem, pa sjedam na stoličicu. Tata sjeda u kut. Ja sam na stoličici, širim stolnjak preko koljena, ubadam iglom u nacrtani list na ružinoj peteljci. Slatko Grožđe leži pokraj mene, na pločicama, jer je stolnjak na mom krilu. U igli je zeleni konac, ubadam, ubadam u mali list.

Ketu i ja ležimo na travi. Do naših noseva spuštaju se grane bijelih trešanja, bijele trešnje su pune vode, zato ih crvi ne vole. Ne otvaramo ih, gutamo sa košticom. Tko zna koliko imamo godina? Deset?

Ja bih htjela imati dečka, govori Ketu. Ja biciklu, pa putovati na sve strane i naći mamu i tatu. Ti si luda, govori Ketu, koju mamu i tatu, imaš ih. Druge, govorim, prave, ovo nisu moja mama i moj tata. Ma daj, govori Ketu, ti si luda, što će ti druga mama i drugi tata, ja ne bih htjela drugu mamu ni ništa, ja bih htjela da i ja imam biciklu. Ti imaš biciklu, to ja govorim. Da, govori Ketu, ali to je jedna bicikla za moju sestru i mene, ja bih htjela svoju biciklu. Otvaram jednu

trešnju. Vidi, Ketu, govorim. U bijelom mesu je crv. Vidiš. Fuj, govori Ketu i pljuje trešnju iz usta, fuj, fuj, idemo doma. Na trgu je moj tata. Tko zna koliko je stati popodne? Pet, četiri, šest, lijep je dan. Gdje si bila, govori mi tata. Nosi šarenu košulju za svaki dan i obične, široke hlače. Stoji uz mene, vidim mu oči, crvene po rubovima, miriše na češnjak i još nešto. Ketu i ja smo jele bijele trešnje, bijele, a imaju crve, baš smo se čudile, Ketu... Treska me rubom dlana po lijevom uhu, svom snagom. Svinjo, svinjo... Idi doma, lijena svinjo, radi nešto! Ispod murve sjede ribari, gledaju nas. Plačem i trčim doma. Doma sam. Mama je na katu, u zahodu. Spušta se u kuhinju, znam da je pušila, osjećam po mirisu. Uvijek puši samo u zahodu, cigarete pedeset i sedam, do pola, onda polovicu cigarete stavlja u džep pregače, za poslije. Tata nije smio znati da puši, a svi smo znali, i on i nona i ja. Šta ti je, pita me mama. Bila sam sa Keticom ispod trešnje, tata me tresnuo, sve mi zvoni u lijevom uhu, ništa ne čujem na to uho, jako me boli, idemo doktoru. Sutra idi, ništa to nije, zašto si hodala preko trga kad ima i drugih puteva, mogla si proći pokraj kuće od tete Anice, da si išla tim putem, sve bi bilo u redu. S tobom stalno problemi. Ništa nisam napravila, govorim i plačem, boli me uho, jedva čekam, jedva čekam, vrištim i trčim uz stepenice, u moju sobu. Mama ne pita, što to jedva čekaš, zlato moje. Da me pitala, rekla bih joj, jedva čekam da po mene dođu pravi tata i prava mama, da vas više ne vidim, nikad, nikad, nikad, nikad! Da vas moje oči više ne vide, nikada, nikada, nikada! Aaaaa...

Nonu bih uzela sa sobom, pravom tati i pravoj mami. Nona me voli. Uvijek, kad tata mlati mene ili mamu, ona rasplete tanku, dugačku, sijedu pletenicu, tanku kao mišji rep, pa onda viče, joooooj, uuuuuj, joooooj. Tata je mlatio mamu ovako, bacio bi je na kuhinjski pod, na tamnožute pločice, onda bi skakao po njoj, iz usta bi joj izlazili crveni baloni, puh, puh. U mjestu nije bilo telefona, barba Toni je bio telefonist, penjao se na drveni stup uz pomoć velikih srpova, pa bi zvao policiju. Policija bi došla. Pođite s nama, družite! Pošao bi. I došao.

Virim, virim. U spavaćoj sam sobi. Tatinoj i maminoj. Tata je po kućama skupljao članarinu za Crveni križ. U velikoj teci debelih korica bila su imena i prezimena i iznosi. U bilježnici su bili i novci. Teta Marija ima mali dućan, prodaje mliječne karamele, novine, cigarete, olovke, teke i limene viklere. Svakoga dana izvlačim novac iz debele teke i kupujem deset deka karamela, neke dane i trideset deka. Barba Mario je svako jutro u dućanu. On ima veliku kilu, ogromnu, među

nogama. Kamo ideš, Mario, s tom kilom, pita ga teta Zora, njegova žena. Šta te briga, odgovara barba Mario. Znam, znam, ideš na plažu gdje su gole ženske, kako možeš ići tamo s tom kilom? Mogu, što strankinje znaju što mi je u gaćama, hahahahaha, smije se barba Mario. I teta Marija se smije. Ja čekam na bombone. Svako jutro barba Mario tješi tetu Mariju koja voli milicajca Mirka. I barba Mirko voli tetu Mariju, ali ništa od toga. On ima ženu i djecu i milicioner je i u Partiji. On se ne smije rastati, to mu je zabranila Partija i predsjednik barba Božo. Teta Marija je razvedena, ima kćerku. Barba Božo je rekao, dajmo malu Meri ocu, ne može razvedena žena koja nije u Partiji odgajati dijete. Malu Meri nije uzeo njen tata jer je nije htjela njegova žena, to mi je rekla moja nona. Tko ti je dao novac, svaki dan si tu, to meni govori teta Marija. Barba Lovre, to je moj tanki glas. Barba Lovre je brat moga djeda. Vratio se iz Amerike da umre doma, rekla je moja nona. Spavao je kod nas, u maloj sobi, imao je dolare na opatijskoj banci, jeo je ribu s kostima, nikad mu kost nije zapela u grlu. Nikad i nikad. Neke dolare je držao ispod jastuka, mama mu nije uzimala dolare ispod jastuka, kad je pijan spavao. Mi smo poštteni ljudi, govorila je moja mama. Onda se od nas odselio, pa ga je opljačkala moja teta. To nam je hvala lijepa, rekla je moja mama, za sve što smo za njega napravili, kuhaj, peri, peglaj.

Htjela sam baciti veliku teku u more, neka je voda nosi, neka tata misli, ma gdje mi je teka, ma gdje je prokleta teka, jesi li vidjela negdje teku, to bi on pitao mamu. Koju teku, rekla bi mama. Gdje je teka, nema je.

Zakasn timer sam. Tata me ugledao na trgu. Trči za mnom. Kako trčim?! O kako trčim, trčim! Kao jedna strijela, kao jedan tigar, kao leopard, kao gazela, kao antilopa, kao raketa, kao motorguci od moga barbe Antonija. Kako strašno, strašno trčim! Huh, huh, huh, huh! Osjećam njegov dah za leđima. Nikad neću zaboraviti njegov dah! Huh, huh, huh, huh, huh! Češnjak i bijelo vino. Huh, huh, huh, huh, huh. Bježim! Prve stepenice. Uz njih! A tata za mnom! Huh, huh, huuuuh, huh, huh...Hoću, baš ću stati! Želim stati i plakati i reći, tata, nemoj, ovo nema smisla, pojela sam karamele, stanimo, pričajmo, sve me boli, ne mogu trčati više ovako, huh i huh, nemoj me tući, kako to, stanimo! Ne stajem. Trčim uz druge stepenice, pa na vrata tete Mici, pa kroz vrata. Teta Mici zaključava vrata, tata lupa po vratima, bum, bum, bum! Lupa, lupa, lupa, bum, bum, bum. Uzalud! Dahćem, dršćem.

Sjedni tamo, govori mi teta Mici. Sjedam na kauč. Teta Mici mi nekad priča priče, a ja držim svoje male ruke u njezinim perlicama. U zdjelama ima mnogo perlica, ljubičastih, zelenih, zlatnih, roza, blijedozelenih, na kile i tone. Priča mi kako je bilo kad je ona bila mlada. Naše mjesto je bilo bez carine, sve je bilo jeftinije, i kava i šećer i petrolej. Teta Mici i ostale djevojke su švercale kavu i šećer i petrolej, ispod dugačkih suknji. Carinici su bili u maloj, drvenoj kući. Nekad bi tetu Mici pustili, nekad uvukli u malu, drvenu kuću. Teta Mici bi se morala sagnuti, onda bi oni ulazili jedan po jedan. Oni su tetu Mici jebali iako je bila grbava. Ali je imala jako bijelu kožu i velike, bijele sise. Zato im se sviđala i rekli su da njena grba sreću nosi. Neke djevojke su rodile dječicu. Dečkići su se zvali Đanfranko, Đorđo, Marjeto. Djevojčice su se zvale Anabela, Klaudija, Marija. Kad je prošao rat, djevojke su preko Crvenog križa tražile očeve svoje dječice. Ako bi ih Crveni križ našao, Marjete bi dobile lire. Neki su carinici oženili mame malih Marija i Klaudija, a onda su, kad je rat završio, pobjegli u Italiju. Ali, Crveni križ bi ih našao i rekao, oho, gospodine, imate dvije žene, pa bi carinici otišli u zatvor. Tata od Marjeta je bio u zatvoru, a njegova mama je prala našu školu.

Teta Mici mi daje dva jaja. Miješam šećer i žutanjke, ona velikom vilicom tuče bjelanjke. Drvenom žlicom miješam i miješam i miješam šećer i žutanjke. Bjelanjak je čvrst, tanjur se može okrenuti, bjelanjak ostaje na njemu. Teta Mici pušta bjelanjak, neka klizne u veliku porculansku šalicu. Klizi, miješam sve, jedem drvenom žlicom, oblizujem mala usta. Teta Mici odlazi tati, vraća se i govori, sve je u redu, ništa ti neće, ti si samo dijete, obećao je, ništa ti neće, pomirit ćete se. Odlazim doma, korak po korak, gledam u crne, gumene cipele. Napravio mi ih je barba Berto, on u svojoj radionici ima mnogo golih žena, imaju velike sise i male gaćice i smiju se sa zida. Žena od barbe Berta ima sijedu pundžu i nosi barbi Bertu čaj, kavu, kokošju juhu, čistu maramicu. Barba Berto se jako znoji, ubada šilom u gumu, sa čela mu padaju kapi na gumu, kap, kap, kap. Naša kuća je blizu, cap, cap, cap. Hodam polako. Već je mrak, ulazim u kuhinju, tata me uzima za malu ruku, dođi, govori. Idemo uz stepenice, ja prva, tata za mnom. Stepenice su uske, drvene. A sada smo u mojoj sobi. Tata me svlači, polako. A sada sam gola. Para plahtu. Stojim i gledam. Vrata su zatvorena. Vezuje me za moj krevet. Vezana sam. Tata skida kaiš iz hlača. Mlati me kaišem, mlati me kaišem koji ima veliku kopču. Po leđima, po nogama, po rukama, po vratu, po glavi. Mlati, mlati, mlati. Vrištim, tankim glasom, spasimeeeeeeeee, maaaaaa, aaaaaa,

nonaaaaaaaa...Nona je u kuhinji. Sigurno raspliće svoj dugački, tanki, sijedi, mišji rep. Čujem kako vrišti, pomagajteeeee, ljudi!!!!!!!, ajooooooooj, ajooooooooj. Mama sigurno puši u zahodu i radi ustima mljac, mljac, gleda u dim i maše rukama, neka dim ide kroz prozor, polovicu cigarete sprema u džep pregače, za poslije. Kurvo, kurvo, kurvo, više tata. Nonicaaaaaaaaaa, to ja vičem, nonicaaaaaaaaaa, to ja vičem, nonicaaaaaa, to je moj tanki glas. Tatica, tatica, tatica, ti si tatica, više tata. Nonicaaaaaaaaaa, to ja vičem. Nona vrišti, ajooooooooj, mama maše rukama da ode dim kroz uski prozor. Ajooooooooo, ajooooooooooooj, a onda mene više nema. Sada sam budna i mokra od hladne vode i odvezana sam. Nona me maže maslinovim uljem, maslinovo ulje je tamnozeleno i smrdi.

A sada je ljeto. Možda imam dvanaest godina, možda trinaest. Na rivi sam. Veselo skačem, ulovila sam cipla. Jako je teško uloviti cipla. Ima debele, pune usne, mota se oko mamca, mumla usnama, skine mamac, ni ne vidiš kako, udica je odjednom gola, uhvatila sam cipla! Ribari sjede ispod murve, gledaju me i smiju mi se, govore nešto tati, tata mi prilazi, idi doma, obući se, kravo, ove godine nećeš u koloniju, kravo! Ostavljam cipla na rivi i jurim doma. Vrištim, vrištim, vrištim, vrištim.Aaaaaaaaaaaaaa. Mama sjedi u kutu kuhinje, šuti, gleda u jednu točku koja je svagdje i nigdje. Moram obući još jednu majicuuuuuu, vrištim, tata me neće pustiti u kolonijuuuuu, zato jer su mi narasle ciiiiceeeeeeee, ajooooj, ajoooojooooooooj! Mokra sam od suza, navlačim majicu na majicu. Neću u kolonijuuuuuuuuuuu, ajoooooooooj...Kolonija je u Sloveniji, tamo idemo vlakom, mame nam mašu. Pa autobusom do velikog dvorca, spavamo u velikim sobama sa velikim prozorima, zrak lijepo miriše, svi smo mršavi, svi moramo biti deblji, baš debeli, nakon tri tjedna. Hrane nas pet puta dnevno, preko ramena bacamo limene šalice pune malina ili borovnica. Za nas se peku kruhovi, veliki, sa Slovenkama koje su veće i jače od nas, igramo graničara. Putujemo autobusom po cijeloj Sloveniji, uvečer plešemo oko logorske vatre, ne peremo se uopće, važemo se jednom tjedno, ako netko izgubi kilu, ja sam ta, zatvore ga u sobu, neka miruje, neka se tovi. Onda gledam kroz veliki prozor . Stari Slovenac drži tranzistor na stogu sijena, muzika svira, on češka kravu koja ima muhe u očima. Na uhu mu je naušniocaaaaaaaaaaaaaaaaa! Idem u kolonijuuu, aaaaaaaaaaaaaaaaaa! Ne deri se, govori mi mama. None nema. Na meni su dvije majice, navlačim treću. Sise mi se više ne vide, ribari mi se neće smijati, ništa neće govoriti tati, tata mi neće prići i reći...Nadlakticom brišem slinavi nos.

U hotelu na trgu slavit će se Nova godina. To je od naše kuće jedno pedeset metara. Molim te, tata, molim, kad te molim, molim te, idem na doček, kad te molim, kao boga te molim, kad te molim. Tata šuti, sjedi u kutu kuhinje. Mama puši cigaretu pedeset i sedam, u zahodu, dim se osjeća, ali, kao da ga nema. Nona govori tati, pusti je, sva djeca idu, pusti je. Tata šuti u kutu kuhinje, vatra gori u štednjaku, voda je vrela u posudi za vodu, mačak leži pokraj štednjaka i tiho prdi. Smrad se širi kuhinjom, ali, kao da se ne širi. Slatko Grožđe stalno prdi, navikli smo, nitko više ne pita, što to smrdi, kad znamo da Slatko Grožđe stalno prdi, ribe je bilo svaki dan. Kad je bio puni mjesec, tko zna što je onda jeo. Mama se spušta iz zahoda. Kad te molim, kao boga te molim, govorim. Kao boga dragoga, što mi se može dogoditi, ništa, nisam ja kurva da će mi se nešto dogoditi, tamo će biti samo naši, neće biti stranaca, svi iz mjesta, kad te molim, kao boga dragoga. Tata šuti. Pusti je, govori nona, to je tu, na dva koraka. Mama šuti, sjedi pokraj štednjaka, ustima radi, mljac, mljac. Čuje se kako voda vrije, vruće je, mačak prede, baš je vruće, tata sjedi u kutu i šuti. Molim te i molim, to ja govorim, to je moj glas, Keti, ti znaš Keti, kako je strog tata od Keti, kad je on rekao, idi Keti, onda ja ne znam što više reći, rekao je, idi, Keti, samo ti idi, Keti, to je tu, dva koraka, što ti se može dogoditi, Ketice moja, to je tata rekao Keti. Stvarno je pusti, govori nona, to nema smisla, jesi čuo. Nona diže glas. Tata odlazi iz kuhinje u tamnu i mračnu hladnu noć.

Nona mi govori, možeš ići, slobodno. Mama sjedi pokraj štednjaka i šuti. Mačak prdi tiho i pretiho. Oblačim crnu suknju i bijelu bluzu, obuvam lakirane cipele, nemam kaput, ali to je blizu kuće, dva koraka. A sada smo u hotelskoj sali. Stol je ogroman, više stolova složeno je, ispod bijelih stolnjaka, u obliku slova L. U kutu je veliki bor okićen lopticama koje se razbiju u tisuću komada, ako padnu. Vrh bora je u šiljatoj loptici, ona je srebrnobijela, u sredini tamnocrvena. Kroz stakleni zid dvorane gledaju nas starci i starice, stoje na trgu, mi plešemo i večeramo i pjevamo. Oni nam mašu i smiju se. Tu je barba Mario, obučen, ne vidi mu se kila, ali svi znamo da ima kilu. Tu je teta Zora, visoka, ima velike, lijepe zube. Tu je teta Mici, ogrnuta šalom, ne vidi joj se grba, ali svi znamo da ima grbu. Tu je teta Marija koja gleda kako barba Mirko pleše...On pleše sa svojom ženom od koje se ne smije rastati jer je u Partiji. Svi to znamo. Mašu nam, oni sa trga, a mi se smijemo i plešemo, i plešemo i plešemo. Tačno je jedanaest i četrdeset i pet. Tata ulazi u salu. Široke, prljave hlače, tamnoplava vunena

kapa s kojom ide u ribolov, puna je ribljih krljušti, ne vidim ih, ali znam da su tamo. Prljava jakna. Gumene čizme. Tata smrdi na ribu. Pančo, naš vučjak Pančo, skače na stol. Vrištimo. Kravo, govori mi tata, grabi me za kosu, nitko te neće sliniti, kurvo! Nitko! Pančo laje, ruši čaše i flaše, tata me vuče za kosu. Svi šute i svi nas gledaju. Ne gledam ih, glava mi je iskrivljena, osjećam da nas gledaju, ne čuje se muzika.

Na trgu smo. Boli me kosa, tata me vuče preko trga. Pančo za nama skakuće i veselo laje, av, av, av, avavavav. Plačem i plačem, jecam i jecam, ne mogu reći ni jednu riječ. Ti si lud, nona govori. Mama spava, ne spušta se u kuhinju. Ja vrištim, luđak, luđak, luđak! Bijesna sam, baš sam bijesna! Zašto moji roditelji ne dolaze po mene?! Zašto dozvoljavaju da mi se ovo dešava?! Čekaju, čekaju! Što čekaju?! Nona raspliće tanku, sijedu kosu, raspliće i raspliće pletenicu tanku poput mišjeg repa i sprema se vrištati jooooooooj, ajoooooooooj, ljudiiiiii, pomagajteeeeeeeee...Tata pada preda mnom na koljena. Plače, aaaaaaaaaa. Govori mi, budi doma, kupit ću ti gramofon. Iz nosa mu izlaze sline, oči su mu mokre, gleda u pločice, stenje, šmrče, drhte mu ruke, huh, huh, to se čuje. Ja jecam, on odlazi u sobu, presvlači se u tamnoplavo odijelo, ima i bijelu košulju, odlazi u hotel. Ja sam u svojoj sobi, pišem dnevnik, plačem do ujutro. Nakon praznika, dobivam gramofon.

Sad sam velika djevojka, imam šesnaest godina, imam dečka. Svako popodne odlazim na perilo. U perilo, za mnom, ulazi moj dečko Slovenac, on ne zna da muškarci ne ulaze u perilo. Sami smo. Obećala si, obećala si, sutra mi je rođendan, obećala si. Obećala sam mu da ću ga poljubiti. Htjela bih da nisam. Dugačak je, tanak, prištav, ružan, gadi mi se i privlači me zato jer mu se sviđam. Samo se on oko mene mota. Dođi večeras na Sveti Ivan, to on govori. Sveti Ivan je najljepša plaža, tamo ima mnogo klupa, a malo svjetla. Doći ću. Sjedim na terasi. Najprije mora iz kuće izaći tata, onda ja. Gledam kako ljudi prolaze, držim lice na skupljenim koljenima i čekam da tata izađe. Izlazi. Osjećam ga iza leđa, ništa mu ne govorim, ništa ne govori ni on meni, od mene se očekuje da odem u krevet. Spavam na katu, ne provjerava da li sam u sobi, čekam da ode. Ljeti se sa ribarenja vraća doma rano ujutro. Ako je mjesec pun, onda je na Svetom Ivanu. Sad ga vidim na ulici, ulica je pod mojim skupljenim nogama. Istuširan je, izbrijan, na sebi ima košulju na kvadratu i hlače sa rubom oštrim poput britve. Kreće prema Svetom Ivanu, vidim to sa naše terase. Pao je mrak, moj me dečko čeka kod spomenika. Zagrljeni,

idemo prem Svetom Ivanu. Sjedamo na zadnju klupu, tamo gdje nema rasvjete, ostale klupe su slabo osvijetljene. Dolazi moj otac. Veselo hoda i grli dvije Slovenke. One su na odmoru u slovenskom odmaralištu. To odmaralište zimi čuva moj tata, ima i psa i pištolj. Otac drapa Slovenke. Piju nešto, svo troje, iz male boce. Čujem čudan zvuk. Huhuhuhuhuh. To se moj otac smije. Prvi put čujem njegov smijeh. Ne bih znala da je njegov, ali on je jedini muškarac koji sjedi na klupi i koji se smije. Mnogi muškarci sjede na klupama, ljetu je. Šute. I moj dečko šuti. A onda pjevaju, ono troje, Moj očka ma konjička dva. Moj otac lijepo pjeva, prvi put ga čujem. Moj dečko Slovenac reži mi u uho, obećala si, obećala si. Otvaram usta, prvi put u životu u usta mi ulazi tuđi jezik. Odvratani osjećaji! Gadi mi se, čini mi se da ću se isprovocirati. Pljujem jezik iz usta i govorim, sretan rođendan, neću više. Moj prvi dečko nešto mrmlja. Moj otac pije iz male boce. Otišla bih do te klupe i uzela mu bocu iz ruke, nagnula je i povukla dugi gutljaj alkohola da isperem sranje koje mi je u ustima ostavio debeli, tromi, mesnati jezik. Ne odlazim. Bocu drži moj oprani tata, tata u čistoj košulji i hlačama na crt. On možda jest opran, ipak osjećam njegov smrad na češnjak, bijelo vino i na tatu.

3

A sada nas opet vidim u onoj šumi. Čekamo, čekamo. Čiju, čiju, čiju, čiju. Jutro dolazi, lagano, lagano, ali još nije jutro. Čiju, čiju, čiju, ptice tiho cvrkuću, nisu sasvim budne, ne vrište lude od sreće jer je svanulo, još nije svanulo, ne sasvim.

Nekad sam bila učiteljica. Većina učiteljica voli svoj posao. Ulaze u razred pune potrebe da nešto nauče malu ili malo veću djecu. Ne smeta im dječji smrad, ni tupost kolegica učiteljica, ni njihova zloba, ni direktor koji je direktor samo zato jer je u školi jedini muškarac. Dečki su mi, govorim vam o vremenu kad sam bila učiteljica, pokretima, mljackanjem, pogledima i dobacivanjem pokazivali da su im prljava jaja puna žute sperme koja jedva čeka da pljusne u mom smjeru. Klinke su me doživljavale kao konkurenciju. Ja sam im golim nogama i znanjem koje je, vrlo često, bilo veće od njihovog, pokazivala da sam jača. U zbornici mi starije gospođe nisu mogle oprostiti čvrsta bedra i gole noge. Žalila sam ih uvjereni da su one oduvijek bile stare i da ću ja zauvijek ostati mlada. Dobar osjećaj koji se s godinama gubi. Na kraju školske godine nisam djeci davala jedinice, iako je hrvatski bio težak predmet. Starije učiteljice su govorile, želite ljetu provesti neradeći. Ja sam govorila, nije pošteno dijeliti jedinice djeci koja se trude. Da, trude se! I drkadžije koje ponavljaju razred, koje nemaju ni jedne knjige, a od pribora imaju samo ljepilo i najlon vrećicu. Bila sam drska, mlada, bezobrazna, sigurna u sebe i hrabra jer mi do posla nije bilo stalo. Ako me izbace, ništa nisam izgubila. Bilo mi je svejedno tko puši u zahodu, čija je mama pijana, tko je ispravio ocjene u imeniku, da li direktor tuca samo učiteljicu zemljopisa ili jebe i malu koja predaje kemiju. Nisam mogla vjerovati da taj gospodin, koji je svakoga jutro dolazio u školu sa široko rastegnutim pramenom kose preko čelave glave, bilo koga tuca. Ta se frizura u Americi zove zastava, zato jer se, kad zapuše vjetar, veliki pramen vijori. Ako taj gospodin tuca, ako ijedna žena ima želucu jebati se s njim dok mu zastava pada na izbečene oči, a tusto tijelo stenje u orgazmu, super. Meni je bilo bitno da krajem mjeseca dobijem plaću. Zato što sam krajem svakog mjeseca dobivala plaću, mogla sam otići od kuće. Nona je bila mrtva, pomalo sam je zaboravljala. Visoke jagodice, tanka usta. Nekad bi mi se u snu nasmiješila, pokrila me vunenom dekom, pogladila po kosi. U snu je uvijek bila viša od mene. Rano sam postala visoka, još kao djevojčica bila sam za dvije glave viša od none.

Od kuće sam otišla iznenada, nitko me nije otpratio do autobusa. Kofer nije bio od kartona, imala sam torbu, u prašini nisu ostali, zagrljeni, moj otac i moja majka. Gospodo, bilo je ovako. Vratila sam se iz škole. Na sebi sam imala crnu dolčevitu i dugačku, crnu suknju, na nogama crne martensice koje nisu bile marte, tako su izgledale. Nisam razmišljala kako će moj darkerski imidž primiti moj tata, zaboravila sam da je njemu uvijek trebalo malo vremena da se ufura u trend. Stari mi je čitavog života govorio, dok si pod mojim krovom, dok jedeš moj kruh, ja ću određivati pravila. Jela sam svoj kruh i nosila svoju suknju. Ušla sam u kuhinju, stari je sjedio u kutu, štednjak je bio vruć. Tišinu se moglo rezati nožem. Stara me pogledavala užasnuta od straha da ću nešto reći. U našoj se kući nije govorilo, kad je stari sjedio u kutu, a uvijek je sjedio u kutu. Zrak su smjele rezati sam najkraće rečenice. Juhu! Kruh! Sol! Još soli! Juha je hladna. Daj mi vino! Sjedi kako treba! Ne laktove na stol! Ispravi leđa! Dok se jede se ne govori! Nikad nismo skupa sjeli za stol. Ja bih jela sama, kad bih se vratila iz škole. Otac je jeo u jedan, sam. Majka je jela svaki dan u drugo vrijeme, tanjur joj je bio na koljenima, nikad ne bi sjela za stol. Sjedjela sam pokraj štednjaka i listala novine. Ljudi me zaustavljaju, rekao je. Ništa nismo rekle. Nije bio pijan, samo jako loše volje. Oči su mu bile tamnosive, mrke. Ljudi me zaustavljaju, ponovio je. Šutjele smo. Ljudi mi se smiju, zauriao je i lupio šakom po drvenom stolu. Bilo bi smiješno, da je moj stari bio Mastrojani u nekom talijanskom filmu. Pater familias pizdi bez veze, dvije ženice umiru od straha, a kino od smijeha. Što je učinila mlađa? Stare ionako nikad ništa ne čine, one se čitav život samo tresu? Gledala sam u novine, napeta poput puške, već sam znala kako izgleda napeta puška. Stara je kuhinjskom krpom brisala ruke. Brisala, brisala, brisala, brisala. Izgledaš ko kurva! Pogledala sam ga ravno u crvene, upaljene, tamnosive oči. Odložila sam novine na krilo. Tko izgleda kao kurva? Prestanite, rekla je stara, prestani, umukni, umukni, uvijek počinješ. Tko je počeo, ja nisam počela! Sjedim, čitam novine, šutim. Zašto njemu ništa ne kažeš? Kurvo, sa mnom razgovaraj! Dobro, s tobom razgovaram, tko je kurva, majmune? Pogledao me, nekako zatečeno. I mene je iznenadilo ono, majmune. Stara se trgnula, stisnula krpom objema rukama, stala i gledala u kuhinjske pločice, ocu okrenuta leđima, meni bokom. Izgledaš ko kurva! Ljudi mi se smiju, zaustavljaju me na cesti, tko je umro tvojoj kćerki pitaju, za kim žali u crnini do poda?! Najprije okolo pokazuješ pičku, sad si odlučila krenuti u manastir! Odluči se, što ćeš biti kurva ili časna sestra? Manastir je srpska riječ, rekla sam. Što ćeš biti,

kurva ili časna sestra, ponovio je. Kurva, bit ću kurva kao tvoja sestra koja je u tršćanskom bordelu crkla od sifilisa, ako nemaš ništa protiv. Dugačke suknje rajcaju više nego kratke, tko me vidi, tome se diže, gledala sam u one crvene rubove. Digao se od stola, bez riječi, digla sam se i ja. Približio mi se, nismo često stajali jedno uz drugo, ipak bih njegov smrad na češnjak i bijelo vino mogla prepoznati među tisuću smradova. Zapahnuo me njegov dah. Zgrabio me za grudi. Na sisama sam osjetila njegove ruke, šake, dlanove, prste. Usta su mu bila otvorena, malo pljuvačke po rubovima. Dignuo me u zrak, nosio do hodnika i tresnuo u staklena vrata ormara. Začudila me njegova snaga. Staklo mi se srušilo na glavu, krv me oslijepila, ruke su mi bile pune stakla. I ramena i glava. Ovo je banalno, baš banalno, ali, pao mi je mrak na oči. Baš mi je mrak pao na oči. Mogla sam pomisliti da sam pala u nesvijest, da je zbog toga oko mene mrak. Nisam to pomislila, znala sam da sam pri svijesti, pri tamnoj, mračnoj svijesti. Pri sebi, ali van sebe. To što se zove mrak na očima, izgleda kao mrak na očima. Uđeš u tamu, tama ode, a bijes ostane. Otresla sam stakla sa sebe. Stara me gledala. Šutjela je i gužvala krpu. Prišla sam štednjaku, uhvatila za uha ogromnu posudu u kojoj je vrila voda, ne sjećam se da li su uha bila vruća, ništa nisam osjetila, lagano sam se okrenula prema ocu i bacila mu posudu u glavu s namjerom da ga ubijem. Maknuo je glavu, trznuo je njome nekako. Tresnulo ga je posred lica i prikovalo za stolicu i uza zid. Zatim je, kao junak usporenog filma, kliznuo sa stolice i ispružio se po kuhinjskom podu, krvave glave i mrtva tijela. Stara je vrištala, prestani, prestani! Bila sam potpuno hladna, nekako ledena. Sagnula sam se, digla posudu sa poda, čekala. Čekala sam. Teška posuda bila je u mojim rukama, prazna, ali ubojita. Da se maknuo na krivi način, da se pridigao, bila bih ga zatukla. Čekala sam. Stara me gledala. Krpa je mirovala u njenim šakama. Ležao je tupo i meko, kao da spava. Takla sam mu glavu vrhom cipele. Nije se maknuo. Skočila sam na njegov meki trbuh. Skakala sam i skakala i skakala. Skok, skok, skok! Ništa se nije događalo. Da je bio od gume, možda bi zrak izlazio na neki od otvora? Ili bi puknuo Puk! Skakala sam i skakala. Kad smo bili mali, na školskom dvorištu bismo međusobno dijelili mareнду. Oćeš, oćeš griz, oćeš griz?! Neki od nas bi gricnuli, odlomili komadić peciva, ali rijetko. Bilo je pristojno nuditi, ne grickati. Sišla sam sa očeva trbuha i rekla staroj, ajde, skoči, oćeš griz, oćeš griz? Skoči, skoči, crknuo je, gricni malo! Gledala me raskolačenim očima, mahala je glavom lijevo, desno.

Ovo sam izmislila. Bilo bi bolje da sam toga dana skočila na očev trbuh, da sam po njemu skakala i skakala i skakala sve dok mu crijeva ne počnu gmizati kroz oči obrubljene crvenim. Nisam to učinila, u životu sam uglavnom skakala ili prerano ili prekasno. Crijeva svih mojih neprijatelja ostajala su u svojim rupama. Popela sam se u svoju sobu, pobacala stvari u neku torbu i otišla. Nisam pitala staru što se dogodilo kasnije? Kad je došao doktor, da li je stari otišao u bolnicu, koliko je bio na bolovanju, jesam li mu nešto slomila? Znala sam, moga se oca ne može ubiti! On je neuništiv! Vječan! Schwarzenegger jebeni! Nisam htjela ostati u blizini. A opet, čitav mi se život činilo da je uz mene. Čekao me iza svakog ugla svake ulice, u parku iza debla, pred kinom, školom, radijom, ulaznim vratima zgrade u kojoj smo stanovali, na gradilištu kuće koju smo gradili. Ovoga časa stoji iza onog oblaka tamo! Čeka! Gvirne, pa se sakrije! To nije bio, to nije dobar osjećaj! Prijetio mi je, iz sjene. Mene je on i nevidljiv činio nemirnom. Čudno je to, bila sam sredovječna gospođa, četrdeset jesu neke godine, a tata me stalno gledao?!

4

To ste, gospodo suci, valjda očekivali. Pričajući o svom zločinu, spomenut ću djetinjstvo. Čovjeka određuje djetinjstvo, zločince posebno. Ako je tako, imajte to na umu. Prije nego mi presudite, sjetite se mene, male, majušne, a tata mi ne da za sladoled, mlati me, mama me ne brani, šuti, kurva, u kutu kuhinje, nona, jedino biće koje sam voljela, ne može me obraniti, ima tridesetak kila, ako to nije tužna priča, ja ne znam što jest. Satima bih mogla plakati nad samom sobom, to mi dobro ide, to svima dobro ide, ali nemam vremena. Čini mi se, ako požurim, ako sve ispričam brzo, sjahat ću. Svaka je presuda bolja od ovog lelujavog čekanja, osim ako ovo jahanje na nebeskom konju nije presuda?! Nemojte! Nemojte mi to raditi! Neeeeeeeeeeeeee! Odjekuje svemir. Recite nešto, javite se! Bešćutni gadovi, to ste vi. A možda sam nepravedna. Sjedite za stolom i čekate priču. Ne želite sa mnom ulaziti u dijalog. Draža sam vam ovako nesigurna. Mislite da bi mi vaša pitanja mogla pomoći da spasim kožu, zato šutite? Ja nemam izbora. Ne želim se braniti šutnjom, šutnja je priznanje. Vratit ću se u onu šumu.

Došlo je jutro. Pogledom sam tražila veliko drvo. Godinama sam na granama velikog drveća čekala divlje svinje, ja na jednoj, on na drugoj. Gdje je drvo, upitala sam tiho. Pšššššš!! Digao se. Digla sam se. Krenuo je. Krenula sam. Pišalo mi se. U šumi mi se stalno pišalo, to nisam smjela reći, ni u ludilu! Pišanje je uključivalo skidanje hlača, gaća, šum mlaza po otpalom lišću. Pišanje u šumi je sirena u gradu dok avioni lete i nose bombe debele. Nema pišanja! Hodali smo i hodali, lebdjela sam. Kad bi sitna grana pod mojom cipelom ipak krcnula, pogledao bi me. Stala bih, pa krenula. Hodali smo i hodali. Grmlje, grmlje. Grane su mi grebale lice, svoja sam stopala uvaljivala u tragove njegovih, da zametnem trag. Pred kim? Glupo pitanje. Čovjek je u šumi okružen neprijateljima! Cap, cap, cap, neka moja noga u tvoju uđe. Stali smo. Livada je bila ogromna. Očima mi je dao znak. Bliže! Još bliže! Prišla sam. Sagnuo se. Nisam mu stavila glavu na grudi, petnest smo godina bili skupa, tko zna koliko puta je moja glava počivala na njegovim prsima, to više nije bio pokret koji bi u meni mogao izazvati drhtaj, smočiti dlanove, uostalom, bili smo u šumi, u lovu, okruženi zvijerima i neprijateljima. Ljubit ćemo se, moj junak i ja, njegova žena, kad se spasimo, kad pobijemo neprijatelje. Nakon lova rata, bit ću njegov odmor ratnika i nagrada. Sada sam malo uho koje će čuti zapovijed. Vjetar puše iz suprotnog smjera, šapnuo je, neće

nas osjetiti. Maknuo je usta od mog uha, uspravio se, gledao me. Kimnula sam glavom. Vjetar puše u suprotnom smjeru, to znači u pravom smjeru, bravo vjetre, možda ćemo se spasiti! Krenuo je prema velikom grmu, ja za njim. Kleknuo je, legao na trbuh, pušku uperio u daljinu. Napravila sam isto. Ležala sam tamo, na trbuhu, sa puškom u ruci i čekala, čekala. Čekala sam neprijatelja. Protivnika. Doći će Zlo, a ja ću ga pobijediti.

Onaj stan, tamo u onoj betonskoj kući u nizu, u onom naselju gdje su se sa strancima tucale žene radnika brodogradilišta, taj sam stan našla preko oglasa. Dućan pet kilometara dalje, bez telefona, bez autobusne linije. Garsonijera, kako je pisalo u oglasniku, bila je gazdin budući dnevni boravak. Pola te sobe, imala je nekih petnest kvadrata, bila je naša buduća spavaća soba, druga polovica kuhinja, vece na hodniku, kupatilo na katu, kupanje jednom tjedno, u zahod se išlo kroz gazdinu blagovaonicu. Zidovi su bili tanki, kad bi se pojebao Franko na početku ulice, digao bi se kurac mom dragom, mi smo živjeli na kraju ulice. Takva je to gradnja bila. Jedino sam to mogla platiti. Imala sam svoj ključ, najzad sam imala svoj ključ, svoju gajbu, svoja vrata! U trideset i drugoj godini! Nije me mogao nazvati. Želim reći, moj me dragi nije mogao nazvati. Svakoga sam dana, nakon nastave, da li sam vam rekla da sam bila učiteljica, lutala ulicama kojima on nikad nije išao, motala se u parku, gledala magnolije i kamelije, vraćala se doma kasno. Htjela sam ga učiniti ljubomornim, nesigurnim, dokazati mu da mogu živjeti bez njega, da mi ne treba. Pročitala sam negdje da se muškarca najlakše uhvati odbijanjem. Tada sam mislila da treba uhvatiti muškarca. Da su za sreću potrebni muž i dječja kolica. Bila sam sigurna da ću, šećući uz muža, ne muškarca, **muža**, osjetiti sigurnost i postati sretna žena. Objektivno sretna. Neću samo ja, intimno, osjećati sreću, ne, svi će za nju znati. Ljudi će, kad me na cesti budu vidjeli kako udana stupam, znati, ona tamo, ona visoka tanka, ona ima muža, ima dijete, ona je sretna žena. Osjećala sam strašnu, strašnu, jezivu potrebu da svoju sreću zabijem u zemlju, da oko nje skačem u debelim cipelama, da se ne nagne i ne padne. Ja sam kao tridesetgodišnjakinja osjećala fizičku bol zato što uz sebe nisam uspjela formalno vezati muškarca. Doživljavala sam to kao poraz. Nije lijepo o sebi ovako otvoreno govoriti.

Gospodo, znam da vam otkrivam ranjiva mjesta, trebala bih sakriti svoje slabe strane, zamotati svoju životnu priču u nešto toplije, romantičnije, govoriti o sebi kao lovkini na

mužjaka banalno je, danas pomalo i neuvjerljivo. Žene su se u međuvremenu promijenile, nitko više ne govori da je sreća guranje dječjih kolica, udvoje. Sve to znam, ali, nekako mi je lakše priznati, htjela sam toga muškarca, željela sam ga po svaku cijenu. Zašto njega? Dobro pitanje. Nije mi to bio prvi muškarac u životu, imala sam ih, imala...Da li je to dobar izraz, imala? Imala sam ih, ako sam ih imala, ako itko ikoga može posjedovati, dakle, tucalo me, tucala sam nekoliko muškaraca prije posljednjeg... Posljednjeg? Mala digresija, muškarac za koga sam se borila i htjela ga uloviti pod svaku cijenu nije u mom životu bio posljednji muškarac. Što sam htjela reći? Da, imala sam neke muškarce, ali me nisu uzbuđivali. Ne, ne kažem da su u krevetu bili loši, da nisam svršavala s njima, ne. Nisu me uzbuđivali. Dijelim seks od uzbuđenja. Ovaj me uzbuđivao. Htjela sam ga imati. Baš **imati**! I ne dati ga nikome. Neka bude moja igračka, moja najmilija torbica koju ću pjenom čistiti, trljati vunenom krpom i spremi u platnenu torbu dok se jesen ne vrati. Htjela sam ga **imati**! Spavati uz njega, buditi se, slušati mu glas u slušalici, stavljati svoj dlan u njegovu ogromnu šaku, govoriti mu, diši u mene, a onda njuškati njegov dah koji je mirisao na dječju upalu grla, htjela sam ga, ovo ne biste vjerovali, progutati, neka u meni drijema, smanjiti ga i držati u grudnjaku, iako ne nosim grudnjak, htjela sam hodati ulicom pa ga iznenada sresti, pa mu prići, staviti mu ruke oko vrata i svoje međunožje priljepiti uz njegovo, htjela sam hodati uz njega gradom i vrištati, on je mooooooooooooooj! To sam htjela! Ja mislim, gotovo sam sigurna u to, strašno sam ga voljela. Bila sam bolesna od ljubavi. Mislila sam, znam, znam, znam, reći ćete, gospodo draga, kako ste banalni, znam, ali govorim istinu! Činilo mi se, ako ga ne zgrabim, ako ga ne uhvatim, umrijet ću. Neću preživjeti ako svijetom budemo hodali svako svojom stranom ulice! Da li me možete razumijeti? A onda sam ga ubila?! Vidite, vidite kakva sam?! Nisam smeće od čovjeka koje će zaboraviti što je bilo na početku. Vidite, vidite kako govorim istinu, kako ne bježim od svoje odgovornosti. Ne govorim kako me zaveo. Ne govorim da me prevario, ne. Htjela sam ga, dobila sam ga!

Ja vam se divim, gospodo suci, vaš je posao strašan. Morate slušati nesuvisle priče ubojica koji skaču sa teme na temu, morate se snaći u šumi nepotrebnih podataka i donijeti pravednu presudu. Ne pomažem vam u tome. Tko zna da li na svoju štetu ili korist? Čini mi se da ćete biti milostiviji ako priču čujete sa svim detaljima, a onda, s druge strane, previše detalja će zamagliti suštinu. A suština jest, kako god okrenuli i izvrtali, tamo leži leš moga muža, njegova duša

jaše na drugom oblaku, ako i on čeka. Njemu ste možda već sudili?

Dobro, vratit ću se temi. Podstanarka sam u onoj kući u nizu, živim sama, on je još uvijek sa svojim starcima, doma se vraćam kasno, čeka me jer ima ključ, lutam, želim ga učiniti ljubomornim, prisiliti da me oženi. Mili bože! Nakon dva mjeseca pitao me da li se može useliti. Jes, jes, jes! Vidi, vidi?! Vrištati? Skočiti mu oko vrata? Lizati mu oči mokrim jezikom? Plakati, šmrcati, neka mi obriše nos, neka me gladi po kosi? Njegovu ruku staviti među moje noge, vidi, vidi kako sam mokra? Uralati i tuliti, ej, ljudiii, pobjeda! Pobjeda? Kapitulirao je! Mužjak želi živjeti sa mnom! Dignuti V u zrak, poput ludog navijača kad ugleda TV kamere ili borca na tenku?! Ništa od toga nisam učinila, nisam ga htjela prestrašiti. Ne znam, rekla sam, razgovaraj sa gazdaricom, nisam to planirala, tko zna da li će se oni složiti, možda će dignuti najam. Koja sam lukava lisica bila, koja lisica?! Zarađujemo, rekao je, u dvoje ćemo lakše plaćati. Oh, oh, oh! Ako budem dovoljno hladna, ako ne pokažem što mi je na umu, ako budem pravi lovac, kleknut će preda me, uvalit će mi prsten u sladoled u čaši, uručit će mi čašu, reći će mi, lizni malo, ajmo se oženiti! Bit ću začuđena, oklijevat ću, ne znam, nisam s tim računala, vjenčanje...Napravit ću dugu i predugu pauzu... Pauza će biti dugačka kao nit paukove mrže....Dugačka i predugačka nit....Čekat ću da ponovi... Oh, oh, oh! Gazdarica je rekla, nema problema, ionako ste stalno ovdje, nije dignula stanarinu.

Sve su žene u naselju imale muževe. Učiteljice, odgojiteljice, prodavačice, radnice, domaćice, frizerke. Našle bismo se u nekoj od naših betonskih soba, subotom ujutro, kad bi njemu subota bila radna. To su bili lijepi dani. Posteljina je visjela na rubovima naših prozora, na glavi smo imale viklere, lakirale smo nokte, kažiprstima i palčevima hvatale uha šalice, da ne pokvarimo lak. Htjela sam ih pitati, ej, slušajte, čujte, samo malo, kako ste ih nagovorile da potpišu? Nisam. Čudno bi me gledale. One su bile site svojih muževa, mnoge su željele otići, neke su bile na pola puta, nisu se trudile sakriti da gospodin koji svako prijepodne parkira ispred njihovog ulaza nije vodoinstalater. Njihovi su muževi bili stalno doma, motali su se oko njih neprestano, nisu im dali da dišu, jebali su ih svakoga dana. Sretnice, mislila sam, sretnice, sretnice, zašto moj mene pušta samu dok igra košarku, predlaže mi da subotom uvečer idemo u život odvojeno, vraća se doma u tri ujutro, na kaputu mu

nalazim dugačke, tamnosmeđe vlasi i ništa ne pitam. Ne mogu gutati vodu ni spavati?! Sve ste udane, pička vam materina, samo moju ruku nitko ne traži, visi bez prstena, mekana i krepana poput mačke, zimi, ispod tople haube automobila. One su zavidale meni na slobodi koja me davila, ja njima na robiji koja bi meni pružila osjećaj sigurnosti. Udale su se mlade, mužjake su ulovile na vrijeme, meni je moje istjecalo. Kad smo se uselili već smo bili šest godina skupa. Mislila sam da će moj život brže teći. Bila sam u trideset i trećoj, moja je lovina još bila lovac. Šetao je dalekim, čudnim šumama, njuškao i lizao. Ja sam, kao da nisam lovac, ležala i čekala da u mene zabije nož! Bila sam strvina, trunula sam na velikoj livadi. Do mene će došetati lisica, medvjed, galeb, orao, jastreb, lešinar...

Ej! Diž se! Trudnoća! Da, trudnoća! Dobra stara trudnoća! Nakon odnosa, noge treba dignuti u zrak, da sperma ne iscijedi, držati ih tako nekoliko minuta, najmanje deset. Ravnam leđa, moram vježbati, seks me čini hiperaktivnom, govorila sam. Ili bih čekala da zaspi, onda digla noge i držala ih u zraku dok se ne bi probudio. Aleluja, aleluja, zapjevala sam kad mi je ginekolog rekao, želite li zadržati trudnoću, sestra me gledala ispod oka. Naravno, rekla sam. Čestitam, sestra će vam reći kako se morate ponašati, vi ste sada mlada mama. Mama? Mlada?! Nisam imala u planu rađati, nisam zamišljala kako će iz mene izaći dijete, htjela sam postati udana žena, ne mama! Ipak, toliko sam puta vidjela taj prizor!

U vrtu je. U ruci drži gumeno crijevo, polijeva vrt, ona dolazi, izlazi iz džipa, on je gleda, odsutan duhom, pazi da ne smoči zlatnog retrivera, mota mu se oko nogu, ona mu prilazi, šapuće u uho, gleda je, gumeno crijevo pada mu iz ruke, pas naglo odskače, trese dlaku, kapljice, diže je u zrak, pa lagano spušta, to je trudnica, ta mlada žena ravna trbuha, oči su mu pune suza sretnica, jes, jes, jes! Trebala sam otići svome muškarcu, doma, u kuću u nizu koja nije moja, nije ni završena, nemamo kupatilo, osim na korištenje, jednom tjedno, peremo se u kuhinji, imamo svoj zahod, ponekad se u njega posere gazda, ne da mu se ići na kat, uglavnom pišamo u sudoper, nemamo psa, kuće u našem naselju imaju vrtove velike dva kvadrata, psi i mačke stalno završavaju pod kotačima automobila, nitko gumom ne polijeva cvijeće, nema cvijeća, ni jedna žena ne vozi džip, ja imam vozački, ali ne znam voziti, ne smijem mu šapnuti veselu vijest u uho, njegovo uho takvu vijest ne čeka, da me i baci u zrak, tko zna kamo bih pala, ispred kuće je uska ceste kojom prolaze automobili, ne može

zaustaviti promet da bi me bacio u zrak, u kući su stropovi visoki dva i dvadeset, može me samo dignuti u zrak, oprezno, moja će glava taknuti strop, ono dvoje u filmu su vjenčani, ja mu nisam žena, ja mu nisam žena, ja nikome nisam ženaaaaaa!

U glavi bi mi trebali zvoniti dijalozi koje smo vodili. Odogovarala sam na mnoga pitanja. Zašto si prestala uzimati tablete? Nisam prestala, zaboravila sam je popiti. Kakvog smisla ima rađati dijete, nemamo stan, tko zna kad ćemo ga dobiti? Jesi li razmišljala o abortusu? Jesam, brzo sam odgovorila, doktor mi je rekao da bi to moglo biti opasno. Sve idu na abortus i prežive, nije ovo srednji vijek. Pogledao me, oči su mu postale nekako svijetlije, sive, a opet drugačije sive, blijedosive. Ne idem na abortus, glas mi je bio jako čvrst. Ne mislim da rođenje moga djeteta ima bilo kakve veze s tobom, rađanje je moj izbor, zašto se treseš? Ne tresem se, ja sam otac, ako sam otac, dodao je. Da li se zajebava ili misli ozbiljno? Ako sam otac, ponovio je. Ne razgovaramo da li si ti otac ili nisi, razgovaramo o abortusu. Sebi dopuštam odlučivanje o svom tijelu! To nije fer, gledao je u svoje šake, odjednom je tvoj napumpani trbuh samo tvoje tijelo, ja nemam ništa s tim? Imaš, ali nisi bitan, sve dok inzistiraš na pobačaju. Ne inzistiram, pogledao me svijetlosivim očima, predlažem. Tvoj se prijedlog odbija, gledala sam u svoje šake, završimo tu priču. Ako ti ne odgovara, imaš dvojna vrata, jedna vode u vrt pa na cestu, druga u dvorište, pa na cestu. Sjedni u auto i nestani. Zabavljala me ta druga cura u koju sam se pretvorila da bih pomogla onoj prvoj curi koja bi prije umrla nego tako govorila. Opa, pogledao me svijetlim očima, misliš da je jednostavno ići kroz život sa vanbračnim djetetom, svijet se baš i nije mnogo promijenio? Prepusti to meni. Moje mi se dijete dogodilo, nisam ga planirala. Super sam se držala. Neću ga pljusnuti u kanalizaciju zato jer ti misliš da bi to za mene bilo bolje, tko si ti da brineš o meni? Mislio sam da bi to za n a s bilo bolje! Ti i ja nismo mi, ti si ti, ja sam ja, zašto misliš da smo nas dvoje mi? Godinama smo skupa, imat ćemo dijete...Ja ću imati dijete, prekinula sam ga, mi nećemo imati ništa. Nemoj me nikad držati svojim dijelom, ja sam ja, biće odvojeno od tebe, zapamti to! Lijepo sam govorila! Pa smo se vjenčali. Vjenčanje! Dan moje najveće pobjede! Ničega se ne sjećam! Zašto čovjek pamti samo izgubljene bitke? O, reći ćete, vi, nebeski suci, kad me k vama privedu nebeski policajci, kako je ovo dosadna priča, nema zapleta, nema oštih, kratkih dijaloga, življe malo, gospođo! To je zato, gospodo, reći ću, jer mi je želudac u grlu, užasno, užasno se osjećam dok ovako

jašem. Kad bih mogla povraćati, spasila bih se, ne mogu, smijem li sjahati, gospodo?! Ja sam nevjernica, gospodo, znam da ne postoji ni raj ni pakao, ali, dok ovako jašem na ovom kurčevom oblaku i ljuljam se i ljuljam, nisam baš sigurna da Boga nema, smijem li sjahati, gospodo? Sve ću vam lijepo ispričati, istinu i samo istinu. A vi ćete mi reći, uvjerena sam, gospodo, reći ćete mi, draga gospodo, postoji zločin, ali postoje i olakotne okolnosti.

Moj je trbuh rastao i rastao. Voljela sam sebe dok se nije primjećivalo da je moj trbuh trudan trbuh. Bila sam ravna, a sise su mi bile ogromne. Kad mi je trbuh počeo rasti, to baš i nije lijepo, to što ću reći, ja sam se sebi gadila. Činilo mi se da me na cesti ljudi gledaju i govore, vidi ovu, ova se pojebala. Izbjegavao je izlaske sa mnom. Jednom su mi se zagnojili nokti na palčevima na nogama. U studenom. Doktor mi je iščupao nokte i omotao prste. Na stopala sam mogla navući samo sandale. Kad sam otišla na kontrolu, u kaputu i ljetnim sandalama, naletjela sam na njega. Stajao je, u društvu mladih žena i muškaraca, ispred suda. Pogledi su nam se sreli, ali, kao da i nisu. Okrenuo je glavu. Čudan osjećaj. Kad bismo šetali bio je ili korak iza mene ili korak ispred. Svijetom su tada, mislim, ulicama kojima smo mi hodali, jedrile samo žene ravna trbuha. Moj se život promijenio. Nisam odlazila na posao, nitko nam nije dolazio u buduću dnevni boravak betonske kuće u nizu, on je bio stalno vani, ja doma. Napravila sam krivi potez! Ne možeš na abortus u sedmom mjesecu trudnoće. Da se moglo, bila bih na čelu kolone. Zato sam glumila sretnu mamu koja spava u tri ujutro, kad se on ušunjavao u naš krevet. Disala sam ritmom dubokog spavača, onako kako diše onaj tko oponaša dubok, čvrst, miran san. On bi zaspao odmah, ja bih bdjela i bdjela i govorila sebi, to će proći. Koji glupi zajeb! Šta sam ja tada očekivala od života? Koji mi je bio plan? Zgrabiti muškarca, vezati ga uz sebe čeličnom sajlom! Letlampom koja lijepi meso?!

Bježao mi je, nisam ga posjedovala. Htjela sam biti sretan lovac sa mrtvom pticom među gumenim čizmama. A on je ulazio i izlazio. Ja sam ostajala. Između ulazaka i izlazaka nismo razgovarali. Usrećivalo me što više nisam sretala smrdljivu djecu u smrdljivim razredima. Gazdarica me zamolila da njenog malog sina pripremim za školu. Odbila sam. Slušala sam, samo su staklena vrata dijelila našu kuhinju od njihove blagovaonice, kako govori, Toni, reci, i, i, i, i, konac, k, k, k, k, igla. Mali je ponavljao, i, i, i, konac, k, k, k, igla. Onda bi gazdarica skužila zajeb, pa bi dreknula,

Toni, pička ti materina, i , i, i, igla, k, k, k, konac. Pa bi siroti Toni ponavljao, i, i, i, igla, k, k, k, konac.

Posteljину sam bacala na okvir prozora, prljavu kuhala u velikom loncu, odakle mi taj lonac, ispirala je hladnom vodom u sudoperu, vješala na uže pred kućom i gledala u bijelo rublje kako visi. Zašto me to veselilo? Brisala sam kuhinjske elemente dok ne bi zasjali, brala maslačke oko kuće i stavljala ih u čašu. Kad bi otišao iz stana, njušila sam međunožje prljavih traperica, tražila žute mrlje, kao da odrasli muškarci svršavaju u traperice, a ne u nečiju pičku. Ti si ljubomorna, posesivna krava koja se ne može naviknuti na konačnu pobjedu, govorila sam sebi. Koji je to osjećaj, uloviti muža! Samo lovci to kuže! Čekaš, čekaš, čekaš, puška ti je u rukama, ptice pjevaju, misliš, otjerat će lovину koja tamo pase, vjetrić puše, i on će krivo zapuhati, znoj ti se slijeva u oči, glasno ćeš trepnuti, a onda, ipak, pukneš, odjekuje, lav pada, griva mu je krvava, ptice vrište na vedrom nebu, majmuni kriješte i plješču, ustaješ, brišeš mokre dlanove o hlače, oh, lav, crknut, čeka. Svaki lovac želi crknutog lava, kome treba lav rikavac za koga nikad ne znaš da li zijeva ili će te progutati. Moj lav je bio živ, usta su mu bila puna urlika, čekala sam sa puškom u rukama. Ako puknem u krivo vrijeme, lav će otšetati sa ustima punim dosade, ja ću gledati u pušku i misliti kako ću je doma morati rastaviti, očistiti i mazati, kao da sam ubila, a nisam. Doma ću, sa očišćenom puškom, biti **sama**! Nismo razgovarali, nismo razgovarali. Moj je trbuh dobio divovske razmjere. Digla sam ruke od sebe kao ljudskog bića koje će jednom opet biti žena. Nismo se tucali. On bi nešto pokušavao, često sam ga odbijala, činilo mi se da me hvata iz sažaljenja. Navikla sam se, u izlozima, gledati odraz bezoblične slonice iza koje hoda tigar koji s njom nema ništa.

Jednoga sam dana ušla u rodilište i rodila. Nije me držao za ruku. Nikad na tako nešto ne bih pristala. Nisam htjela da bulji u moju krvavu pičku. Dok je izlazila naša kćerka, on je plesao na nekoj od opatijskih terasa ili jebao kakvu djevojku. Evo, rekla je babica, evo bića koje ćete voljeti najviše na svijetu. Koja glupača! Stavila mi je dječju glavu pod usta, poljubila sam je, to se od mene očekivalo, suze radosnice trčale su mi niz lice, i to se od mene očekivalo. Plačem samo kad ništa ne osjećam. Dijete su odnijeli nekamo, ja sam čekala njega. Razgovarali smo. Što je on rekao meni, što sam ja rekla njemu? Sjećam se, toga se sjećam, kako je svoj široki osmijeh uputio najljepšoj rodilji u sobi. Njen je krevet stajao uz moj. Vidjela sam joj, prije

nego je rodila, osunčano, mlado, mršavo tijelo. Doktori su mislili, dan prije, da je došla na abortus, zato su je uvalili u krevet sa ženom koja je bila na samrti. Cijelu je noć umirala od neke komplikacije bubrega, bila je gotovo crna. Ujutro su je izvukli mrtvu, ovu su odvezli u rađaonicu.

To mi neće biti nikakakva trauma, rekla mi je mlada žena, boli me kurac, samo da izvučemo živu glavu odavde, jebote, koje blato! Moj mi je doktor rekao da ću roditi bezbolno, vježbali smo hipnozu šest mjeseci. Kad sam rodila, bio je u Zagrebu, jebo mu pas mater! Stara, ako se odavde izvučemo žive, napit ćemo se ko svinje! Ne pijem, rekla sam. Kakve to veze ima, zamotat ćemo jednu, ovo sranje moramo proslaviti. Znaš što me pitao muž, da li sam malome pogledala u palčeve na nogama, da li su mu palčevi jednako veliki i ružni kao njegovi? Kužiš koji je to kreten?! Ja sam rodila, čula si, u krikovima i vriskovima, kad mi je, najzad, izašao sin, trebala sam mu gledati u jebene palčeve?! Stara, ovo je moj zadnji susret sa čudom života, nema šanse da će ikad više iz moje pičke izaći nešto živo, nema šanse!

On je otvorio vrata naše sobe, ugledao njeno lijepo lice, pokazao joj je svoje velike, bijele zube, a onda je svoje oči uvalio u moje. Možeš jebati koga hoćeš, smij se kome hoćeš, samo sam ti ja rodila kćerku! Uskoro mi je postalo jasno da rađanje kćerke nije put u svijet sigurne ljubavi. Ni time se ne stječe pravo na doživotno posjedovanje oca djeteta. Gospodo moja, gospodo moja, kako me zapanjilo kad sam, nekoliko godina kasnije shvatila da sam majka djeteta čiji me otac ne zanima?! To je za mene bio strašan udarac!

Svim su ljudima oči mokre, kad prvi put vide svoje dijete, mislim, kad prvi put vide svoje dijete u društvu. Muž i žena skupa, otac i majka skupa. Kad sam ja kćerku vidjela, odmah nakon poroda, suze su mi tekle zato jer je oko mene bilo mnogo ljudi koji su očekivali suze. Ginekolozi i babice traže mokre oči, zato sve mlade mame plaču. I kad novu bebu gledaš u društvu sa tatom, moraš plakati. Ti misliš da on misli da ti moraš plakati, rodilje u susjednim krevetima od tebe očekuju suze jer su i one plakale kad su u sobu ušli njihovi muževi. Ne možeš, jedina u sobi, jedina u rodilištu, jedina u Hrvatskoj, jedina na svijetu, ostati suha, kad prvi put u društvu sa ocem djeteta, gledaš svoje dijete. Čovjek se mora ponašati u skladu sa pravilima, jebeš perverznejake! Oh, ti prvi, neponovljivi trenuci! Gladenje male glave! Odmatanje i gledanje u prstiće! Jedan, dva, tri, do deset,

broje se samo nožni! Ohoho, ohoho, ohoho, to je uzvik kad dijete zijevne! Opa, to moraš reći kad se digne majušni kurčić i upiša se tati u suzno lice...Da, mi nismo gledali u majušni kurčić. Jebi ga, zaboravila sam!

Gospodo, ne lažem, ja vas molim da mi vjerujete, zašto bih lagala, ovo je nebitan podatak, zaboravila sam svaki uzdah, svaki uzvik u onoj sobi, u onom rodilištu, u onom parku u kome je bilo rodilište, danas je tamo nešto drugo. Zaboravila! Znam, postoji rekonstrukcija! Dobro, pokušat ću. Preskočit ću i osmijeh i pogled koji je uputio komadu u krevetu do moga. Rastegnuo je velika usta i svima nam pokazao krasne, jake, bijele zube, bljeskao je sivim očima, krenuo prema meni, oh, sigurno sam pomislila, oh, moj si, moj, si, moj si, moool si! Nagnuo se, poljubio me u čelo, ja sam htjela da me cmokne u usta, nije, gadila sam mu se, sva ta krv i svo to mlijeko i sav taj smrad znoja i uložaka i posranih beba. Što mi je rekao? Mala je krasna, sigurno je rekao, svi to govore, odmah sam je prepoznao među ostalima, ima tvoje oči, možda je rekao, sestre su u nju zaljubljene jer je najljepša, i to je rekao, ne sjećam se ničega! Ni jedne riječi! Samo se svojih misli sjećam. Ovo je samo prvi korak, uhvatit ću te, ovo je prvi pravi korak! Ako je prekratak, učinit ću drugi korak! Uхватit ću te! Bit ćeš moj! Zaboravit ćeš na popodnevene izlaske, na tuđe pičke i tuđe grudi, jebat ćeš samo mene! Samo mene! Samo mene! Zauvijek! Dojila sam kćerku, zove se Eka, stavljala joj pelene, dizala se noću, mjerila temperaturu, gledala prvi zub kako raste i kako pada. Ali, ali...Imala sam samo jedan plan. Privesti ga! Vezati ga za ogradu, neka pase na mojoj livadi, neka bude samo moj konj, ja ću biti kobilica koja će to znati cijeliti. Ne znam zašto sam mislila da su konji životinje koje cijeli život jebu jednu kobilu? Zato što ništa ne znam o životinjama. Sada mi se čini da konji, oni koji pasu uz kobile, uopće nemaju kurac, nešto sam načula na tu temu, a oni koji jebu ne zovu se konji, oni su pastusi i ne skaču čitav život na ista leđa. Monogamne životinje su...Golubovi? Pelikani? Sobovi? Nemam pojma. Poželjela sam da on bude konj, ja kobilica. Neka mi je zlobna zlatna riba ispunila želju. Kad je moj konj bio uz mene, prema meni se ponašao kao konj. A kad sam kasnije, mnogo kasnije, željela da prema meni bude konj, konj najveći na svijetu, bio je pastuh. Jebene zlatne ribe! Ili ne slušaju, ili mi krivo želimo!

5

Opet ću se vratiti u ono grmlje. Podsjećam vas, ležala sam na trbuhu sa puškom u ruci i gledala kroz nišan. Dao mi je znak. Očima. Kako sam to primijetila kad sam gledala kroz nišan? Da ste u braku, gospodo suci, znali biste da se partnerov pogled može **osjetiti**. U braku se rijetko gleda, u braku se osjeća. Dakle, gledala sam kroz nišan puške, osjetila njegov pogled, pogledala prema njemu, vidjela mu oči, kopcima mi je dao znak, otpuzala sam do njega. Tiho, tiho, najtiše. Uho, usne. Otkoči pušku, šapnuo je. Otkočila sam. Klik, odjeknulo je, šuma se zatresla. Pogledao me pogledom izviđača. Oni u bunkeru su nas otkrili, radio je crknuo, nitko ne zna gdje smo, da li ćemo se živi vratiti u jedinicu, pobiti one u bunkeru? Skrenula sam pogled, otpuzala do mjesta gdje sam prije ležala i ponovno uperila pušku. Osjećala sam nemir. Nemir. Nemir. Ovo nemir, nemir, nemir ne ponavljam da bih nekako prešla na priču o našoj kćerki koja je unijela nemir u naš život. Iako se čini tako, gospodo, nije tako. Osjećala sam nemir na rubu one livade, dok sam čekala neprijatelja. Osjećala sam nemir i kad nam se rodila kćerka koju sam često doživljavala kao neprijatelja. Nemir se različito zove, ali ima isto lice. Raste u tebi, buja, obuzima te, paralizira ti mozak, stišće ti zube i šake i želudac, srce ti baca u krivi ritam, diže ti kosu na glavi i slaže znoj na potiljku, širi ti usta u širok osmijeh, gura te u grohot i suze. Moj nemir je znao biti i vrisak moje kćerke u noći i njen osmijeh kada mi nije bilo do smijeha i njena nesanica kad su mi se oči sklapale. Da, kćerka je unijela nemir u naš život.

On je često bio ljut, mislim, baš ljut. Zašto si posudila lovu za uključivanje telefona, tko ti je rekao da potpišeš nalog, tko si ti? Čekaj, ukazala se prilika da dobijemo priključak iako smo podstanari, to nam je sredio gazda, kad iselimo, moći ćemo uzeti broj sa sobom, plaća se na rate, zašto ne bismo imali telefon? Kome treba telefon, koga misliš nazivati, imaš telefon u školi, ja na poslu. Nisi normalan, ruke su mi se tresle, dijete će krenuti u školu, bit će samo doma. Kad Eka krene u prvi razred... Kad Eka krene u prvi razred! Eka je beba, što ako nikad ne krene u prvi razred?! Gledali smo se. Čovječe...Nisi normalan, prestrašila sam se. On je sjedio za stolom, ja sam stajala uz sudoper. Tko nije normalan, digao se i stao uz sudoper. Siktao je i pogledavao prema staklenim vratima koja su našu kuhinju dijelila od gazdina boravka. Sjetio se da su gazde u Slavoniji, digao je glas. Tko nije normalan? Zašto se ljutiš, smoćio mi se potiljak. Htjela sam umiriti čovjeka koji nije znao što je

rekao, zabunom je rekao da Eka neće doživjeti sedmu godinu, bolestan je, lud, strašno uznemiren, tko zna što mu se dogodilo, nisam smjela potegnuti tu temu, trebala sam o telefonu govoriti nakon ručka, nije zdrav kad je gladan, nikad tako nešto ne bi rekao da ga nešto nije uznemirilo, možda mu nije dobro...Zašto dižeš ton, pokušala sam govoriti niskim tonom. Mucala sam. Krivo, krivo! Dijete...Opet krivo, opet krivo! Ne spominji dijete, ostavi dijete na miru! Uvukla si se u moj život, misliš me totalno staviti pod kontrolu, danas ćeš mi uvesti telefon u stan, bez pitanja, sutra će te netko jebati dok ja budem radio za tebe i tvog jebača...Čekaj, u kojem si filmu, koji jebač, čovječe, razgovaramo o telefonu...Razgovaramo o uplitanju u moj život bez moje dozvole! Telefonski priključak je i uplitanje u moj život, ako govorimo o uplitanju, spustila sam ton. Uplest ću se u svoj život, priključit ću telefon na moje ime, to će biti moj telefon, ti telefoniraj na poslu, ja ću i na poslu i doma, telefon je...Tresnuo me, iznenada. Opalio me lijevim dlanom po licu. Skliznula sam na pod. Tresla sam glavom, sjedjela na pločicama oslonjena o vrata sudopera, gledala sam čudan film.

U opatijskom smo parku, trči prema meni, nosi veliku granu mimoze. Kupamo se u dubokom moru, na pučini smo, ljubičasti zračni jastuk pluta uz nas, skida mi donji dio kostima, gledamo u dubinu, duboko dolje lebdi njegova sperma. Primam diplomu učiteljice, vidim nečiji široki, veseli osmijeh, oh, bacam mu se oko vrata! U najskupljem smo opatijskom restoranu, ručak su platili starci, on je diplomirao, konobari su obučeni u debele uniforme, svi izgledaju kao južnoamerički generali, i konobarice. Vruće je, konobarima znoj cijedi niz lice. Možda i na našim škampima ima njihovog znoja? Konobarica je u sat vremena promijenila tri generalske bluze. Moja stara leži na pločicama, stari skače po njoj, nona tuli, ajooooj, ljudi, pomagajteeee...Htjeli smo se pojebati, on i ja, prvi put, nailazi čuvar parka, pred nepoznatim muškarcem, ispod svjetiljke, navlačim gaćice, umjesto da izađem iz parka sa gaćicama u torbici, mogu ih navući sto metara dalje...Bože! Čudan film! Gledajući unazad, pomiješala sam i godine i muškarce. Zašto su mi pred očima skakale slike bez reda i logike. Ljubičasti zračni jastuk nije bio dio našeg života, na njemu sam se jebala sa zubarom, pripravnikom, moja stara leži na pločicama, dobro, to ima neku logiku...Ja sam sjedjela na pločicama, ona je ležala, moj mi je mozak poručivao, stara, nisi se makla, tvoj život nije pomak, sjedenje od ležanja ne dijeli korak od sedam milja...A možda i ne treba analizirati slike koje si gledala dok si

sjedjela na kuhinjskom podu a u glavi ti je zvonio prvi muževljev udarac. Čemu analize? Trebalo se pridignuti pa dignuti. Omamilo me. Zato se nisam ni digla ni pridigla. Sjedjela sam oslonjena na vrata sudopera, to sam već rekla, na leđima sam osjećala drvenu, okruglu ručku. Slušaj, može li se s tobom normalno razgovarati? Rekao sam, neću telefon, imam svoje razloge. Zašto nikad ne prespavaš svoje histerične odluke? Danas telefon, sutra...Pridigla sam se.Vrata kuhinje, ona prema vrtu i cesti, bila su pritvorena, vrisnut ću, pobjeći ću! Nisam zaključana, nisam u zatvoru, slobodna sam, u maloj kuhinji koja i nije prava kuhinja, radim frku bez veze, vrata su pritvorena, mogu izaći, korak me dijeli od slobode, nije ovo tamnica, nisam žrtva koja se ne može spasiti, vani šeću ljudi, vidi tamo one aute, susjed popravlja klincima bicikl, pas je u vrtu, sere u susjedinu blitvu, ona nam često donosi blitvu za ručak, pas, kad negdje sere, stalno sere na istom mjestu, nećemo više jesti njenu blitvu, zamotat ću je u novine i baciti u kantu koja nije pokraj naših kuća, da susjeda ne vidi...To mi je prolazilo kroz glavu. Ono za psa i sranje nisam baš bila sigurna, malo znam o životinjama. Slušaj, popričat ćemo ti i ja, sjela sam na stoličicu. Razmak među nama bio je premali, osjećala sam njegov miris, sladak, pomalo užegao, smrad znoja koji se probio kroz dezodorans. Gledala sam mu u prsa u bijeloj majici. Kome želiš dokazati da me možeš baciti na pod?! Pokušavala sam držati glas pod kontrolom, nisam htjela da primijeti koliko ga se bojim. Nema gledatelja, nismo u ringu, publika je doma, gazde u Slavoniji, liječi se, ako si uznemiren, baš sam tako govorila. Slušaj ti mene, bio je miran, gotovo ljubezan, zašto provociraš? Provociraš, a kad dobiješ, postavljaš pitanja. Kad dobijem, ponovila sam, dobila sam prvi put, misliš to ponoviti? Ne mislim ponavljati, ako ozbiljno popričaš sama sa sobom. Ako sebe staviš pod kontrolu, živjet ćemo dugo i sretno, nasmijao se. Patkice, rekao je, dođi k sebi, patkice. Ako misliš da te se bojim, varaš se, to sam rekla. Polako sam raširila poluotvorena vrata, baš polako, bez ikakve žurbe i izašla na cestu. Eka je zaplakala, vratila sam se, uzela je u naručje. Nosila sam je kroz radničko naselje, gledala muškarce i žene, sjedjeli su pred svojim betonskim gajbama u nizu. Kamo sam mogla otići? Banka nam je odobrila stambeni kredit, uskoro ćemo useliti u dvosobni sa dnevnim boravkom, u stanu će biti telefonski priključak, zašto sam žurila, nisam mogla šest mjeseci izdržati bez telefona?! Napravila sam nekoliko krugova oko kuće, pa smo se vratile. Ne znam što je Eka radila u mom naručju, da li se smijala mačkama i psima, ne sjećam se sličica iz života naše kćeri. Nikad se u njih nisam previše zagledavala. I kuhinja i soba bile su prazne, ni auta

nije bilo. Kako bi bilo strašno da se zaista posvađamo, da prekinemo, da me ostavi ?!! Vraćale bismo se u bijednu kuhinju i sobu. Živjele bez muškarca?! Da nisam luda, da ne inzistiram na pizdarijskama, da sam manje agresivna, da znam s njim onako kako treba, sve bi bilo drugačije. Trebala sam ga odvući u krevet, pojebati se, nakon jeba mu reći, telefon se može uplatiti na rate, uplatit ćemo ga na tvoje ime, na tvoje ime, na tvoje ime, na tvoje ime! Na **tvoje** ime!! Ti si sudac, postat ćeš predsjednik suda, ne može sudac bez telefona, ni šest mjeseci! Da sam, ono što je trebalo reći, rekla kako treba, oko mi ne bi bilo zatvoreno. Kad je došao doma, ušunjala sam mu se u zagrljaj, gurnula svoju glavu u njegov pazuh i mrmljala oprosti, oprosti. Oprostio mi je nekoliko tjedana kasnije. Telefon su montirali, potpisao je zahtjev na svoje ime. Dobili smo ključeve našeg novog stana! Na moj trideset i treći rođendan. Eka je imala nekoliko mjeseci. On je bio od mene stariji sedam dana. A već smo imali svoju gajbu?! Koja je to sreća bila! U stan smo unijeli dva kuhinjska ormara, sudoper, krevet, tri stolice, mali stol i krevetić za kćerku. Konačno u sedamdeset kvadrata! Toliko toga možemo uvaliti u tako veliki prostor. Iz ormara nam neće padati odjeća, kupat ćemo se u kadi, pišat ćemo u zahod, zbogom skakanju na sudoper! O, rekla sam, kad su njegovi prijatelji unijeli naše stvari i otišli, Eku je čuvala njegova stara, za šest mjeseci sve će biti drugačije. Kako to misliš, rekao je. Ležao je na krevetu, gol do pojasa, u trapericama. Kupit ćemo kauč i fotelje, zidnu stijenu za hodnik, sobicu za malu... Slušaj, rekao je, slušaj! Ništa ne **moramo**, kamo ti se žuri, nemamo novaca. Možemo kupiti na kredit, pokušala sam. Ja sam na kredit kupio prikolicu. Kakvu prikolicu? Prikolicu, ponovit ću, prikolicu. Što će nam prikolica? Bila sam zapanjena. Prikolica?! Nama? Zašto mi, zašto nama? Meni treba prikolica, rekao je, lakše ću sol voziti u šumu, treba brinuti o životinjama. Brinut ćeš o životinjama, umjesto da brineš o nama, nisi normalan... Digao se, krenula sam, unatrag, prema vratima naše spavaće sobe. Slušaj, uhvatio me za ramena i uvukao u sobu, slušaj, dobre sam volje, nikakakva mi tvoja pizdarija neće pokvariti raspoloženje, ali moramo raščistiti neke stvari! Ako sam rekao da sam kupio prikolicu, to znači da mi treba prikolica, ne treba mi ni kauč ni zidna stijena ni soba ni sobica, nemoj od mene raditi glupana koji će provoditi život u razgledavanju salona namještaja! Sama ću ga odabrati, pokušala sam osloboditi ramena. Ja te ne razumijem, rekao je, čvrsto me držao, koliko puta ti moram ponavljati, ne treba nam namještaj, treba nam prikolica. Gurnuo me na krevet, zabacio mi haljinu preko glave. Pokušala sam se

izmigoljiti ispod njegovog teškog tijela, iščupao je gaćice sa mene i uvalio mi ga. Nakon nekoliko sekundi ili minuta, digao se. Tako, rekao je, sad ćeš biti bolje volje. Tebe treba napuniti ili istući, o tebi ovisi, odluči što će ti se dogoditi, ne igray se sa mnom, zapamti, uvijek imaš izbor, ili kurac, ili...Nervozan je, jako. Svi ti krediti, sad još i prikolica, moram se kontrolirati, što će nam ormari i kreveti, kaučevi i zidne stijene, smiri se, smiri se, razgovarala sam sama sa sobom dok sam prala pičku i razgledavala gaćice. Poderane, neupotrebljive. Trebalo bi ih baciti u kanticu. Držala sam gaćice u rukama, radovalo me što će jednom, pokraj noge umivaonika, stajati limena kantica, imat će papučicu koju se pritiska nogom, pa poklopac skoči, kupit ću bež kanticu...To me razveselilo. Voljela sam kupovati sitnice, kantice, vaze za cvijeće, košare za papir, od šiblja. Gospodo moja, nekako sam tužna. Dok smo živi, mi ljudi, imamo planove, planove, planove. Kad umremo, govorim vam iz srca, želim, ovoga trenutka želim samo jedno, skinite me sa prokletog oblaka, gospodo!

6

Ne znam da li ste shvatili, lov je igrao važnu ulogu u mom životu. Gospodo, znate li razliku između hajke i lova u dvoje? Ne znate? Ljudi se dijele na lovce i lovinu, ako niste lovci, onda malo znate o lovu. Hajka...Kad smo on i ja odlazili u lov kao dijelovi hajke, tko zna da li sam se dobro izrazila, **dijelovi** hajke? Nema veze, kad bismo u lov krenuli kao hajkači.... Hajkači? Kad bismo on i ja krenuli u lov kao dio skupine lovaca, aleluja, našla sam koliko toliko jasan izraz za vas koji niste lovci, moj se muž prema meni drugačije ponašao. Govorim muž, olako to prebacujem preko jezika, osam smo godina bili u braku, dok nisi u braku sanjaš o tome kako ćeš jednom hodati svijetom i olako se razbacivati riječju muž, muž, muž...Dok razmišljaš o tome, dok sanjaš o tome misliš kako ćeš uvijek, prije nego kažeš moj muž zastati, a onda sa sviješću o tome da izraz moj muž znači moja pobjeda, veselo reći, moj muž. Nakon osam godina braka stalno govoriš moj muž, ne praviš stanke, ne misliš da si iz neke bitke izašao kao pobjednik, izraz moj muž jednako te uzbuđuje kao i kilo blitve, molim vas. Čudno je u što se pretvori veliki plan?! Da, skrećem s teme, kad smo moj muž i ja bili dijelovi skupine ljudi koji su zajedno krenuli u lov na određene životinje, najčešće divlje svinje, moj je muž prema meni bio drugačiji. Nije me gledao, zapovijedao mi kapcima, smirivao, govorio pšššššš, stupao preda mnom ni uz mene. Nisam capala iza njega, moja stopala nisu ulazila u tragove njegovih. Hodala sam uz drugog lovca. Taj drugi netko bi zastajkivao, gucnuo iz čuturice, dao bi i da ja gucnem, obrisala bih grlo čuturice, gucnula, laktom osušila usta, pa bismo opet krenuli. Onda bi taj netko drugi prdnuo, tiho ili glasno. Normalno je da lovci prde. Napetost je ogromna, zvijeri svuda okolo, čovjek se opušta onako kako može. Neki ne prde. Pljuju, pljućkaju, podriguju, češu guzicu ili jaja, zastanu, izvuku ga, pa pišaju, otresu i vrata u zelene, vunene hlače. Ja tada rijetko pišam, kad je hajka, jedina sam žena.

Hajka u jednom trenutku stane. Hajkači se namjeste, mislim, mi se namjestimo, vjetar uvijek puše u suprotnom smjeru, čekamo, čekamo. Čuju se pucnji. Zna se tko je gdje. Zna se kad je puknuo Mirko, kad Drago, kad gospodin Miljenko. U lovu su svi jednaki, samo što se uz ime lovca, ako je liječnik ili sudac, uvijek doda gospodin, ako je lovac seoski mesar ili lugar ili vlasnik krčme, onda lovac nije gospodin. Kad vođa hajke da znak da je lov gotov, hajka prestane biti hajka. Lovci se rasprše u manje grupe, glasnije se prdi, srče se i stupa prema lovačkoj kućici. Tamo ćemo

sjesti i jesti ono što nam je u lovačkim ruksacima. Kad pojedemo, ja ću skuhati kavu, zato jer sam jedina žena, piti ćemo je iz limenih šalica, kad popijemo, šalice ću oprati u vodi koju će neki lovac izvući iz bunara. Ej, a da vam opišem jednu hajku, da znate o čemu govorim. Ja sam lovac, ne možete suditi lovcu ako baš ništa ne znate o lovu. Već sam rekla, meni je u lovu pišanje bilo najveći problem. To je, valjda, moj način kako izlazim iz stresa. Čučnem i osjećam se bolje. Ali, ne možeš čučnuti među svim tim muškarcima koji u ruci drže pušku i napeto gledaju prema drugoj strani šume, tamo će se pojaviti jelen. Što ako ga otjera šuštanje moje pišake po suhom lišću? Možete li zamisliti kako bih se osjećala? Kad bi, zbog mene, visoka, rogata životinja otšetala, umjesto da se sruši sa metkom u dugačkom vratu?! Ne, pazila sam da takva odgovornost ne padne na moja lovačka pleća. Pišala bih uvijek kad bi vođa dao znak da je hajka gotova. Nisam samo ja imala problema sa stresom. Gospodin Stjepan, da, **gospodin** Stjepan, on je bio sudac za prekršaje, imao je istu frku. Gotovo istu. Njemu se u lovu sralo. Zajedno bismo se povlačili daleko od raspuštene gomile. Ja bih šuštalala u svom grmu, on bi se olakšavao u svom. Do mene bi dopirao kiseli, teški smrad, ali nam je ipak bilo bolje biti blizu nego svatko na svojoj strani šume. Dok smo bili par, bili smo, na neki način, tako smo se osjećali, jači. Jedan drugome smo bili alibi. Poručivali smo ostalima, nas dvoje samo imamo problema sa našim tijelima, ništa nemamo protiv lova. To je fiziologija, to sa osjećajem gađenja nema nikakve veze. Kad bi se on posrao, a ja ispišala, on bi iz svoje čuturice lijevao vodu na moje dlanove, ja na njegove. Ruke bismo obrisali o hlače pa lagano krenuli prema lovačkoj kućici.

Nešto ću vam reći o gospodinu Stjepanu iako to nije bitno za moju priču. Ne želim da pomislite da sam gospodina Stjepana samo koristila kao društvo u grmu do mog grma, da nisam o njemu kao o ljudskom biću ništa znala, da je gospodin Stjepan za mene bio samo netko tko sere malo dalje mene. Ne, to nije istina i ne želim da tako izgleda. Gospodin Stjepan, iako u godinama, imao je ljubavnicu, gospođu mlađu od sebe dvadesetak godina. Ona je imala svijetlosmeđu kosu, gustu, čist, bijel, krasan ten. Išla je s njim u lov, to smo znali svi, mi lovci, na nas mislim. Žena gospodina Stjepana to je samo naslućivala. Jadnica, nije imala dokaza. Lovci su oprezni ljudi, džepove muževljeve zelene jakne pretraživala je uzalud. Bio ju je glas histerične, nekontrolirane, bezrazložno ljubomorne žene. Gospodin Stjepan i gospođa Julka jebali su se u lovačkim kućicama. Nakon tucanja, solnice, to su drvene posude pribijene za

stablo, iz njih životinje ližu sol, punili bi solju. To je svima odgovaralo. Tegljenje soli nije posao koji traži koncentraciju, oprez i maštu. Teški ruksak na leđima ne pumpa adrenalin u žile. Gospodin Stjepan nije bio zdrav čovjek. Patio je od bolova u želucu, u lovu je često, za vrijeme hajke, glasno podrigivao. To je bilo jače od njega. Neki su se lovci bunili. Šuma ne podnosi za šumu neprirodne zvukove, podrigivanje koje liči na rikanje i prđenje koje liči na grmljavinu. Zato su lovci prduckali i širili oko sebe masni, tihi smrad. Podrigivali bi nekako gutajući.

Toga sam se dana, tamo na livadi, na kraju hajke o kojoj vam govorim, trebala osjećati loše zato jer ništa nisam ubila. Lovci ubojice gledali su lovce koljače kako deru životinje koje su oni ubili. Da, lovci se dijele na koljače, derače i ubojice. Koljači su oni koji životinji na samrti, pogođenoj u krivi dio tijela ubadanjem noža u vrat krate muke. Ponekad nož ne ubodu samo jednom. Te su se uloge znale pomiješati. Svi derači i koljači znaju biti ubojice, ali sve ubojice ne znaju derati životinje ni mrtvima im rezati glave ni zarinuti im nož u tanki vrat, ako ih metak nije ubio. Toga dana ništa nisam ubila, nisam ni prijašnjih dana, od mene se očekivalo da zbog toga patim. Kako sam patila? Bila sam šaka jada. Oči su mi bile širom otvorene, ukočeno sam buljila u zelenu travu. Nisam bila ni gladna ni žedna. Laž! Laž! O, kakva debela laž! Nisam se osjećala loše! Htjela sam vrisnuti, ej, hajkači, gladna sam i žedna i dajte mi komad pancete! Popila bih čašu vode i kavu! Gospodin Stjepan me gledao ispod oka. Ni on nije ništa ubio, ali je ipak slaninu kidao zubima, njemu se nitko nije čudio. Stari, kako to da si ti gladan, zašto nisi tužan što nisi pogodio životinju u vrat? Zašto i ti ne uvališ glavu među ruke, a onda glavu i ruke među noge?! Ne! Gospodin Stjepan je žderao, a ja sam žmirila i žmirila, pa buljila, pa oštro gledala među noge i mislila, doći ćemo doma, pojest ću dvije velike banane, čokoladu, komad kruha, griotu, komad pancete, skuhat ću tvrdu kobasicu, trajnu, pojesti veliku jabuku i kompot od višanja i puding od čokolade i kukuruzne pahuljice sa vrućim mlijekom! Neće me biti briga što na kartonskoj kutiji piše, samo za istočnu Evropu. Žvakat ću tiho, da me on ne čuje, ne smije znati da jedem, da umirem od gladi, kao da sam u lovu nešto ubila, a nisam ubila! Sjedjeli smo pod drvećem, oni su žvakali i žvakali i žvakali, zelene, lovačke jakne bile su svuda oko nas, brkovi su im bili masni, usta vlažna, mrtve životinje čekale su da se koljači najedu pa da svoje velike noževe izvuku i gurnu im ih u vratove. Mnoge je glave trebalo odvojiti od tijela, izvući topla jetra iz utrobe, fotografirati se za Lovački vjesnik.

Kakve veze ima moje ležanje na trbuhu, uz rub one livade, one velike livade, i priča o hajci i moja potreba, moja snažna potreba da se izvučem iz škole, da prestanem biti učiteljica? Nikakve to veze nema. Pa ipak, moram vam o sebi reći neke stvari. Možda jest važno a možda i nije, ali činjenica je, čujete li ovaj izraz, činjenica je...Dok sam bila živa, dok sam hodala dolje, po zemlji, svi su stalno govorili, činjenica je...Onima dolje to je najomiljenija poštapalica, stalno ponavljaju, činjenica je... Ni ja nisam bolja, dakle, gospodo, činjenica je da sam se htjela izvući iz škole...

Učiteljice, debele, mršave, stare, mlade, tupe, bešćutne, ambiciozne, zle, ljubomorne, zlobne, zlurade, nervozne, čiste, prljave, glasne, tihe, nepodnošljive. I djeca. Smrdljiva, bučna, nasilna, omamljena ljepilom, izdrogirana alkoholom i cigaretama, polugole djevojke, smrdljivi dječaci, glupi, zli, tupi, tužni, cinični, depresivni, neambiciozni, pametni, podrugljivi, bolesni. Roditelji, tužni, žalosni, nesretni, otpušteni, krivi, ogorčeni, drogirani alkoholom i cigaretama, zlobni, nepovjerljivi, podozrivi, ljubomorni, nesigurni, nezahvalni, bijesni, zli, bespomoćni, plačljivi, beznadni. Bilo mi je dosta. On je otišao na neki seminar, sedam dana. Direktor gradskog radija bio je njegov prijatelj, čula sam da im treba novinar koji zna čakavski, u modu su ulazile takozvane emisije iz našeg kraja. Radio je trebalo otvoriti starcima i staricama, neka pričanjem priča iz davnina i govorenjem na njihovom gotovo zaboravljenom jeziku ojačaju tanke, zapuštene ali jedine prave hrvatske korijene. Direktor je bio njegov prijatelj, čakavski je bio moj materinji jezik. Ubojita kombinacija!

Vratio se sa seminara. Eku sam odvela njegovoj mami. Večerali smo. Stavila sam mu ruke oko vrata, uvalila jezik u usta, pa sam jednu ruku skinula sa njegovog vrata, otkopčala mu šlic, iako sam znala da se neće pojebati, dok se ne opere. Otvaranje šlica trebalo mu je pokazati da ga jako želim, iza mene je bio dugi tjedan bez seksa. Popustio je, činilo mi se, protiv volje. Ušao je u kupatilo, ja sam pičku, na brzinu, oprhnula vodom, u kuhinji, stopala sam oprala u sudoperu. Odvukli smo se u spavaću sobu, on gol, ja obučena, svukla sam se u sobi, majicu, traperice. Gledao me, razumjela sam pogled, oprala sam se u kuhinji, rekla sam, da ne gubimo vrijeme. Pokušavala sam mu nešto prčkati oko guzice, branio se, htjela sam mu ga polako popušiti, branio se. Stala sam na sve četiri, na krevetu, on je stajao pokraj kreveta. Boljele su me ruke, leđa, vrat, dugo sam stajala u pozi mačke. Neko sam vrijeme žmirila, pa otvorila oči i gledala u čekinjavi vrat divlje svinje, tada je veprova glava još stajala iznad našeg kreveta. Razmišljala sam kako nikad nisam postala pravi lovac, ni jedan od derača nije svoj veliki nož uvalio u vrat životinje koju sam ja ubila, da sam ubila divlju svinju, netko od lovaca bi iz njenog trbuha izvukao vruća jetra pa mi ih stavio na dlanove, ona bi se pušila na mojim rukama, puh, puh, netko bi me snimio, i vruća jetra i moj sretni osmijeh, ali, ja, još nikad...Svršio je, izvukao se iz mene, još sam listala Lovčeve zapise. Ej, rekao mi je, tu sam, gotovo je, probudi

se. Hmm. Da. Ne spavam. Htjela sam dodati, trebalo bi maknuti tu svinjsku glavu iz spavaće sobe. Skupila sam noge i legla na leđa. On uz mene. Nećeš se oprati? Ne, rekla sam ljupko, budi u meni još malo. Reci, što skrivaš, o čemu se radi, završimo s tim. Nisam se okrenula na bok i nisam ga pogledala u oči. Ni on se nije okrenuo prema meni. A da ga napadnem? Kako to da ne možeš svršiti, a sedam si dana bio bez mene, kurac ti nije pun, u čiju si ga rupu praznio?! To ne bi imalo smisla. Nemam dokaza, osim intuicije koja je samo drugo ime za žensku histeriju. Ja sam tvoja pročitana knjiga, promrmljala sam. Dok si bio na putu, promijenila sam posao, sada sam novinarka na Gradskom radiju. Ukočio se. Šutjeli smo, čekala sam. Nekako ga se nisam bojala. Osjetio je to. Dobro, tvoja odluka, tvoja odgovornost. Nikad, nikad, ni u jednom trenutku ne pomisli da ću ti pomoći. Ne treba mi tvoja pomoć, o čemu govoriš? Novinari nemaju radnog vremena, rekao je, a ti si majka, ne računaj na mene. Ako budeš morala raditi do pola noći, ja ću doći doma u jedan iza ponoći, ako budeš radila do šest uvečer, ja ću biti doma u osam, ovo više neću ponavljati. Nasmijala sam se, slušam te pažljivo, to si rekao samo jednom i nikad više. Bravo, rekao je, dobra djevojčica!

Rad u medijima djeluje fenomenalno onima koji tamo ne rade. Imala sam strašnu tremu na Dan Svetog Petra zaštitnika jednog gradskog naselja koje je nekad bilo selo. Toga sam se dana prvi put uživo javila u program. Prenosila sam trku magaraca. Molila sam Natašu, ona je sekretarica na radiju, da snimi moje javljanje. Reci tehničaru. Tada nisam znala da oni koji rade na radiju nikad ne slušaju radijski program. Alo, alo, da li se čujemo, alo, alo, urlala sam u mikrofonski. Čuli smo se, prijenos uživo bi je otkriven pedesetak godina prije mog debija. Magarci su imali čudna imena, Rozarijo, Rozamunda, Belami, Meriblu, Anabel. Anabel je bio favorit, njegov jahač zvao se Antonio. Prišla sam gospodinu Antoniju, to je bio moj prvi intervju. Šinor Antonio, ča očekujete od ove trki, da li se čujemo, rekla sam u mikrofonski. Šinor Antonio, ča očekujete od ove trki, ponovila sam pitanje urlajući, buka je bila paklena. Moj tovar će pričati prvi, rekao je gospodin Antonio. Hvala lijepa. Dragi slušatelji, ovdje postaje napeto, kasnije su mi zamjerili što sam sa čakavskog prešla na hrvatski, zrak je pun uzbuđenja, Rozario, čitala sam sa ceduljice, Rozamunda, Belami, Meriblu i Anabel čekaju na znak pištolja, evo, čujete znak pištolja, trka je započela! Ljudi su urlali. Ovo je nevjerojatno, urlala sam i ja, Anabel zaostaje, da li se čujemo, Anabel zaostaje, prvi je Rozario, Rozario skreće sa piste, izgubio se Rozario, sada je Rozamunda na

čelu, da li se čujemo, Rozamunda juri, Anabel joj je sve bliže, da li se čujemo, sve bliže, gubila sam dah, da li se čujemo, urlala sam, da li se čujemo, da li se čujemo, sve bliže, Anabel je sve bliže, čujete me, prvi je Anabel, Anabel, Anabel urlala sam! Dragi slušatelji, nekako sam došla do daha, sve je gotovo, najbrži magarac je gospodin Antonio Matić! Strašno me to uznemirilo. Ne uzbuđuj se, rekla mi je Nataša, jebe se njima, svi vole da im se spomene ime, stari se Antonio neće ljutiti, bolje da ga se spomene kao magarca nego da ga se uopće ne spomene.

Rad na radiju je rutina i davež. Jeziva su dežurstva subotom, nedjeljom i praznikom. Tehničar kunja iza staklenog zida, rješava križaljke, prži diskove i razgovara sa pacijentima koji stalno zovu. Ne, ne možete je dobiti, ona je u studiju, ne, montira prilog, ne, na telefonu ima ministra prometa, ne, gradonačelnik je s njom. Ta ona koju bolesnici ne mogu dobiti, to sam ja, novinarka u bijegu od obožavalaca. Ah! Čovjeku idu na kurac pacijenti, ali mu slava godi. Čudan je to osjećaj, na cesti ti priđe nepoznat čovjek, želi ti stisnuti prste neke ruke, ti želiš brisnuti. Tko je taj gospodin? A kad ti u dućanu nitko ne prilazi, kad prodavačica, dok diraš vješalice, ne kuži da si ti radijska novinarka i lokalna zvijezda, obuzima te nelagoda, da li je moguće, da li je moguće? Prezirala sam sve koji su u meni gledali ono što nisam bila, pametnu, mladu, duhovitu gospođu koja voli ljude, seoske zborove, trke magaraca i izbore mis do pet godina u kristalnoj dvorani opatijskog hotela Kvarner. Znala sam da sam biće koje prodaje maglu, neznalica na sve teme. Kad krene emisija koja baš ništa novo reći neće, kad krene još jedno rutinsko odrađivanje pranja mozgova onih koji ga nemaju, teško je ne poslati u kurac vrištave slušatelje koji su van sebe od sreće jer njihov glas, nekoliko sekundi, odjekuje u svim gradskim prodavaonicama. Nisam bila milostiva. Rezala sam njihov ushit, uz moju su pomoć rijetko pozdravljali rodbinu i prijatelje, nisu mami i tati čestitali godišnjicu braka. Brzo sam shvatila, mrzim te ljude istom strašću kojom sam mrzila dječicu u školi i kolegice učiteljice. Oni tamo su smrdjeli, ovi ovdje su govorili. Da li je normalno mrziti ljudski miris i govor? Miris je ono što nas definira kao životinju, govore samo ljudi, na neki način mrzim i životinje i ljude. Čovjek koji mrzi i ljude i životinje?! Može li se živjeti daleko od ljudi, daleko od životinja? Da, još uvijek ne mogu sama sa sobom, ili to govorim vama, gospodo suci, ne mogu sama sa sobom govoriti iskreno. Dok ovako jašem ludog, mekog konja, želim sebe prikazati kao biće koje je život provodilo postavljajući si velika pitanja i tražeći velike

odgovore. Da li je čovjek životinja? Ili je čovjek biće koje ima dušu? Možda je životinja koja ima dušu? Nisam se ubijala tražeći odgovore na ta pitanja. Ako sam mrzila, a mrzila sam svoje tupe obožavatelje, smrdljivu djecu u sedmim i osmim razredima, sirote učiteljice i novinare koji ni o čemu ne znaju ništa, a govore tonom akademika, to nikako ne znači da sam bila opsjednuta bitkom. Nisam, samo mi je bio pun kurac života.

Moja depresija nije imala ekskluzivne natruhe. U toj maloj zemlji, gospodo, znalo se dnevno samoubiti tridesetak ljudi! Depresija je bila u modi. Ona je bila hrvatski trend. Ako nisi bio depresivan, nisi bio normalan. Svaka normalna žena morala je kupiti buket ružičastih, plastičnih malih ruža, zaključati se u sobu, gledati u buketić i plakati. I ja sam gledala. Nisam voljela ruže, sebi sam kupila veliki, bijeli, plastični ljiljan. Ima ih na svim tržnicama i na svim grobovima pokojnika čija rodbina nema love za prirodno cvijeće. Zatvorila bih se u Ekinu sobu, držala u rukama ljiljan i plakala. Sviđa mi se, baš mi se sviđa, sada, iz ove nebeske perspektive razmišljati o sebi, o meni, kao o biću od duha, depresije i ljiljana. Pa ipak, jebi ga, moram priznati i sebi i vama, u meni je tada, dok sam bila živa i dok sam bila radijski novinar, bilo mnogo više mesa i mnogo manje ljiljana nego bih to smjela priznati. Smjela priznati?! Grijeh, grijeh, grijeh! Kriva! Kriva! Kriva! Nisam išla u crkvu ni vjerovala u bilo koje nadzemaljsko, mršavo, bradato stvorenje. Ne ubij, ne laži, ne poželi tuđeg bračnog partnera, ne ukradi... To su bila i moja pravila. Ako to učiniš, pati, osjećaj krivicu! Jebi se u glavu, kurvo i ako ne vjeruješ u mene! Grešnice! Lažljivice! Koje ludilo! Bog te jebe i kad u njega ne vjeruješ! Katolička crkva je najjača multinacionalna kompanija na svijetu, njeni menedžeri mogli bi onima iz Coca Cole držati predavanje. Naravno, oni svoj proizvod ipak dulje prodaju. Coca Cola nam uvaljuje osjećaj žeđi, Katolička crkva osjećaj krivice. Čitav moj život bio je ispijanje Coca Cole i jebanje sebe u glavu!

Slava! Slava! Slava! Moja je slava bila mala, lokalna, gradska. Madona bi se nasmijala kad bih joj rekla, gospođo, i ja sam bila slavna. Postoji li razlika? Slava je slava, veličina je nebitna, bitan je osjećaj koji te obuzima kad čuješ ljude, šapuću, smiješe ti se, prilaze, a ti skromno pitaš, mi se poznamo? Ne, ali...A, prepoznali ste me? O, super, baš vam hvala! VESELJE U TRBUHU HRANI TI DUŠU CIJELI DAN. Slava! Da nije bilo te slave kojoj bi se smijala Madona, a bila bi u krivu, ne bih naletjela na ljubavnika. Znam da se diljem kugle zemaljske sa ljubavnicima jebu supruge svih boja, a

nisu radijske novinarke. Možda pretjerujem. Ipak, ljudi su, svi su ljudi fascinirani onima koji rade u medijima. Pred ženama iz medija muškarci izvlače ruku iz džepa, ostavljaju svoja jaja na miru, žene se usiljeno smješkaju, kao, sve smo mogle biti javne ženske, samo, neke od nas imaju ukusa. Uzalud im zloba. I najružnija žena je komad, ako joj glas odjekuje u kafićima ili joj njuška na ekranu blista. Čovjeka to može učiniti nesigurnim. Da li me jebe zato što sam Glas? Zato da bi okolo mogao srati, jebem Glas, jebem Glas! Da, o sebi sam razmišljala kao o Glasu? Kad se sjetim da su Lorin Becol zvali Glas?! Glas?! Nisam sebi tepala Glas, Glas, Glas, na sav glas. Šaputala bih sebi bezglasno. Sakrivala sam, koliko god sam mogla, svagdje i uvijek, svoje novorođeno sebeljublje. Tu mi je muž pružao veliku pomoć. Nedjeljom, kad bismo sjedjeli za stolom, poslije ručka, digao bi se, izvukao iz ladice drvenu kuhaču, teatralno je kao stavio nekome pred usta, pa rekao, onda, gospodine, želite li prdnuti za naše drage slušatelje? Ustima bi oponašao dugi prdac. Eka je umirala od smijeha. Vidiš čime se bavi tvoja mama. Svaki novinar imao je svoj sektor. Ja sam uređivala emisiju *Iz našeg hrvatskog kraja*, išla je jednom mjesečno, trebalo mi je dati još jedan posao. Muž mi je bio sudac, mislili su da bi mi pravosuđe najviše odgovaralo. Rekla sam šefici, neću. To sam rekla kad su mi uvalili onog suca. Slušatelji su na početku emisije bili oduševljeni, sudac će im dijeliti besplatne pravne savjete. Odvjetnici su bili skupi. Gospodine, moja je majka umrla šezdeset i prve, nismo imali ostavinsku, otac mi se ponovno oženio...To je složen problem, rekao je sudac. Moja žena, moja bivša žena ne živi više sa mnom, pobjegla je s ljubavnikom, meni je ostavila djecu, sada traži pola kuće...To je složen problem, rekao je sudac. Radila sam u velikom marketu, bez slobodnih dana, petnaest sati dnevno, dobila sam otkaz, nisu mi platili doprinose....To je složen problem, rekao je sudac. Slali su nas u kurac. Alo, slušajte vi, što radi ovaj kreten u studiju, zna li odgovor na jedno pitanje... Puštali smo muziku, otvarali mikrofona samo kad bi se tehničar zakleo na zdravlje svoje dvoje djece da je poziv benigan, uzalud. Ej, koji kurac radi majmun na vašoj grani, a pojma nema...Nervozni su, rekla sam sucu dok su vrištale reklame, pun je mjesec, pao je tlak, previše je vlage u zraku, koju muziku volite? Pustite Hrašćanske čestitare, rekao je. Muzički je zakolutao očima, ipak je pustio Ja se konja bojim. To je bio krivi potez. Podivljali su! Jebo te konj, majmune! Ovo nije ravnica, mi smo na moru...Jedva smo ostali živi. Na sastanku kolegija raspeli su me na križ. Zašto si pozvala nekvalificiranu budalu u program? Uznemirila si javnost! Čija je to bila ideja? Moja, rekla sam. Gdje si našla

kretena... Kolege su se smješkale, šefica i direktor jebali su mi mater. A onda, nije prošlo mjesec dana, Hrašćanski Čestitar je postao predsjednik Županijskog suda. Šta je, debilčići, hodala sam redakcijom uspravna poput nosačice metle u guzici. Da nazovem kretena, da mu kažem što o njemu mislite? Kasnije je bio čest gost našeg radija, ali se mikrofoni nisu uključivali. Slušatelji su uvijek imali slabije živce od novinara. Ne želim pratiti pravosuđe, rekla sam šefici, zanemarite činjenicu da me jebe sudac. Da li bih pratila stočarstvo da me jebe mesar? Bez jakih izraza, rekla je šefica. Pratit ću ekologiju, rekla sam. To je blaženi sektor.

Plinske cijevi su često bile u plamenu, za sretnih dana letjeli su u zrak dijelovi grada. Rafinerija u centru stalno je rigala gusti, crni ili sivi dim. Ljudi su se davili. Novinar koji prati ekologiju uvijek je i borac za ljudska prava. Fenomenalna pozicija, grmiš na nepravdu, poput dragog Boga, a nikome nisi prijetnja. Jebe se političarima za nebo nad gradom. Cigani su mi na smetlišu pjevali pjesme, dok su galebovi u žutim kljunovima nosili neko sranje i kriještali. Na radiju su zvučni efekti bitniji od govora. Ministar za ekologiju često je dolazio u naš kraj, vjerovatno je jebao nekoga u Opatiji. Za novine i televiziju uvijek bi se slikao uz ogroman ruski tanker iz kojega još nikad nije istekla ni pišaka pijanih mornara, o nafti da ne govorimo. Neke ekološke teme nisu se smjele načimati. U blizini našeg grada postoji gradić. Ogromni dimnjak iz tvornice na obali desetljećima je rigao otrovni plin i sitne, mrke čestice. To se taložilo u bunarima i vrtovima. Mali grad na brdu bio je nekako najizloženiji. Njegovi su građani umirali svakodnevno. I ljudi i domaće životinje. Psi su umirali od raka jetre i leukemije, djevojke od raka dojke, muškarci od svih mogućih rakova, lišće je raslo crveno. O tome nismo govorili. Šutjeli su i novinari i liječnici i političari oporbe. Ni za vrijeme predizborne kampanje političari nisu ulazili u gradić na brdu. Bojali su se da će ispiti otrov u čaši prozirne, bunarske vode. Slušatelji su me voljeli, bila sam na strani takozvanih malih ljudi za koje smo govorili da su takozvani mali ljudi, a bili su mali ljudi. Patili su zbog dima, vatre, plina, smrada, mene je bolio kurac. Poput svih novinara, o materiji o kojoj sam razglabala nisam imala pojma. Puštala sam moje goste da govore o zaštiti pitke vode, izvorišta, odlagališta, ugibališta, mislili su da me to strašno zanima, gledala sam ih u oči i kimala glavom. Dok su govorili, tehničar mi je kažiprstom i srednjim prstom pokazivao škare. Neka začepi, vrijeme je za reklame ili za vijesti ili za zbogom. Prekidala bih čim bih ugledala škare, bez obzira u kojoj su fazi logoreje gosti bili. Ne bih mogla reći, sada, iz ove perspektive, da je moj život

radijske novinarke bio ludo zabavan. Uglavnom sam se strašno dosađivala, a onda...

Bio je utorak. Jednosatna emisija o elektrani Krško. Ta je tema imala i prednosti i mane. Mana, na temu Elektrane izdrkalo se sve živo i mrtvo, ništa se novo nije moglo reći. Prednost, iako su svi sve rekli o Elektrani, ipak se uvijek može posijati malo straha. Zrači? Ne zrači? Eksplozija? Curenje urana? Napuknuće nekakve brane? Odlaganje nuklearnog otpada, da li smo preblizu, ili smo dovoljno daleko? "Da" za elektranu? "Ne", za elektranu? Hrvatska nema dovoljno struje! Blažena Elektrana! Trebalo je srati sat vremena, između glazbe i reklama. U hodniku, ispred studija, čekao me gost. Šefica je rekla da je gospodin "publicist". Publicistima smo nazivali pretenciozne drkadžije koje su uživale dolaziti na radio, nisu se bavili ničim konkretnim, bili su nekakvi doktori nauka, srednjoškolski profesori koji su pisali pizdarije u lokalnom listu i nastupali na lokalnoj TV. Moj je zadatak bio jednostavan. Gost će govoriti, tehničar će mi pokazati škare, glazba. Pa blablabla, pa škare, pa reklame, pa blabla, pa škare, pa glazba, pa reklame, pa blabla. Da li imamo nekoga na liniji, izvolite, dobar dan, da, čujemo se, izvolite, dobar dan, pa škare, pa reklame, pa glazba, blabla, škare, reklame, glazba, zadnje blabla, doviđenja do idućeg utorka. Spustiti se prerano iz redakcije u hodnik gdje su čekali publicisti, imalo je svoje dobre i loše strane. Ako bi gost bio upućen u temu, to bi novinaru pomoglo da napravi koliko toliko prihvatljivu emisiju. Međutim, ako bi gost bio impresioniran medijem, mikrofonom, gužvom i novinarima, onda bi se desetminutno sjedenje pretvaralo u davljenje. Kad sam sišla u režiju nisam znala na kakvog ću publicistu naletjeti. Kolege nisam mogla pitati za mišljenje, novinari ni o kome ne misle dobro. Za nas su svi gosti bili kreteni, debili, davitelji, pacijenti, smeće, tupadžije, drkadžije. Moja mi je šefica samo rekla da je "zgodan", što je bila vrlo jasna definicija. Dolje čeka mlađi čovjek koji dobro izgleda. O nuklearki može, sat vremena, govoriti baš svatko. Mladi gospodin i ja možemo mirno kakati, neka svira slovenska glazba. Muzičkom sam rekla, polke će biti super, i valceri. Sjedio je za stolićem, sam, dignuo se kad me ugledao. Šefica je bila u pravu. Rekao mi je svoje ime, ja njemu svoje, pa smo sjeli. Nizak, mršav, male oči, gusta, smeđa kosa, samtarice, dobre cipele, dobar parfem. Kako ćemo početi, pitala sam. Slušajte, rekao je, ja sam sudac, radim sa vašim mužem, ništa ne znam o nuklearki, ekologijom se bavim tek šest mjeseci, član sam Gradskoga odbora, nadao sam se da ću vas tako moći upoznati. Jebote, jebote, jebote! Svaki bolesnik ima svoju

metodu. Niste normalni, rekla sam, kako to mislite, mojoj je sujeta godila ta priča, publicist se ipak razlikovao od većine pacijenata. Ali, nuklearka je već bila najavljena, sinulo mi je da gospodin neće mnogo reći, ja ću morati klepetati, o čemu, što, kako, ne mogu samo puštati slovenske polke, ili možda mogu, jebeni publicist! Već ste najavljeni, rekla sam, to nije fer, pravite budalu od mene, ja ću napraviti budalu od slušatelja... Tehničar nas je pozvao u studio. Gospodin je govorio bez problema. Suci su ljudi koji u poslu stalno govore, diktiraju, pitaju, ratuju sa odvjetnicima, optuženima, svjedocima, suprugama. Kako sam na to mogla zaboraviti? Suci su profesionalni lajavci. Slušatelji su se javljali. Na sva je pitanja imao odgovore. Koliko će dugo raditi Elektrana? Da li zrači? Što ako se dogodi havarija? Zašto otpad k nama? Da li nas Slovenci iskorištavaju? Kad će Hrbatima Ljubljanska banka isplatiti staru štednju? Odgovorio je i na to pitanje. Majci djevojke bolesne od raka rekao je da to nije od Černobila... I tehničar ga je slušao. Zaboravio je na škare od kažiprsta i srednjeg prsta. Otišli smo na kavu. Iza mene je bila još jedna totalno promašena emisija kojom će svi biti zadovoljni. Slušatelji su dobili sve odgovore na sva pitanja, ništa se nije reklo što bi moglo bilo koga uzbuditi osim slovenske Vlade po kojoj lokalni hrvatski radio može pljuvati bez problema, zato jer nitko iz slovenske Vlade ne sluša hrvatski lokalni radio. Rijetko sam imala frku sa šeficom. Svi smo bili na istoj strani, protiv zagađenja, protiv dima, ispušnih plinova, starih tankera, nafte koja pluta na površini mora ili se zalijepila pingvinu za kožu ili galebu za krilo. Kad se tako nešto desi, smrad u zraku ili crni galebov kljun, otvore se telefoni. To su mi bile najdraže emisije. Slušatelji su srali uživo, ljutili se i žalili, ja sam u studiju lakirala nokte. Svi sretni. Voljela sam ekologiju.

Gospodo, pomozite mi, htjela bih sa ekologije skočiti na moga ljubavnika, ispričati vam našu ljubavnu priču i još bih vam svakako htjela nastaviti priču o hajci, mnoge vam priče želim ispričati ali tako da lijepo teku jedna u drugu, bez rezova, da me slušate opušteno, da vas moja priča omami, da budem Šeherezada koja će vas umilostiviti, moje lagano blablablabla otupit će vam pažnju i potrebu da me osudite zato jer sam učinila težak zločin. Prozirna sam, vidim to, i vi to vidite, pa ipak, ne mogu odoljeti. Vratit ću vas i sebe u lov, sada sam pred onom lovačkom kućicom, sjećate se, na livadi su razbacane zelene, debele, lovačke jakne. I mrtva tijela ubijenih životinja. Lovci su se najeli, svi osim mene, dižu se, otoresaju hlače, koljači vade noževe, svaki koljač ide prema svojoj životinji, mi ostali biramo koga ćemo gledati.

Da li Matu, to je crn, visok lovac koji će malom vepru odrezati glavu, ili ćemo gledati malog Matka, on je mesarski pomoćnik i sin vlasnika seoske gostionice koji će odrezati srni glavu. Ja sam krenula prema grupi koja je stajala oko Mate. Nisam voljela miris svježeg krvi u zraku ni male, staklaste oči mrtvog vepra, ali morala sam se odlučiti za jednu grupu. Bilo je nezamislivo da neki lovac ostane sjedjeti dok drugi gledaju kako se kolje mrtva životinja. Zato sam gledala. Mato je imao veliki nož, zabio ga je onom malom vepru u vrat i odrezao mu glavu. Kad je glavu odvojio od tijela, uhvatio ju je za njušku i pokazao nam je. Pljeskali smo, ne znam zašto. Onda se Mato dignuo, držao je krvavu glavu u ruci, gospodin Stjepan ga je snimio. Pazite, rekao je Mato gospodinu Stjepanu, prošli put su mi oči bile crvene. Viktor, gospodin Viktor, on je bio kardiokirurg, debeli, visoki muškarac, ubio je vepra ali se nije slikao sa njegovom glavom u rukama, on se slikao uz mrtvog vepra dok je još imao glavu. Gospodin Viktor je na njegovoj glavi držao stopalo, a u rukama pušku. Onda je Mato položio krvavu glavu na travu pa se vratio tijelu. Rasporio ga je i izvukao jetru. Uzeo je jetru u ruke, digao glavu i pogledao nas koji smo stajali. Ja sam mu se nasmiješila, mislila sam da tako treba. Vratio mi je osmijeh, digao se, stavio crvenu, vruću jetru u moje dlanove, muškarci su pljeskali, gospodin Stjepan je rekao, pogledajte me, pogledala sam ga, u rukama mi je vruća jetra drhtala, nekako puhpuhpuh, tako nekako, škljocnulo je, na papiru je ostao i moj osmijeh i jetra i moje ruke. Imam negdje tu fotografiju.

Eto, i sad mi recite, objasnite mi, kakve veze ima vruća jetra sa mojim ljubavnikom? Da li je priča o svinjskim jetrima pravi uvod u moju ljubavnu priču koja se dogodila, a nije se smjela dogoditi? To je nikakav uvod. Asocijacija je totalno besmislena. Ali, gospodo, ako kažemo da je ta i takva asocijacija besmislena, to bi značilo da mislimo kako život ima smisla, kako život nije samo skup, samo niz besmislenih fotografija, trenutaka koji lete jedni za drugim bez reda i logike. Bez logike koju mi smrtnici možemo razumijeti. Mi smrtnici?! Ja sam mrtva, a ništa ne razumijem! Čovjek je i mrtav glup. To nije ugodna spoznaja. Eto, u mojim mislima vruća se jetra tresu na mojim ispruženim dlanovima, gledam u objektiv fotoaparata u rukama gospodina Stjepana a želim vam govoriti o svom ljubavniku. Učinit ću veliki napor, odbacit ću jetra, bacam ih, ruke su mi čiste, ipak bi ih obrisala o traperice da sam živa, da nosim traperice, da ne jašem patuljasto smeće koje me, zapravo, nagoni na priču. Da se osjećam dobro, da se ne

ljuljam ovako strašno, da je moj mekani konj nešto čvrsto, ne bih pričala, ne bih uopće s vama razgovarala. Zavalila bih se u tvrdoj, drvenoj fotelji, zapalila cigaretu koju nisam palila dok sam bila živa jer sam se bojala smrti, pušila bih, gledala vas ispod oka i očekivala pitanja. Ovako... Pričam jer se ljuljam. Strašno se ljuljam.

8

Nazivao me svaki dan. Navukla sam se. Kad ne bi nazvao, dan mi baš i ne bi imao smisla. Bio je nizak, malo viši od mene, mišice su mu bile mekane, ni bedra nisu bila mnogo čvršća, imao je mali, tvrdi jezik, ima ga još, znam da je mali i tvrd, držala sam ga u ustima. Dok sam bila s njim znala sebi reći, stara, koja si ti majstorica, koji ti je komad tresnuo u mrežu! Pa ipak, neka mi nitko ne govori da je dobar osjećaj kad te jebu i muž i ljubavnik. Često mi je pred oči, kad bih nakon tucanja sa ljubavnikom hodala ulicom, znao iskočiti zid. Baš zid! Gledala bih u sivu betonsku ploču, tresla glavom lijevo desno i tražila rez kroz koga bih mogla pogledati u neki izlog ili neonsko svjetlo. Zid se ne bi odmah maknuo. Gadan osjećaj. U braku sam znala sanjariti u krevetu o velikoj ljubavi, pravoj ljubavi, junaku koji me ne bi mlatio nego slušao, razgovarao sa mnom, nosio mi kašu od banane u krevet. Volim kašu od banane ali ne volim gniječiti banane. Kad sam našla ljubavnika, nisam se pretvorila u radosnu ždrijebicu koja će stalno mahati repom i primati veliki komad među vruće guzove. Umjesto sreće obuzela me depra, sebi sam postavljala milijun pitanja. Da, u mene je ušao strah. Strah od spoznaje sebe kao samo još jedne kurve koja svijetom hoda i svoje jebanje sa strane tumači kao potrebu za ljubavlju i strah od muža koji će me, kad otkrije, zatući. A opet, evo, tražim alibi, kad bi me muž plastičnom daskom za meso udarao po bubrezima, ja bih u ustima imala krpu, znala sam, dok bih bezglasno urlala, razmišljati kako će prestati, a ja ću za dan ili dva grepsti ljubavniku leđa tako da mu to žena vidi.

Da se moj muž nije vratio doma, nikad ne bih našla ljubavnika. Danju sam, dok je on bio na seminarima ili pravosudnim igrama, u betonskim sobama, kuhinji i dnevnom boravku živjela sama, noću sa Ekom. Ona je u stanu samo spavala. Ili je bila u školi ili kod njegove stare. Veselo sam se pomirila sa statusom udane svetica. Kad je bio na putu, nismo se jebali, kad bi dan ili dva bio doma, nismo se jebali jer se spremio na put. To su bili najsretniji dani u mom životu. Zaboravila sam na njegov mali kurac, na guženja i dahtanja, imala sam svoj posao, povremeno bi u moj život uskočila Eka, ne često i ne žestoko. Ta djevojčica je rasla pokraj mene, bez mene, uz nju je bila njegova stara. Čudila sam se kako je dugačko i lijepo to stvorenje.

Ipak su neka jutra s njom znala biti lijepa. Probudiš se, sama, kćerka još spava, ima nastavu poslijepodne, cijelo jutro je tvoje. Možeš kroz prozor gledati susjede kako

oslonjene na rub prozora bulje u prazno. Kćerka bi se digla, došla do mene, poljubila me u vrat, voljela se maziti ta košćata djevojčica, obukla i otišla noni. Skuhala bih sebi jaje, pojela i krenula na Radio ponavljati alo, alo, da li se čujemo. To je bio krasan život! Nitko te ne kontrolira, nemaš normu, plaća ti je sigurna, imaš lokalnu slavu, ne trese te stres, nemaš gazdu, sponzori ti nose majice, donje rublje, čarape, suho meso, karte za kino i kazalište, bonove za koje dobivaš nekoliko kilograma deterdženta... Odjednom! Gotovo! Pred godinu dana ili dvije...

Pojavio se na vratima, ostao i jebao me tri ili četiri puta tjedno! Isuse! Voda pljušti u kadu, on je srće kroz nos, pa je glasno izbacuje iz nosa, šššššljup, šššššljup, tako nekako. Ležala sam zgrčena, u pidžami, debeloj, neprivlačnoj, mislila sam da će ga isprani frotir odbiti. Glavobolje, trihomonasi vaginalisi, grčevi, krvarenja, krvarenja...Uzalud. Izlazio je iz kade, brisao se, uzimao u ruku fen, ulazio u sobu, smiješio se, pokazivao velike, bijele zube. Koji užas! Koji užas! Trebalo bi napisati knjigu, *Što mi se dešava kad u moj krevet ulazi moj muž?* Bila bi bestseler! Milijunima žena suši se pička od pomisli na tucanje sa mužem! Pretpostavljam. Gotovo sam sigurna. Mogla bih se zakleti! Širila sam noge. Žena može igrati tisuću igara, dok je muž tuca. Da li kupiti navlake za bračni krevet, one dva i šezdeset za dva, ili to ne bi imalo smisla jer je pokrivač dva za dva? Mogla bih na rate kupiti i novi pokrivač, od perja, tanji, ali širi i topliji. Pokrivač plus donja plahta koja ima elastičnu traku, navlaka i dvije jastučnice, petsto kuna mjesečno, na dajners, na pet rata? Trebalo bi okrečiti ovaj zid, kupiti onu mašinu, valjkom je jako naporno. Ne, treba uzeti majstora. Krećenje nije toliko jednostavno kako nam to žele prodati prodavači četki, nazovite nas, ova čarobna četka ličit će za vas! Nije istina, najbolje je pozvati majstora, ne platiti unaprijed, nikakav avans, ako ga platiš neće se pojaviti tjednima, uvijek dogovaraju stotinu poslova odjednom. Iz Ekine sobe treba izbaciti krevet za goste. Dobro bi nam došao onaj na napuhavanje. Samo ga ispušeš i vratiš u kutiju. Traperice mi se urezuju u pičku, u gradu ima krojač koji nešto umetne, komadić tkanine, možeš sjedjeti bez nelagode, najbolje su elastične traperice, vruće je za traperice, treba kupiti kaki, lagane hlače...Njegovo je stenjanje znalo prekinuti moj tok misli ili razgovor u indijan šopu sa mladom prodavačicom. Dok bi on dahtao ja bih, zatvorenih očiju, sa svoga vrata skidala tirkizne ogrlice. A kaki, laganu košuljicu, uz hlače, traper jaknu i cipele na ravnu petu, one koje dišu, otvoren je dućan sa cipelama koje dišu...Svršio bi. Odvaljao sa moga tijela. Da li si svršila? Mazno bih mu uvalila glavu u rupu

pokraj ključne kosti, oh, zlato, rekla bih. Otkrila sam, čovjek se može s mužem jebati i obilaziti krasne dućane, urediti stan, odlučiti se za novu boju kose i novu frizuru. Jebanje s mužem zna imati smisla. U tim sam trenucima mogla polagati prijemni ispit za časnu, kurac mi nije bio ni na kraj pameti, dok mi je bio u pički. Zнала sam, naučila sam od mame, sa muškarcima se ne smije otvoreno razgovarati. Ne ih prečesto gledati u oči, nikad im govoriti istinu, ne očekivati fer igru. Život sa njima jedini je mogući život, postoje pravila. Kratke rečenice. Da li si jeo, kad ćeš doći doma, košulje su ti tamo, oprala sam pičku, svršila sam strašno, ti si fenomenalan, nitko te ne razumije, hoćeš li pivo ili vino, hladno, mlako, leda, idem frizeru, nisam bila mjesec dana, ovu bluzu mi je poklonila Meri, ove hlače sam dobila od Ane, cipele mi je dala mama za rođendan, na koji parfem misliš, dobila sam ga od sponzora, Koka se rastaje, odlazi od muža, naravno da je kurva, to zna čitav grad, ne, ona nije moja najbolja prijateljica!

Gospodo, dosta mi je konja pahulje, znam, ponavljam se, dosadna sam. Ni o mučnini vam neću govoriti iako bih trebala. Moj posao me naučio da ljudsko govorenje mora biti suvislo, ako želiš da te onaj tko te sluša prati bez problema. Skakanje sa teme na temu onoga sa druge strane stola čini nervoznim, budi u njemu poriv da se isključi ili ode. Nemojte se isključiti, ostanite, slušajte me, bit ću kratka, mučno mi je, ali ova mučnina nije moja najstrašnija mučnina. Ponavljam mučnina, mučnina, žao mi je zbog toga, ali nekako moram prijeći na priču o našem prvom izletu. Ispričat ću vam kako smo moj ljubavnik i ja brodom krenuli na naše prvo i jedino putovanje.

Otišli smo na Otok. Ideja je bila njegova. Ja nisam znala kroz život hodati ovješena o muževljevu ruku i kurce mnogobrojne, mlade gospode. Mislila sam da ću naći sreću ovješena o jedan kurac, zato sam bila bez ideja. Gospodo, lažem! Bila sam svetica jer nikad nisam pala u iskušenje. Oko mene su šetali muškarci koji me nisu zanimali. O sebi mogu i drugačije govoriti. Ovjesila sam se o sedmi kurac misleći da je pravi i da će mi biti zadnji. Ako se nisam zabunila u brojenju. To je prava istina o meni! Moram objasniti, mislim, put od prve kave sa nepoznatim gospodinom do prvog tucanja sa nepoznatim gospodinom. Telefoni, susreti, uglavnom u centru grada, samo oni koji nešto kriju, nalaze se po okolnim motelima, to mi je rekla Eni. Nakon godinu dana, vidite da nisam kurva, skupila sam hrabrost. Drugi kurac ušao je u moje prestrašeno tijelo! Zapanjila me moja drskost. Ili je to bilo ludilo?

Moj je um, otrovan katoličanstvom bez formalnih sakramenata, radio protiv mene. Imaš muža, govorio je, tuče me, govorila sam. Imaš kćerku, kako bi se osjećalo dijete da zna da mu se majka okolo jebe sa nepoznatim muškarcima? Samo je jedan, rekla sam. A ako taj koga primaš među svoje noge ima sidu? Hepatitis C? Ne jebe samo tebe! Tko zna koga još jebe? Ti si samo pička u nizu! Tko zna koliki te strašni muškarci jebu preko svog delegata? Sve njegove ljubavnice netko je jebao, tko zna tko sve jebe njegovu ženu?! Ženo! Ne jebe te samo jedan, jebe te stotine nepoznatih, bolesnih kuraca! Kako ćeš držati pod kontrolom strašne bolesti koje će ti preko njegovog tijela poslati razne kurve? Sifilis, gonoreja, trihomonas, kandida! Grebat ćeš pičku do smrti! Raspast ćeš se! Tvoje će se tijelo pretvoriti u veliku loptu gnoja! Ne popusti! Ne popusti! Ne popusti! Teška bitka! Izgubljena bitka! Popustila sam! Zaboravila na sidu koja će me pretvoriti u hrpu kostiju tešku dvadeset kila, nisam razmišljala o našim bolnicama koje nemaju lijekova, ni o kreditima koje sam morala plaćati i koji mi nisu u džepu ostavljali ni kunu kojom bih mogla platiti pristojan bolnički krevet! Legla sam! Ispružila se! Popustila! Zažmurila! Zaboravila! Pukla! Raširila noge! Rukama držala rub stola! Ruke oslanjala na veliku stijenu na gradskoj plaži! Jahala na njemu! Vrištala pod njim! Urlala pokraj otvorenog prozora u neboderu u kome žive moji vjenčani kumovi! Grebala koru kamelije u opatijskom parku! Držala se za ogradu terase na vrhu najvišeg gradskog nebodera! Grizla ručnik u svekrvinom kupatilu dok je ona bila u toplicama! Gledala u njegovu sliku sa vjenčanja dok su mu žena i djeca bili kod njene majke, gospođa je bila na umoru! Stenjala u veceu Doma sindikata dok su ljudi u dvorani za sastanke raspravljali Kamō ide hrvatska demokracija! Gospodo moja, bila sam kurva! Što jest, jest!

Samo u lijepim pričama jebači koji jebu tuđu ženu nemaju svoj. Ti junaci iz tih lijepih priča nemaju ni male djece. U našim pravim preljubničkim životima, sve je drugačije. Razgovarali smo o mome mužu i o njegovoj ženi. Ja baš i nisam išla u neke detalje. On je bio kratak, gospođa mu je dosadila. Pokazao mi je fotografije svojih djevojčica, veliki zubi, velike naočale, išle su u osmogodišnju školu. Ponekad bi mi se mašta razbukovala, zamišljala sam njega kako me liže, naše tri djevojčice, njegova žena i moj muž čekaju na naš orgazam, dočekaju ga i onda plaču. Gospodo, tada se još nismo tucali. Ako se tucnemo, mislila sam, tko će svršiti u takvom gledalištu? Maštala sam kako ćemo se vjenčati, dobro, znala sam da je to pizdarija, ali čovjek ne može

živjeti samo od života, treba nam i san o oprostima grijeha. Sanjala sam naše vjenčanje, ni u snu nam nije išlo. Bili smo u crnom oldtajmeru, ušli smo u njega zasuti rižom, koja glupost, a imali smo tri kćerke?! Nema veze, ušli smo u taj oldtajmer, za rižu sam rekla, čak nam se i u nos uvukla, zatvorila sam vrata automobila, sa svoje strane, pa ih otvorila, da oslobodim bijeli veo dugačak dvanaest metara, prikliještila sam ga vratima, zatvorila sam vrata. Krenuli smo. Svatovi su ostali iza nas, mahali su nam i smijali se, blještili su mnogi zubi, moje djeveruše, moja majka, njegova majka i njegova sestra, bile su u haljinama boje blijede lavande, vjenčani buket, granu bijele orhideje, uhvatila je moja sestra, ja nemam sestre. On je vozio, ipak je skrenuo pogled sa ceste da još jedanput vidi presretne i prekrasne svatove, da im još jedanput pokaže male, bijele zube. Okrenuo se, pokazao im je zube, okrenula sam se i ja, pokazala sam im i ja svoje zube, pa smo oboje vratili pogled na usku, seosku cestu, u daljini se vidio toranj krasne i prekrasne crkvice, skrenuli smo pogled sa tornja na cestu. Prekasno! Pod kotačima našeg oldtajmera ležale su mrtve naše tri kćerke! Rez!

Želim reći, prije nego sam se pojebala, bila sam puna dvojbi, grizodušja, osjećaja krivice i straha. Ipak sam se pojebala! Na sudu, u njegovoj kancelariji. Zgrada suda je u centru grada. Sud ne radi uvečer ni noću. Bila sam novinarka koju je znao čitav grad, pola grada znalo je njega. Bojala sam se. On i ja trebali smo, skupa, ući u zgradu suda u devet uvečer?! Ušli smo. Štitile su me moje kolege. Radio je bilo utvrda. Vrata uvijek zaključana, portir nikoga nije puštao bez dozvole novinara. Naši braćni partneri nisu znali da, za vrijeme programa, neki od nas, preciznije, gotovo svi, izlazimo iz zgrade. Tehnika je bila jednostavna, snimili bismo nekoliko najava za već snimljene priloge, na radiju bi se čuo naš glas, a mi bismo bili ili među nečijim nogama ili pod kakvim muškarcem. Kad bi neki muž ili neka žena osjetili potrebu da nas nazovu u krivo vrijeme, tehničar je imao milijun isprika. Oštrim, nervoznim glasom, glasom prezasposlenog, medijskog čovjeka rekao bi, gospođo, Sanjin se priprema za emisiju, nazovite kasnije! Ne bi nazvala. Dok smo se tucali, muzički nam je puštao najdraže pjesme. Torbali smo se u autima, stanovima prijatelja, u velikom zahodu Gradske kavane, tamo imaju zvučnik. Nas dvoje smo se jebali uz pjesmu Francija Blaškovića i Drage Orlića Nikoleto. Znao stihove, ana-ita-ke, žinga-lo, oto-blo, tuba-ele tuba-ul, pi-ždrul. U sudu su imali krasne zahode. Ja bih se uvalila u fotelju predsjednika suda, on...

Nisam okolo pričala kako jebe. Moje kolegice i znanice voljele su govoriti o kurčevima svojih muškaraca i o tome kako oni jebu. Uglavnom se nije imalo što čuti. Ti su muževi često bili jako umorni, nervozni i bez mašte. Bacali bi se, goli, na bračni krevet. Trebalo ih je moliti da operu bar kurac, ili bar kurac i noge, ako neće cijelo tijelo. Govorili su, okupao sam se jučer ili prekjučer, nisam prljav, bolesno si čista, nisi normalna. Dakle, legli bi na krevet, na leđa, goli, raširili noge, prepustili kurac ustima svojih sirotih žena. One bi dudlale, dudlale, dudlale, dok ne bi dobile upalu vilice. Onda bi se oni pridigli, onako zadihani, nešto bi mrmljali, mmmm, ili grrrrr, lizali uši ženama koje nisu htjele da im se ližu uši, grizli guzicu ženama koje nisu htjele da im se grize guzica, lizali žene koje nisu htjele jezik i uvaljivali kurac ženama koje su htjele jezik. Te su sirote ženice voljele pričati o tome. Kurčevi tih muževa bili su prosječni, to se njima nije smjelo otkriti. Sirotice su kurčiće morale nazivati zvijerima, životinjama, buzdovanima, motkama, štapinama, kolčevima, maljevima... Znale smo urlati od smijeha u kafiću koji je, kasnije, postao austrijska banka. U Gradu su, kad se otvarala ta banka, priredili ogroman vatromet, umjesto da smanje kamate. Kreteni! Čuj, Anita bi rekla Meri, Anita i Meri su radile na radiju, u računovodstvu i marketingu, aj mu sutra reci da mu je kurac tvrd ko štap Ivana Zajca. Ivan Zajc je brončani spomenik u koga smo gledale kroz prozor kafića. Neću, rekla je Meri, sutra ne jebe, jebe tek u srijedu, reći ću mu, ako ne zaboravim. Što ako me pita tko je Zajc? Reci mu da je naglasak na štapu, ne na Zajcu, nije valjda toliko glup? Meri nije odgovorila na pitanje. U srijedu smo nazivale, redom, Ana, Anita i ja, kako je štap, gdje je Zajc... Dok sam bila luda za mojim mužem, nisam pričala svoje priče iz života, kad sam se ohladila i njegov je mali kurac stigao u kafić, pa na okrugli, limeni stol. Nisam neka pričalica, rekla bih samo, on ima jako maloga, ja moram govoriti da mu je velik, on i vjeruje da mu je velik, kao da nikad nije vidio većega, a ide na košarku, tamo se tuširaju, kako to da ne zna da mu je mali... Moje se prijateljice nisu smijale, rekle su mi da on možda zna da mu nije najdulji na svijetu, ali misli da ja to ne znam. Ruga se sa mnom, govorila sam, zna da mu je mali, misli da ja ne znam, smije mi se dok mu govorim, gdje je moja motka? Nema šanse, rekla je Ana, njima je njihov uvijek najveći, nema šanse, muškarci nikad, kad ga izvuku, ne vjeruju svojim očima.

Ušli smo u zgradu suda, one večeri, oko devet... Kad sam bila jako mlada čitala sam ljubavne romane. U tim bi romanima žene, dok bi se jebale, čule muziku. Nisam zapamtila da li džez ili pop, rok, operu, čule bi krasnu

glazbu. Jedva sam čekala da me netko pojebe pa da vrištim uz Elton Johna. Mnogi su me jebali, ako je mnogi sedam, možda osam muškaraca, ali muziku nikad nisam čula. Ni kad sam se prvi put pojebala s njim, na muža mislim. Bili smo u autu, nije znao spustiti siceve, neki prastari opel. U ruci mu je bio francuski ključ, sicevi su bili neumoljivi. Sjedjela sam na stražnjem sjedalu i čekala, gola ispod suknje, gaćice su mi bile uz stražnji prozor, bilo je vruće, usred bijelog dana, pokraj autoputa, u šumarku u kome je bilo stotine papira kojima su ljudi brisali guzicu, kondomi su visjeli okačeni o neko nepoznato, čudno trnje. Odustao je od siceva, pritisnuo me na zadnjem sjedalu, sigurno je bilo plus pedeset, bili smo mokri, da, navukao je kondom, činilo mi se da mu je prevelik, nekako komotan, krivi broj, jedva sam čekala da svrši, dok je stenjao i ubadao me, opustio se desni sic i tresnuo me po sljepoočnici. Kad je svršio, vidio je kako mi sic pritišće sljepoočnicu, da li te boli, ni najmanje, da li si svršila, naravno. Drugo sam htjela reći. Nisam čula muziku. Tko zna gdje je bio Elton John? Tada nisam znala da je život dug i nepredvidiv. Dakle, ušli smo, prvi put, u onaj sud, sa vrlo jasnom i prejasnom namjerom, htjeli smo se pojebati. Preskočit ću tehničke detalje. Penjanje kamenim stubama, u mraku, otvaranje vrata suda, u mraku, zatvaranje vrata, otvaranje svjetla, ulazak u krasan zahod, on, pa ja...Stavio mi ga je, bio je u meni, pa ga je izvukao, gurnuo, pa... Klasika.

Lagala bih kad bih rekla da sam se te večeri susrela sa majstorom. Ali, gospodo moja! Čula sam muziku! Čula sam muziku! Bučnu! Odlučnu! Oh, pomislila sam, oh, to je to, o tome pišu knjige! Bila sam zbunjena! Nisam osjetila orgazam, samo sam čula muziku?! Jebi ga, sve one spisateljice su spominjale glazbu, ni jedna orgazam, znači, žene nisu svršavale dok su se jebale, samo su slušale muziku? Da li se nama ženama to nudi kao izbor? Ili ćeš svršavati ili slušati glazbu?! Dok sam slušala glazbu, morala sam je slušati, tresla se čitava zgrada, nisam mogla sebi odgovoriti za što bih se odlučila, kad bih mogla birati. Orgazam? Glazba? Ipak orgazam, glazba je bila nepodnošljiva. Ali, tko o tome odlučuje? Kome to reći? Može li se odlučivati? Mi žene smo podijeljene životinje? Kad nas jebe muž svršavamo, kad nas jebe ljubavnik čujemo orkestar? Odjednom se uključio zbor?! Neki strašni ljudi gromko su pjevali?! Oh! Nisam se mogla skoncentrirati na tucanje, stenjala sam reda radi. Izvukao ga je, uspravio se i dahtao. Uh, jebote, da li ću odsada kroz život hodati u pratnji zbora i orkestra?! Ta strašna buka kazna je za moj grijeh? Šutjela sam u paklenoj grmljavini. Zašto se moj osjećaj krivice pretvorio u proslavu Dana Republike?! A

onda je muzika prestala svirati! Odjednom! Da li ti je smetalo, pitao me. Što, pitala sam. Glazba. I on je čuo?! Skupa smo slušali, samo, on je svršio, ja nisam?! Gledala sam ga, skupila sam noge, da mi sperma ne odšeta na parket, digla sam se iz fotelje, naslonila na stol i prekrižila noge kao manekenka koja reklamira auto. Uvijek vježbaju četvrtkom. Tko, pitala sam. Kazališni orkestar, kazalište se renovira, nemaju gdje. Bučni su, što su to svirali, noge su mi bile čvrsto stisnute, baš mi je bilo stalo da mi niz noge ne krene sluz, valjda sam bila stidljiva, ne sjećam se više. To je Šubić Zrinski, U boj, u boj. Oh, rekla sam, lijepa glazba. Bilo bi mi draže da su ostali doma, rekao je, nisam s tim računao, zaboravio sam, oprostite mi. Opraštam, mislila sam da sviraju samo u mojoj glavi, da sviraju zato što se jebemo, da prate moj orgazam. Srala sam, naravno da sam znala da neki kreteni sviraju kat ili dva ispod nas. Ali, kad se prvi put s nekim jebeš moraš biti malo bespomoćan, dražestan, prestrašen, malo nezalica. Prepoznala sam i U boj, u boj, svi su sto puta čuli ali, eto, mislila sam, ako budem...

Ako sam uopće mislila?! Jednostavno, osjetila sam da me nepoznati muškarac jebe loše, da nisam svršila, prestrašila me mogućnost da je dao sve od sebe, to sve meni je bilo malo. Tucao me i osjećaj krivice. Ej, stara, prevarila si muža, jebeš se uz lupanje bubnjeva i treskanje tanjura, a nisi svršila?! Bolje ti je doma, koji ti je kurac to trebalo?! Da, takve su me misli morale, ako ćemo istinu i samo istinu. Evo istine, gospodo. Tvoj orgazam, rekao je, nisi svršila, drugi put ću biti bolje...Nije mi to rekao, bilo bi strašno da muškarci znaju kad svršavamo, a kad glumimo. Srećom, oni to ne mogu znati jer mi, kad ne svršavamo, urlamo poput bolesnih životinja, oponašamo junakinje na filmu, grizemo mu ruku, mlatimo glavom lijevo, desno, zarivamo zube u donju usnu, žmirimo, propinjemo se i mislimo, kad svrši, otići ću frizeru, neka mi napravi pramenove. Treba otići na neko tiho mjesto, rekao je, bez muzičara i truba, ajmo na Otok, idući vikend. Otišli smo.

Tri tjedna prije našeg izleta, udario me šipkom na koju sam trebala navući čiste zavjese i gotovo mi slomio nogu. U gipsu mi je bila sedam dana. Ne, ne, ma ne, nije to opravdanje, nisam ga zato prevarila, prevarila sam ga...Ne želim analizirati razloge! Kad mi je razbio nogu, otišla sam mami. Mami? Da, mami! Mami!! Bilo je ovako. Pojavila sam se na vratima. Šta je, rekla je. Slomio mi je nogu. Ovdje ne možeš ostati, tresla se i gniječila krpu u rukama, tvoj otac ne podnosi takve stvari, to bi ga uznemirilo, nešto mu

moramo reći, što ćemo mu reći, svaki čas će doći, tri minute fali do jedan. Juha se pušila na stolu, stari je bio u zraku, uskoro će biti u kuhinji. Nisi se najavila, zašto si došla, provociraš ga, smiri se...Gledala me ispranim, sivoplavim očima i pogledavala prema vratima. Nekako sam sjela tamo gdje je nekad bio štednjak na drva. Ušao je. Što ćeš ti ovdje?! Gdje ti je muž? Nisam odgovorila. Što će ona ovdje, gledao je u staru? Slomila je nogu, muž joj je na putu, ostat će nekoliko dana. Može ostati do sutra, govorio je krpi koju je stara držala jednom rukom, druga joj je visjela uz tanko tijelo obučeno u haljinu bez rukava. Ovdje mi ne trebaju prebijene kurve, rekao je! Stara je odložila krpu na sudoper i ostala stajati njemu okrenuta leđima, meni bokom. Gledao je u njena leđa. Ovo nije bolnica za šepave kurve! Kuća nije tvoja, rekla sam, došla sam svojoj mami, rekla sam, "mami", u njenu kuću, to je bila kuća moje none, zašto ti ne odeš, ako ti ne odgovaraju gosti? Krenuo je na mene, čvrsto sam držala štake u rukama. Izašao je iz kuće. Ja te molim, rekla je stara, ne pojavljuj se iznenada sa problemima koji su samo tvoji, zašto mi truješ život? Tko ti truže život, oči su mi bile pune suza, ne podnosim napadaje samosažaljenja, jako se kontroliram, u tome sam dobra, ali, noga me strašno boljela, od ulice do kuće ima mnogo stepenica, boljela me i kičma i zapešća i laktovi, zato su mi oči bile pune suza. Sama si otrovala svoj život, rekla sam, ostavi ga, otjeraj ga, imaš kuću, prodaj je, kupi stan, živi! Gledala me, zgrabila je krpu i mijesila je rukama, zašto ne misliš na dijete, gdje je Eka, tko brine o njoj? Otac, rekla sam.

Prespavala sam tamo. Ležala sam u svom krevetu, u svojoj sobi. U prizemlju se nije čula buka, samo njegovo hrkanje, zaključala sam vrata i stavila uz njih stolicu. Ujutro sam se, po guzici, spustila niz drvene stepenice, otvorila frižider i našla u njemu pet dekagrama gavrilović salame, strašno volim gavrilovićku, pojela sam je, a znala sam da je njegova. Skuhala sam kavu i odnijela je u svoju sobu, vukla sam se gore, po guzici. U kuću je ušla stara, stari za njom. Bilo je vrijeme marende. Otvorio je vrata frižidera, zatvorio ih, to sam čula, kako čudno, on je bio u prizemlju, ja na katu. Gdje je kurva? Neću hraniti kurvu! Pojela mi je gavrilović! Smiri se, rekla je stara, smiri se, molim te, susjedi će te čuti, idem kupiti...Tresnuo ju je, čula sam, ili mi se samo tako činilo, kako je uzdahnula ghhhh i složila se na pločice. Htjela sam izaći iz sobe, ali, opet bih se morala guzicom spuštati... Ostala sam u sobi. Otvorio je vrata kuhinjskog ormara, izvukao iz njega bocu i čašu, natočio vino. Do mene je dopro miris pržene ribe. Sigurno je dvije tri male lignje, neočišćene, bacio na vruću ploču štednjaka,

crnilo i blato štrcalo je po pločicama kao tisuću puta prije. Osjetila sam glad. Stara se nije čula. Digla sam se na jednu nogu, pridržala za noćni ormarić i otkakutala do prozora koji je gledao na ulicu. Bilo je rano proljeće, gužva. Roditelji su vukli malu djecu, dječurliji sam pokazivala jezik. Ona su meni pokazivala svoje jezičiće. Roditelji su slijedili dječje poglede. Vidjeli su me na prozoru kako ozbiljno gledam sa jezikom sakrivenim u ustima. Debela mama u žutim hlačama tresnula je po nosu debelog dječaka. Vrištao je i gledao me. Na brzinu sam mu isplazila jezik. To, kad čovjek prepričava, ne izgleda bog zna kakva zabava, mene je to jako opuštalo. Buljila sam i buljila u usku ulicu, bilo je nekako čudno vruće, travanj a vruće, ili je bio početak maja, odvukla sam se do kreveta, legla, buljila u strop, a samosažaljenje mi je punilo trbuh. Osjećala sam se kao vuk napunjen kamenjem. Zaspala sam i sanjala kako Anita i ja, Anita je u tom snu bila moja najbolja prijateljica...

Anita živi u kući pored kuće mojih staraca, nikad nismo bile bliske, popile bismo skupa kavu u Baru, jednom u sto godina. Pa ipak, sanjala sam kako je Anita moja najbolja prijateljica. U snu sam plakala i plakala, šmrkala i govorila Aniti, Anita, Anita, moje djetinjstvo je bilo tužno. Sjedjele smo u Baru, na terasi, mali cigani skakali su po trgu i oblizivali noseve koje su uvaljivali u sladoled. Govorili su čakavski. Da, rekla mi je Anita, tvoje je djetinjstvo bilo jedno tužno djetinjstvo, a ja sam mislila da je tužno djetinjstvo mama kurva, tata pijanac, a tvoja mama nije bila kurva, ni tvoj tata nije bio neki pijanac. Nije mi tata bio pijanac, rekla sam, ni mama kurva, ona nikome nije davala pičke. Da, rekla je Anita i gledala me smeđim, malim očima. Anita ima dugačak nos. A što je suprotno od kurva, što kad ti mama nije kurva? Kako definirati žensko koje nije kurva? Ne možeš definirati mamu i reći, moja mama nije bila kurva i misliti da si tako sve rekao, a nekako želiš reći da nije bila kurva, ali je bila kurvetina? Kad ti mama nije kurva, šta je? Ženu moraš definirati ili kao kurvu ili kao nešto drugo, nedostaje mi pravi izraz, ima li ga uopće? Reći za mamu da je bila govno, to nije to, tako mi je govorila Anita. Moja mama je bila poštena žena, svetica, rekla sam. Da, rekla je Anita, neki misle da je biti svetica i biti poštena žena nešto dobro, tvoja mama nije bila dobra. Moja mama je bila kukavica, rekla sam, puž slinavi, mekani, meka bezmudašica. Nemoj, rekla je Anita i naručila sladoled, nemoj tužnu mamu definirati kao biće bez muda, ispada da je imanje kurca kvaliteta po sebi. Tvoj stari je imao kurac, pa opet, nije netko kome bi se napisalo toplo pismo iz mog mlina. Mali cigan rekao je drugom malom ciganu, gren kupit

još jedan sladoled. Drugi mali cigan rekao je prvom malom ciganu, kupi i mane jenega. Neću, rekao je prvi mali cigan drugome, niman šoldi, daj mi šoldi pa ću ti kupit. Ne znam, rekla sam, voljela bih da mojih roditelja nema, da poživaju u miru. To je fobija, rekla je Anita, sa fobijom se treba suočiti. Ja se bojim dubokoga mora, zato legnem na rivu, pa buljim u more i buljim, pa mi je lakše, rekla je Anita. Ja još nisam pročitala Orvellovu 1984, rekla sam, zato jer se bojim štakora, imam fobiju od štakora, još nisam pročitala kraj 1984. Ajmo posjetiti tvoje starce, pogledaj ih, dobro ih pogledaj, to će te izliječiti, Anita je platila naše dvije kave i ciganima rekla, kako to da govorite čakavski? Zato aš smo se tu rudili, rekao je jedan od njih, Anita mu je dala deset kuna, vidi, rekla mi je, vidi, tko nam čuva jezik. Ajmo, rekla sam. Nismo otišle u našu kuću koja je od Bara bila udaljena pedesetak metara. Odletjele smo u dvosobni stan sa dnevnim boravkom u kome smo živjeli muž i ja. Naš stan?! A u njemu su stanovali moji roditelji?! Jeftina, prozirna poruka, ali, ne možeš utjecati na san. Našle smo se pred vratima stana. Tresla sam se. Baš mi ih se ne gleda, rekla sam, staroga još i kužim, ali stare se ne smijem sjetiti! Aj, ne seri, rekla je Anita, aj mi ne seri! Tvoj otac je bio govno, baš govno, mlatiti malu curicu i govoriti joj da je kurva, na deseti rođendan! Stara, nisi normalna, trebalo mu je odrezati kurac, uvaliti mu ga u usta, objesiti ga za onu murvu, neka mu se gadno tijelo njiše, njih, njih, njih. Što ti tu imaš razumijeti? Nabio ti je osjećaj krivice, pokušavaš ga skužiti. Nakon sto godina, misliš da si bila **kriva**?! O, glupa kravo, rekla je Anita i poljubila me u kosu, tamo, u malom hodniku, pred vratima dvosobnog stana sa dnevnim boravkom. Moram ti reći nešto o mom tati, rekla sam. Samo mi ne seri, jadan tata, jadan tata, ne seri mi! Moj tata je imao sestru, rekla sam, ona je bila fenomenalna krojačica, šivala je za cijelo mjesto i okolna sela, bila je umjetnica igle i konca, a onda ju je nešto puklo, otišla je u Trst, tamo je bila kurva u bordelu, dobila je sifilis, od toga je umrla, moj stari je volio svoju sestru, jako, jako, bio je lud za njom. Zato me tukao, rekla sam, ruke su mi se jako tresle, držala sam jednu šaku u drugoj, bojao se da ne krenem u Trst. Stara, rekla je Anita, još smo stajale pred vratima stana, nema šanse da ga je to mučilo. Vidio je, dobro je vidio da ti nisi nikakva krojačica. Jedan stolnjak vezla si deset godina, tvoja tetka je bila krojačica i jebačica. Za tebe se od starta mladoga života znalo da nećeš postati, švelja, pletilja i vezilja. Odjebi te priče! Stari te mlatio jer mu se dizao kad mu se pod kaišem micalo nešto bespomoćno malo što vrišti. To ti je cijela priča. Imaš priču i glavnu misao, ne davaj mu

alibi! Ajmo, uđimo u stan, možda još nije kasno, bacit ćemo ga kroz prozor!

Pozvonile smo na vrata, netko je nespretno otključavao bravu za bravom. Vrata su se otvorila, moja stara stajala je na pragu. Dobar dan, gospođo, rekla je Anita, ja sam Anita, prijateljica. Sjećam vas se, rekla je moja stara, bile smo susjede. Ona je svim ljudima starijim od petnaest godina govorila vi. Izvolite. Ušle smo u dnevni boravak koji je bio moj dnevni boravak. Gdje je on, pitala sam. Tko je **on**, pitala je ona. On, rekla sam. Tvoj otac spava, pogledala je Anitu, moja je kćerka nepristojna, rekla je. Nije, rekla je Anita, ajte nam skuhaite kavu, meni sa vrućim mlijekom. Dok je kuhala kavu, zvižderale smo okolo. Kauč, dvije fotelje, niski stolić od bambusa, staklena ploha, na zidu fotografija mene kad sam bila mala. Imam veliku mašnu u kosi, on i ona me drže za ruke. Prozori bez zavjesa. Kroz staklena, balkonska vrata vidi se nekoliko muških pidžama na sušilu, balkon je krcat cvijeća, moja stara ne voli cvijeće, ja ga volim. Ušla je i unijela kavu, vruće mlijeko i bijelu pitu. Anita je gutnula kavu, ugrizla kolač i rekla, super vam je kolač, nisam znala da pečete kolače, mislila sam da samo pušite u zahodu na katu i radite mljac, mljac. Ne više, rekla je ona, što vam je još o meni rekla moja kćerka? Rekla mi je da ste meka poput puža, dok ju je otac mlatio, vas je bolio kurac, niste imali muda, niste je nikad branili, bili ste kukavica bezmudašica. Nisam, rekla je ona, ja sam uvijek imala muda za ono do čega je meni bilo stalo. Moja kćerka me nije zanimala, ni danas me ne zanima, vi djeca mislite da ste centar roditeljskog svijeta, niste. O, rekla je Anita, pričajte mi o tome, draga gospođo. Draga Anita, vi djeca ste sebični, najprije mali, pa veći, pa sve veći, pa najveći, gadovi. Kako godine prolaze, sve češće virite u djetinjstvo, roditeljima nalazite greške, ali nas nemate muda odjebati, nego nam se vraćate i želite plakati u nešem krilu! A kad nam se osuši krilo, kad vam više ništa ne možemo dati, onda nam ne dolazite na vrata, ne zovete nas telefonom i ne dovodite nam unuke. Analiza teškog djetinjstva samo vam je alibi da nas odjebete. Gospođo, rekla je Anita, to su teške riječi, vi ste se promijenili. A što je teško djetinjstvo, rekla je ona, teško djetinjstvo ne postoji! Ako te tata tuče, ako je mama kurva, ako tata pije, ako tata ne pije, a mama pije, ako piju oboje, ako mlate oboje, zašto bi to bilo teško djetinjstvo, rekla je moja mama. To je samo najbolja moguća priprema za život u kome ljudi piju, mlate, kurvaju se i piju, ili se samo kurvaju, uopće ne brinu, brinu previše, a svijet se vrti. Predrasuda je da su tata koji te do petnaestog rođendana drži na krilu i mama koja ti do

tridesetog sprema doručak, pobjednička kombinacija, rekla je moja mama. Da sam mojoj kćerki svako jutro kuhala kakao, ne bi bila sretna. Jesi li sretna, pitala me. Jesam, rekla sam, super mi je. Eto vidite, Anita, rekla je moja mama. Dobro, rekla je Anita i obrisala usta zelenom, debelom, papirnatom salvetom, bar jedanput ste je mogli izvući. Zašto ste samo šutjeli i radili mljac, mljac, u zahodu na katu? Nisam htjela svojom pičkom plaćati ono što je moja kćerka mislila da je sreća, zato. Imala sam svoje principe, nije mi se jebalo s ocem moje kćerke. Molio je, puzao, milovao me po kosi. Nisam htjela ni oči otvoriti, klečao je pokraj našeg kreveta, voljela sam spavati do podne. Ja mislim, rekla je Anita i pogledala kroz prozor, padao je snijeg, nešto ću vam reći, mi smo ovdje samo zato jer je ovo san, da je java, ni mrtve ne bismo došle, ispravi me, ako nije tako, rekla mi je Anita. Tako je, rekla sam. Zašto stalno, vi Anita, govorite, zašto ti ne govoriš? Uvijek čekaš da netko drugi učini nešto za tebe, govori, reci nešto, to je meni rekla moja mama. Šutjela sam i buljila u njene male, plave oči, ja sam mislila da su njene oči velike i smeđe, bože dragi. Drage moje, rekla je, previše razmišljamo o sebi, mi ljudi, na televiziji sam čula da je između nas i štakora razlika zanemariva. Kako to da štakori ne analiziraju svoje djetinjstvo? Istraživanja su pokazala da je i između čovjeka i kvasca sličnost zapanjujuća. Možda je moja kćerka samo kvasac koji zajebava i misli da misli i misli da ima sjećanja. Da li je vama, Anita moja, tata govorio, ti si moja princeza, moja mala princeza? Ne, rekla je Anita, govorio mi je, mišica moja mala. Eto vidite, vi ste bili mišica, moja kćerka je bila kurva, mislite da ste vi sretniji? Ne znam, rekla je Anita, ali kad pogledam unazad...Zašto bi odrasli ljudi, odgovorni za svoj život danas i sutra, gledali unazad?! To je linija manjeg otpora, vi mladi danas ne možete uzeti svoj život u svoje ruke, zato beskonačno ponavljate kako vam je tata govorio kurvo ili mišice i mislite kako vam je to odredilo život. Drage moje, tata više nije tata, tate nema, ni vas djevojčica nema, pomirite se s tim. Tata je starac u kolicima, vi ste mame u nekom drugom djetinjstvu, već ste priča iz prošlosti, naučite svoju djecu da se ne osvrću. Život je stupanje, tap, tap, tap, naprijed, naprijed, naprijed.....Super, rekla je Anita, kako ste puni optimizma, vi ste starica, uskoro ćete umrijeti. Neću, rekla je ona, u smrti nema pravila, pogledajte novine, mrtvaci su sve mlađi, mi stari umiremo zadnji jer se ne osvrćemo. Postoji samo naprijed i sutra. Ah, rekla je Anita, vi ste mama kao i svaka druga kćerkina mama, govno, uvijek spremno nabijati kćerki krivicu. Mame! Tko vas jebe, zašto nas niste naučile da ne gledamo unazad, rekla je

Anita. Ja ne volim svoju mamu, rekla je Anita, davi me, stalno zivka telefonom i šmrče puna samosažaljenja, dođi, dođi, sama sam, nije mi dobro, voljela bih drugačiju mamu. Nije istina, rekla je moja mama, samo serete, vi kćerke, sve bi vi htjele mame koje nemate, a da dobijete mame koje mislite da želite...Drage moje, rekla je. Da smo mi mame kakve nismo, rekle bismo vam, ej, male kuje, zašto po nama pljujete, a gore ste od nas?! Jebete se sa muževima koje ne volite, pišete zadaće djeci koju mrzite, pušite kurac šefu koga prezirete, odgovarate na telefonske pozive majki koje vas dave. Licemjerne kukavice, sluškinje, ropkinje, sljepice, jeftine kurve, bojite se nas roditelja i svoje djece i muževa i ljubavnika i poslodavaca i države, vi ste prestrašene krave, imate muda samo spustiti staroj mami slušalicu u nos. Zašto o sebi, sljepice, imate visoko mišljenje, zašto trošite svoje vrijeme na analizu grešaka svojim matera, odrastite, male kuje, zgrabite svoj život u svoje njegovane ruke, odjebite svoje neželjene jebače, ne odlazite u školu slušati što o vašoj glupoj djeci misle bijedne učiteljice, učinite nešto za sebe, tako je govorila moja mama. Orosile su joj se dlake iznad gornje usne. Svijetle dlake. Ja sam pušila u zahodu tako da se dim osjetio u prizemlju! Koja od vas puši za svoju dušu?! Puna su vam usta kurčeva koje ne želite! Uh, rekla je moja mama! Anita i ja smo je gledale, bila je crvena u licu, male, plave oči su blistale. Oh, rekla je Anita, draga gospođo, imate pravo, nitko ne bi poželio jednu takvu mamu. Pogledala me. Je li da nitko ne bi poželio takvu jednu mamu? Nitko, rekla sam. Ona se digla i odnijela šalice u kuhinju. Gospođo, rekla je Anita, ja ću oprati te šalice. Ne treba, rekla je, imam perilicu. Moram tvome ocu dati lijek, pogledala me, želiš li vidjeti svoga tatu? Probudit ćemo ga, bit će mu drago da si došla. Nema šanse, rekla sam, ne želim ga vidjeti. Uznemirila sam se. Daj, rekla je Anita, dvije smo, baš nas briga, ajmo vidjeti tatu. Ušle smo u dječju sobu. Spavamo odvojeno, rekla je, tako je praktičnije. Tata je ležao na leđima, prazna usta bila su razvaljena, tanki mlaz sline cijedio se na jastuk. Vidite, moje cure, kako tata lijepo spava. Da, rekle smo, baš lijepo. U zraku se nije osjećao miris starog tijela, pišake, lijekova. Zrak je čist, rekla je Anita, kako to? Trudim se, radim kao konj, pomaže mi jedna gospođa. Vidiš, rekla je, na noćnom ormariću držimo tvoju sliku, to si ti kad si imala osam godina. O, kako si bila lijepa, rekla je Anita, dugačka i koščata. Izgubio je gotovo svu kosu. Svijetlo paperje pokrivalo mu je голу, sivu lubanju. Ona ga je tresla, držala mu je ramena rukama, probudi se, probudi se. Otvorio je oči, velike, smeđe, kako to, nema male, sive? Gospodine, gospodine, rekla je Anita. Ona, moja

stara, uhvatila ga je ispod pazuha, pomozite mi, Anita. Stajala sam na vratima i gledala. Posjele su ga, slina mu je, u tankom mlazu, tekla do ruba brade, niz vrat, u pidžamu. Nije težak, rekla je Anita, a ja sam malo prije rekla vašoj kćerki, ajmo ga bacit kroz prozor, smeće jedno! Sada mi se čini da to ne bi imalo nikakvog smisla. Ne bi, rekla je ona, to je moja mala bebica. Otvorio je oči, širom. Vidi, vidi tko nam je došao, rekla je i gazom mu obrisala slinu, vidi, vidi. Ba, rekao je, babababab. Bravo, kako lijepo priča, bravo, moja beba. Babababa, radila su mu bezuba usta, gledao me i smiješio se. On zna govoriti, rekla je ona, samo mu treba malo vremena. Tko će popiti sok, tko, rekla je. Na usne mu je prislonila ružičastu, plastičnu posudicu, vidjela sam kako mu na tankom vratu jabučica šeta, gore, dolje, gore, dolje, ostala je u sredini. Taaaaako, rekla je ona, obrisati bebu. Smijao se glasno. Dobro je volje, rekla je. Poznajete li svoju kćerku, rekla je Anita, ovo je kurva, kurva, kurva, kurva. Ako budemo ponavljale kurva, kurva, možda se sjeti nečega. Ajmo, ajmo sve skupa, pa smo nas dvije ponavljale, kurva, kurva, kurva....Ja sam kurva, tvoja kurva, govorila sam. Babababba, ba...Gledao je u mene. Babababa, ba, ba...Presvuci ga, promijeni mu pelene. Dobro, rekla sam. Super, rekla je Anita, ajmo ga svucimo, da vidimo kako izgleda gol, taj nekad strašni dečko. Tata, rekla je Anita, vidjet ćemo te gologa i kurva te se više neće plašiti. Maknula je pokrivač, termo peć je tiho šištalala, skinula mu je donji dio pidžame, smijao se na sav glas. Ihihihihih. Zna, rekla je ona, da ću ga oprati mlakom vodom i naprašiti, voli kad ga prašim talkom, to ga škaklje. Smakla mu je velike, plastične gaćice, ležao je mirno, dvije tanke, žute noge, poput ovčjih, mali kurac se jedva vidio, rijetke, sijede dlake. Oh, rekla je Anita, kako dirljivo dražesno, ti očevi, ti zli očevi, da čovjek zna istinu, sve bi bilo lakše. Da si znala da će tvoj tata, jednom, biti dvije tanke žute noge i majušni kurac, da li bi vrištala ajoooooj, pitala me Anita. Ne bih, rekla sam. Eto vidite, rekla je ona, ne treba gledati unazad, naprijed, samo naprijed. Svi muškarci naših života postat će tanke noge i majušni kurac u sijedim dlakama, tako ih treba gledati. Ja sad volim moju malu bebu. Ajde, rekla mi je, stavi mu pelene. Uvalila sam mu nogice u pelene, mljackao je. Kako super, rekla je Anita, nekad ste mljackali vi, sada mljacka on, stalno netko mljacka, zašto nam se u životima ništa novo ne dešava? Tako je, rekla je ona, svačiji život samo je repriza, treba se opustiti, uživajte u životu, nađite neki hobi. Šteta, rekla je Anita, što nas dvije ne možemo naći par žutih nogu i suhi kurčić, pa to slagati u šuštavu plastiku, to bi nas opustilo. Naši kućni kurčevi su veliki ili misle da su veliki, ne žele ući u plastične gaće ni biti naša

igračka, hoće biti naši gospodari. Treba čekati, čekati. Okej, rekla sam, pokrit ću ga, pa sam ga pokrila smeđom dekom poporskanom svijetlim mrljama, nju mi je mama poklonila za vjenčanje. Dum, dum, dum, dum! Netko je lupao po ulaznim vratima, dum, dum, dum! Probudila sam se. Vrata moje sobe su se tresla. Izlazi, kurvo, urlao je otac! Nazvao sam ti muža, vrati se doma, kurvo! Gledala sam hladno u vrata, nekako ga se, prvi put u životu, nisam bojala. Jebi se, rekla sam mu u sebi, jebi se, Ovčje Noge! Ako vrata ne izdrže, tresnut ću ga štakom po glavi, ako izdrže, izaći ću kasnije i nazvati taksi. Izdržala su.

Vidite, ej, gospodo, vidite li vi ono što ja vidim? Lažem, izmišljam snove i prijateljice. Nikad nisam imala prijateljicu, ni u snu ni na javi. Male prijateljice mi je rastjerao otac, velike muž. Izmislila sam san da bih mogla u usta moje majke staviti svoje teze. Moja majka bi prije umrla nego rekla ono što mi je u snu rekla. Nikad moja majka ne bi tako nešto govorila. Nema sna u kome bi se ona usudila meni držati predavanje na bilo koju temu. Ne ona! Ne meni! Ja sam njoj i ona je meni, mi smo jedna drugoj davno pročitane knjige. Zločinci, ubojice, znaju biti lukavi, izmišljati snove, ubacivati priče iz lova, sucima prodavati tezu kako su krhki, zbunjeni, prestrašeni, ne mogu uhvatiti nit vodilju, kao da je išta bitno osim gole činjenice, u mom slučaju postoji samo jedna istina, ubila sam muža! Koliko će moj zločin umanjiti priče o snovima i majci borkinji za ženska prava? Moja majka feministica?! To prestrašeno, drhtavo, slomljeno smeće?! To biće koje je ljeti nosilo tanko haljinu od cica, tako se zvao taj jeftini materijal, cic, cic se zvao! Zimi je nosila haljinu od flanela, ako se to uopće moglo zvati haljinom? Njena takozvana haljina na kopčanje morala je imati dva džepa. I ljetna i zimska. U tim je džepovima držala šibice, kutiju cigareta pedeset i sedam, nekoliko slomljenih, uvijek bi pušila samo pola cigarete i platnenu maramicu. U nju je brisala suhi nos. Stalno je brisala i ispuhivala nos iz koga ništa nije izlazilo. Što želim reći? Izmislila sam onaj san, ni u snu, ni u najluđem snu, mršava, premršava žena iz moga djetinjstva ne bi onako govorila. Ona nije govorila, u životu nisam od nje čula deset rečenica, rekla sam vam, ona je samo brisala suhi nos. Toliko o mojoj mami i nosu moje majke, sad ću vam ispričati kako smo moj ljubavnik i ja krenuli na naš prvi i posljednji izlet.

9

Nisam voljela kolektivne novinarske izlete, ne podnosim piće, vožnju autobusom i fiš paprikaš. Na izlete su odlazili u krajeve daleko od mora, ni tamo nisu mogli bez ribe, pa su jeli onu koja se satima krčkala u nekakvom kotlu. Masna raskomadana životinja, papreno, slano, ljuto. Napraviti tristo kilometara, u jednom pravcu, da bi mogao rigati vatru?! Ostajala sam doma. Kad sam s njim otišla na Otok, svekrvi sam rekla, ona je čuvala Eku, da sa firmom idem gledati jelene lopatare. On je bio na seminaru. Krenuti sa ljubavnikom na put uzbudljivije je kad prođe nego dok traje. U torbu sam trpala novu spavaćicu, gaćice, jedne traperice i nisam osjećala ludo veselje nego čisti strah. Bila sam sigurna da će se on doći na Otok i ubiti me. Ljubavnika je to zabavljalo. Ubiti? Razmišljaj o lijepim stvarima. Tucati ćemo se dok se ne ukočimo, imat ćemo alibi, ja neću morati jebati svoju ženu, tebe neće jebati tvoj muž! Život je lijep, ako ga gledaš s prave strane. Smijao se i gledao u kratku kavu bez šećera, a ja u njegove male zube. Sjedjeli smo na terasi hotela u centru grada. Vi muškarci...Nemoj, digao je pogled, vidjela sam mu male oči, ne počni, vi muškarci, ne budi banalna. Mi muškarci svinje, vi žene zavedene svetece. Govorimo otvoreno, želim te jebati, ti želiš jebati mene, sve drugo može biti jebanje u glavu ali i ne mora. Ne uvlačimo u to širu društvenu zajednicu. Neću se jebati osjećajem krivice. Stara, tako se malo ljudi voli, tako malo ljudi ima nekoga s kim želi otići na otok, danas se nikome ne tresu koljena, iskoristimo našu sreću, gledajmo na ovo što nam se dešava kao na čudo! Za misli da se nismo sreli? Mi jedno drugome nismo kinodvorana ili market u kome ćemo se sakriti pred partnerima. Ja ne bježim ni od koga, ja **dolazim** k tebi jer te volim, trebaš mi. Neću spominjati vodu, zrak, sunce, hranu, to mi ne treba. Trebaš mi samo ti i tvoja pička. Oh, rekla sam, luda sam za romantičarima. Uhvatio me za ruku, pokraj nas je sjelo nekoliko novinara, kimnuli su mi glavom, ja sam kimnula njima i svojim dlanom prešla preko njegovoga, tužno sam ga gledala, neka misle da mi je brat ili rođak kome je umrla mama. Znala sam da ništa neće misliti, novinare ljudi ne zanimaju, siti su ih.

Došla sam pred zgradu radija. Dan je bio krasan, rano proljeće, bura u zraku. Čekao me u službenom autu. Sve moje kolege znale su kamo idem, osjećala sam se zaštićenom, dok sam vukla torbu prema autu Općinskog suda. Izašao je iz auta. Za volanom je bio nekakav muškarac, na stražnjem sjedalu žena. Tko su ovi ljudi,

pitala sam. Predsjednica suda i šofer, i oni idu na vikend, prebacit će nas do obale, vratit ćemo se autobusom. Krenuli smo. Nakon dva sata vožnje, napravili smo pauzu. Predsjednica mi je u zahodu rekla, super, i vi ste na putu prema slobodi, ja sam se svoga kretena riješila pred šest godina, sve sam mu ostavila, vi budite pametniji...Nisam u toj fazi, izvlačila sam papirnati ubrus iz kutije, voda se cijedila u školjku. Pa ipak, rekla je crvenokosa sutkinja, što je onaj moj dobio? Umire od raka debelog crijeva, a mene jebe dečko petnaest godina mlađi. Potrudila sam se da to do njega dođe, stres ubrzava bolest, možda će krepiti brže. O, rekla sam, gospođo, mržnja razara, čitala sam u novinama, stalno razmišljanje o našim neprijateljima diže nam tlak i izaziva aritmiju, opustite se, gospođo, što ako se vi razbolite? Ja ne želim da moj crkne od raka, željela sam to, ali nisam htjela svoje snove podijeliti sa nepoznatom ženom, mržnja ubija, gospođo, čuvajte se. Mržnja liječi, rekla je sutkinja, čovjek mora pustiti mržnju iz sebe, neka šeće, neka dođe do koga treba, neka ga zgrabi, stegne, udavi, neka crkne! Tresla se, držala je ruž u lijevoj ruci i mazala usne. Mržnja je lijek, zamrzite ga! Otmite mu sve što možete otetiti, oni cijene ženu koja ih mrzi, poštuju taj osjećaj jer ga najbolje poznaju! Zaslužuju gadure! Psujte, urlajte, udarite ga. Bojim se da me ne ubije, rekla sam. Vodokotlić je bio pokvaren, voda je klizila, baš se čulo kako teče uzalud. Da, rekla je sutkinja, to je moguće, svaki dan takvima sude, to je rizik koji ide uz ono što potpisujemo u crkvi na malenom brdu. Izašle smo iz zahoda i ušle u auto, oni su već bili u autu.

Nakon sat vremena, zaustavili smo se na rivi i izvukli naše dvije torbe. Popeli smo se na brodić. Valovi su bili ogromni, bijela pjena na vrhu, pa tamnoplava rupa, pa opet bijela pjena, mrzim valove, bojim se i uzburkanog i mirnog mora. Kapetan je imao dvadeset godina, možda manje. Povraćala sam, preko ograde, u krivom smjeru, u lice mi se vraćala banana u kaši, kokakola, žuč. Držao mi je glavu, bilo mi je drago da ćemo se utopiti skupa. Na zidovima naše kuće visjele su slike sa starim brodovima. Mali parobrodi propinjali su se na valovima visokim poput planine, ili propadali u dubinu. Odvratno! Mora se nisam bojala, sve dok se nisam popela na Kuk. Kuk je stijena na najljepšoj plaži, pola kilometra dalje od moje kuće. Penje se prema nebu, visoka je dvanaest metara, možda petnaest. Svatko se može popeti na nju. Treba stati na prvi kamen koji strši, pa se uhvatiti za onaj iznad glave, tako do vrha. Na vrhu je ravan kamen na kome može stajati jedan čovjek. Nitko ne može sići s Kuka. Stijena se diže pod kutem od devedeset

stupnjeva. Mora se skočiti u more. Ono miruje duboko dolje, tamno, tamnoplava ploča. Djeca su se penjala i skakala na noge. Samo je Rudi skakao na lastavicu. Skočiti na lastavicu znači, odraziti se od stijene i letjeti zrakom poput ptice, spustiti se do ruba vode, napraviti pokret glavom, ući u vodu poput torpeda, plitko, noge ne smiju biti raširene, ne smiju se prelomiti i taknuti leđa, ne smiješ tresnuti na trbuh. Lastavica je....lastavica. Kad sam se ja penjala na Kuk, prvi i zadnji put, znala sam da neću skakati na lastavicu. Začepit ću nos i skočiti. Uspon na Kuk je naporan, moraš gledati pred sebe. Ako pogledaš preko ramena, može ti se zavrtjeti u glavi, može te obuzeti strah, survat ćeš se. Došla sam na vrh. Čučala sam na toplom kamenu, pa se uspravila. Umjesto da zažmirim, začepim nos i skočim, pogledala sam u more. Čekalo me, duboko dolje, tamnoplavo, mirno. Debela, modra ploča! Umrkla sam od straha! Usrala se! Neću skočiti! Čučnula sam, tako mi se more učinilo bližim. Ne možeš skočiti čučajući. Uspravila sam se. Ploča me čekala. Čučnula sam, leđa okrenula moru, a oči prema sivom kamenu koji je bio oštri šiljak. Penjao se prema nebu. Skoči, skoči, skoči, vikala su djeca. Skoči, skoči, skoči, skoči, vikala su djeca. Znala sam da će mi, ako brzo ne skočim, poslati Rudija. Nisam skočila. Rudi je bio plav, nizak dečko kome je skočiti sa Kuka ili izvući nekome jabuku iz usta bilo jednako uzbudljivo. Njegove svijetlozelene, gotovo prozirne oči, bile su ledene. Nisu ulijevale strah. Kad bi Rudi došao do onih koji na vrhu Kuka nisu znali što će sa sobom, ne bi prijetio, samo bi im svojim zelenim kockicama rekao, ili skoči sam ili ću te gurnuti. Djeca su skakala. Čučala sam. Raširila se poput velike žabe. Na kamenu nije bilo mjesta za još jedna stopala. Rudi je krenuo. Penjao se brzo, svaku izbočinu na stijeni znao je napamet, njegova bijela kosa bila mi je sve bliža. Čekala sam. Znala sam da ne postoji sila koja će me gurnuti u dubinu. Sunce mi je palilo tjeme, oči su mi suzile, leđa su me boljela, listovi su mi se kočili. Čekala sam. Dva blijedozelena leđa odjednom su se našla uz moje slane oči. Skoči, rekao je Rudi, skoči. Neću, rekla sam, vrati se, neću! Kako ću se vratiti, znaš da se ne mogu vratiti, ubio bih se, skoči. Bojim se, ne mogu, ne mogu, dahtala sam! Bole me ruke, ne mogu stati na vrh, kad si ti na vrhu, skoči. Zašto si došao, rekla sam, nisam te zvala! Ne možeš tu čučati satima, rekao je Rudi, skoči, uspravi se i skoči, zatvori oči i skoči! Gledala sam u bijele članke na njegovim šakama. Držao se za rub stijene na kojoj sam čučala. Siđi, rekla sam, bojim se, strašiš me, vrati se, kad se vratiš, skočit ću! Vrištala sam. Gledala sam u Rudijeve članke. Neću i neću i neću, zašto si došao, nisam te zvala, ja se bojim, neću i neću, neću skočiti dok si ti ovdje, neću

skočiti dok me gledaš, neću, neću, neću! Bilo je vruće, sunce mi je pržilo potiljak, znoj mi je kapao u slane oči, Rudi me gledao svojim kockicama. Zločesta si, daj mi mjesta! Članci na Rudijevim prstima bili su sve bjelji. Ne možeš cijeli dan ostati na Kuku. Zašto, vrištala sam, zašto ne bih cijeli dan ostala na Kuku, vrati se, vrati se! Ne možeš ostati cijeli dan na Kuku, jer ja moram skočiti, rekao je Rudi. Ti nisi htio skakati, ti si se kupao, ti si htio skočiti kad si vidio da sam ja na vrhu, da mene nema na vrhu, ti bi bio u moru, ja neću skočiti, vrati se! Skoči, stenjao je Rudi, skoči, spasi me, skoči! U glavi mi je bubnjalo! Odjednom, više nisam vidjela bijele članke na Rudijevim rukama, samo svijetle, gotovo bijele Rudijeve oči i tijelo kako poput velike, gumene lutke leti niz liticu. Vrištala sam i vrištala, Rudi, Rudi, Rudi, skočit ću, Rudi, skačem, Rudi, skačeeeeeeeem....Letjela sam u dubinu, osjetila udarac ledene vode u stopala. Nestala sam, pa sam, mašući rukama i nogama i boreći se za dah, isplivala. Aaaaaaaaah! Probudi se, rekla mi je nona, probudi se! Na čelu mi je bio ledeni oblog. Gdje je Rudi, pitala sam. Koji Rudi, pitala je nona. Rudi, rekla sam, Rudica. Rudija je njegova nona zvala Rudica. Ne znam gdje je Rudica, rekla je nona, imaš temperaturu, spavaj. Gdje je Rudica, gdje je Rudica, vrištala sam. Plakala sam i urlala, pa je nona otišla na plažu i dovukla Rudija u moju sobu. Bio je jako ljut. Ispod žute, mokre kose sijevali su na mene zeleni komadići leda. Šta hoćeš? Ništa, rekla sam.

Kakve veze ima priča o Rudiju sa pričom o mom zločinu? Možete je izbrisati sa trake, zaboraviti, preskočiti, prečuti. Tko jebe malog Rudija! Ponekad su nam sjećanja besmislena.

Konačno je brod stigao u malu luku. Bauljala sam za njim preko mostića koji je spajao brod i rivu. Na ramenu je nosio svoju torbu, u desnoj je držao moju, vukao me lijevom rukom. Uh! Hotel je bio velik, gospođa na recepciji, nigdje nikoga. Ušli smo u lift, pa u sobu. U kupatilu sam dobro oprala usta i zube, svukla se, istuširala, oprala kosu. Moja susjeda sa trećeg kata, Horvatica, sto puta mi je rekla, odbijam muškarce, nikad se ne bih pred njima svukla, imam obješene grudi, strije su mi premrežile trbuh, celulit mi je guzicu pretvorio u spužvu, mi neke nismo kurve zato jer nam tijelo izgleda jezivo. Nasmijala mi se, imala je krasan osmijeh, zubi su joj bili široke, bijele ploče, prva dva malo veća. Uvukla me u svoj klub svetica obješenih sisa. U onoj hotelskoj sobi odbacila sam njene i svoje strahove. Brisala sam golo, mršavo tijelo debelim ručnikom, dvije male kože beznadno su mi se zalijepile za rebra. Marlene Dietrich se

nikada nije tucala gola. Za potrebe jebanja imala je ručno izrađene spavačice sa ugrađenim grudnjakom. Grudnjak je imao čelične žice koje su držale ono što samo nije moglo stajati. Kad je u krevetu bila sama, ležala je obučena u mušku pidžamu na široke pruge. Izašla sam iz kupatila. Sviđao mi se. Dlakave potkoljenice, dlakava prsa, kovrdžave, smeđe dlake među nogama, dlakave nadlaktice, ne previše, gusta kosa, lijepi zubi, krasne, male smeđe oči i veliki kurac. Ležao je na krevetu i čitao. Pogledao me, prvi put me vidio potpuno голу. Dva mala, ispuhana šatora nisu se digla pod njegovim pogledom. Njihovo me nepokolebljivo ležanje razveselilo. Zašto se smiješ? Imam strašne sise. Kažiprstom i palcem uzela sam bradavice, digla sise i gola plesala po sobi. Donesi mi svoje male sise da ih strpam u velika usta, rekao je, pa sam legla uz njega. Dobro sam se osjećala uz muškarca koji mi je žvakao kožice. Nisam željela biti junakinja njegovih snova na koju će drkati kad bude u depresiji, ni žena koja će biti s njim dok nas smrt ne rastavi, željela sam da bude moj muškarac za taj vikend. Divila sam se ženama koje muškarce nisu preozbiljno shvaćale, plutale su morima ne razmišljajući o muževljevom slomljenom srcu i svekri koja im čuva malodobnu dječicu. Onda bi se iznenada vratile, muževi bi ih dočekivali na aerodromu ili kućnom pragu. To nisu bile nepoznate žene, živjele su pokraj nas. Kurve, govorio je moj muž. Sve ste vi kurve, samo neke od vas imaju kratka razdoblja samokontrole. Koliko ću dugo ja biti pod kontrolom? Gledao me svijetlosivim očima. Ne bih mogao podnijeti da nečiji kurac uđe u tvoje tijelo, da se tvoja sluznica trlja o tuđi, prljavi kurac. Zašto misliš da samo ti pereš kurac? Razgovarali smo na gradilištu naše buduće kuće. U ruci sam gniječila smokvin list i mlijeko kapala na sitnu bradavicu na palcu. Debeli stršljenovi parali su zrak, radnici su ostali doma, bio je neki praznik, u ruci je držao veliku letvu i gledao kamo da je šutne. Vruće. Pogledao me, osjetila sam to, nisam mu vratila pogled, cijedila sam smokvino mlijeko na bradavicu. Znam da drugi muškarci peru kurac, rekao je, ali, poznavajući tebe, ti bi sigurno naletjela na nekoga tko ga ne pere. Trgla sam se, pa vratila smokvinu peteljku na bradavicu. Ovo je trebala biti uvreda, bacila sam smokvin list na hrpu pločica i sa smokve iščupala novi. Ne, rekao je, šala, previše si osjetljiva. Dan je bio lijep, nisam htjela da me grizne samosažaljenje, uselit ćemo u krasnu kuću, u vrtu ću posaditi dva cedra.

Kurac moga ljubavnika ulazio je u moje tijelo, tamo u onoj hotelskoj sobi. Nije se istuširao, muž je bio u pravu. Prtljavi kurac ulazio je u moje tijelo, on se htio oprati, nisam htjela

čekati. Prije nego sam svršila, sinulo mi je, moj me muž poznaje bolje nego ja samu sebe. Znao je da će se strani kurac, kad tad, ušunjati u njegovu rupu. Dok sam svršavala, mislila sam, ako me zaista voli, onda mu je drago da se ovako dobro, dobro, ma baš dobroooo jebemo! Nasmijala sam se. Što je smiješno, pitao me ljubavnik. Ništa, rekla sam, škakljiva sam kad svršim, makni mi usne sa vrata. Uvečer smo sjedjeli uz more. Pokraj nas su prolazila krda jelenova koliko god to nevjerojatno zvučalo. Znala sam, nikad neću zaboraviti osjećaje koji su divljali mojim žilama. Danas se sjećam da sam tada znala da nikad neću zaboraviti osjećaje koji su divljali mojim žilama. Osjećaje sam, mislim njihovu žestoku divljinu, zaboravila. Što sam zapamtila? Za mene je bio velik problem srati u zajedničkom zahodu tako da on to ne čuje i ne osjeti, zahod nije imao prozor. Frka, koja frka! Nisam srala dok se nisam vratila doma. Često sam u knjigama tražila recept kako preživjeti život, ali junaci u knjigama ne seru, osim Ingemara Bergmana, u autobiografiji. On se u Parizu, sa jednom od svojih ženskih, najeo umaka od bubrega, prisralo im se na vrhu Ajfelovog tornja. Gore nije bilo zahoda, lift nije radio, dok su se valjali nizbrdo, usrali su se u gaće, ušli u taksu, šofer im je stavio papir na zadnji sic, u hotelskoj sobi su srali zajedno, on u školjku, ona u bide. To ih je zbližilo. Bergman! Bergmanovo sranje može biti priča, ja nisam Bergman, kad ja serem praznim crijeva i smrdim. I nikad neću napisati autobiografiju. Moj ljubavnik nije imao tih problema. Ušao je u zahod. Napela sam uši da bih čula kako pokušava biti nečujan. Nisam se trebala napinjati. Prdio je kao da nas ne dijele tanka vrata, srao kao da je na pustom otoku, nije potezao vodu dok se olakšavao, nije nasprejao zahod mojim lakom za kosu, kad je završio, ni dasku nije spustio, muškarci su mnogo opušteniji. Ja sam, dok sam sjedjela na krevetu i slušala ga kako sere, zavirila u biografiju Marlene Dietrich, obožavam film i glumice. Ona je rekla, ako svoga muškarca možete podnijeti dok sere, on je ono pravo. Moj je dragi uz grmljavinu i meni potpuno novi smrad, položio ispit. Eto, toga se sjećam i naših planova kako ćemo u nedjelju ujutro prošetati Otokom, udisati morski zrak, upijati utiske koje ćemo zauvijek čuvati u našim srcima. To će nam biti hrana za dušu do idućeg vikenda, do idućeg susreta ili do smrti. To je bio krasan plan. U nedjelju ujutro probudila me paklena, dječja dreka. Dok sam bila u polusnu, učinilo mi se da sam učiteljica, djeca urlaju na nekakvim Plitvičkim jezerima, nosi ih hladna rijeka, davi ih najljepši slap u Evropi, spavam, umjesto da spašavam male kretene. Probudila sam se užasnuta, on je lagano disao, moj ga je trzaj probudio, sjedjeli smo na

krebetu i gledali jedno u drugo. Što je ovo, pitala sam promuklo? Gdje sam, pitao je? Sa mnom si, rekla sam nadahnuto, što je ovo? Ustao je i pogledao kroz prozor. Ne znam, tisuće klinaca sa šljemovima na glavama jaše bicikle, pogledat ću. Obukao se, izašao iz sobe, vratio. Te je nedjelje na Otoku bilo županijsko prvenstvo u biciklizmu za djecu do petnaest godina. Sve one koje su sa mnom studirale ili radile, tisuće učiteljica bilo je od mene udaljeno dva kata ili nekoliko metara zračne linije. Ne znam zašto sam katove pretvorila u zračnu liniju, ali, toga se dobro sjećam, jesam. Prokleta djeca! Cičala su i vrištala. Doručkovali smo u sobi, jebali se i jebali, što možeš drugo raditi dok ti se pod prozorom odvija Županijsko prvenstvo u biciklizmu, do petnaest godina? Svekrvu sam zvala iz govornice, mobitel sam namjerno ostavila doma. Eka je dobro, da li gledate jelene? Gledamo, rekla sam, bilo mi je drago što govorim istinu.

Gospodo, moglo bi vam se učiniti da sam bila bešćutna kurvetina. Čekajte malo! Jedan ljubavnik? Samo jedan ljubavnik?! U braku smo bili osam godina, samo jedan ljubavnik? Skupa smo bili petnaest, a samo jedan ljubavnik? Nije li to ipak zanemarivo? Možda je moj veliki grijeh, moj jedini pravi grijeh to što nisam voljela, nisam dovoljno voljela, nisam na pravi način voljela svoju kćerku Eku?! Mene djeca baš i nisu privlačila. Kad godinama ulaziš u razred, dječica ti se smuče, zauvijek. Ekino rođenje nisam očekivala puna slatke nade. Mislila sam, kad rodiš, muke završavaju. Trbuh je opet ravan, ne moraš se jebati samo bočno, neće ti ga više uvaljivati sa stražnje strane, opet ćeš postati djevojka. I on je mislio da je porođaj kraj, a ne početak bez kraja. Kad je skužio zajeb, otišao je od mene, digao ruke i kurac. Vratio se kad je Eka krenula u školu. Uz kćerku sam bila danju i noću. Pitam se koliko žena zna što znači roditi dijete? Zašto nam to nitko ne govori?

Sada kad sam mrtva, draga gospodo, reći ću vam nešto, često sam htjela kćerku baciti preko balkonske ograde ili joj glavom tresnuti o zid, neka joj se mozak cijedi. Gledala sam u njena vječno razvaljena ustašca kao u rupu koju bi trebalo začepiti masnom krpom. Njenim rođenjem ništa nisam dobila. Ni mužjaka, ni osjećaj sigurnosti. Naprotiv, godinama su me moje blijedo lice i masna kosa gledali iz ogledala u kupatilu u kome sam provodila najveći dio vremena. U kadu sam točila vruću vodu i liječila njen bronhitis. Kad bi je ostavio bronhitis, uhvatio bi je proljev. Njen se smrad lijepio za mene. Brda pampersica slagala su se ispod sudopera, u kupatilu, na balkonu. Zašto ne očistiš to sranje, smrad je ušao u zidove?! Šeći noću, pjevaj i noću

i danju, gledaj u njenu guzicu, guraj u nju štapić namazan kremom, ako ne može srati. Briši joj dupe, ako sere previše. Plač, plač, plač...I sad osjećam bijes na koga nemam pravo. Koje smo krave, mi žene?! Hoćemo, po svaku cijenu, uhvatiti muškarca, a kad ga uhvatimo, po svaku cijenu, onda nam je cijena previsoka?! Jebi ga, sve je to zbog nedostatka informacija. Eki sam stalno govorila, nemoj roditi, nemoj roditi, nemoj roditi. Djetetu od pet ili šest godina?! Stalno sam bila pokraj nje. To moram naglasiti, moram naglasiti, bila sam **pokraj** nje. Ne uz nju, ne s njom! Čudan je osjećaj biti nekome toliko blizu, osam godina bile smo tijelo pokraj tijela, a ne biti blizak? Ej, osam godina?! Kamo su nestale sve te godine? Zašto u svoj život ne gledam nekim redom? To je zbog ludog oblaka! Moj život je nekoliko slika koje bljeskaju u mojoj glavi?! Čudno! Čovjek mora mrtav mamuzati pahuljastog konja pred vratima Nebeskog suda da bi saznao koje su slike u albumu važne?! Važne? Do mene dopiru sličice i slike, ali, nekako, ne uzbuđuju me, ne mogu vratiti strast, drhtanja, jezu, strah, paniku, bijes...Sve je iza mene, osim straha od osude. Da se opet rodim...Oh, oh, koliko puta ljudi kažu, da se opet rodim, sve bi bilo drugačije. Da, bilo bi, gledala bih u oči svojoj kćerki.U školi je znala dobiti ljutka umjesto smješka. Ljutko je bila okrugla glava sa crtom koja je bila obješena usta, smješkova usta bila su crta sa vrhovima okrenutim u obliku sreće. Ne deri se, govorila bih, sutra ćeš dobiti smješka! Mama, moje šumsko čudovište je bilo najljepše! Tko je šumsko čudovište? Zašto su izrađivali biće od trave, vune, lišća i smeća? Djeca su, za svoja čudovišta, dobivala smješka ili ljutka?! Po kojim kriterijima? Učiteljica je znala da je jedino moja kćerka čudovište napravila sama, sva ostala jebena šumska čudovišta bila su djela ruku očeva i majki. Jedna mama, učiteljica likovnoga, svojoj je kćerki napravila sedam šumskih čudovišta?! Moja se kćerka s pravom ljutila, a ja nisam bila na njenoj strani. Nauči se na poraz, ne plači bez veze i učiteljica ima pravo na grešku! Slušala sam sebe, činilo mi se da govorim nekome kome želim dokazati da je glup i nesiguran i nesretan. Svoju sam kćerku doživljavala kao protivnicu kojoj moram na startu života pokazati da u frci ne može računati na mene?! Kad bi plakala, željela sam vrisnuti, dosta! Tvoja frka je sranje prema mojoj! Sad ću ja malo plakati! Otac ju je volio onako kako otac voli lijepe, male male djevojčice kojima nisu narasle grudi i koje ne gledaju mladi i stari muškarci. Vozio ju je na gitaru i engleski, uvečer bi je stavljao u krevet, ljubio prije spavanja, vikendom vozio u šumu. Kad odraste i ona će biti lovac. Znala sam, osjećala sam, ta ljubav neće trajati dugo, jednom će i njenom glavom lupati o zid.

Gdje ću biti tada? Da li ću stati između nje i njega? Kako ću odgovoriti na njena pitanja? Vratit će mu udarac i otići od nas? Kada? Ostat ću s njim? Sama?! Ili ću završiti u ludnici, a njih će me dvoje posjećivati? Odvojeno? Skupa? Nikad me nije mlatio kad je ona bila doma. I nikad, pred njom, nije komentirao moje modrice, zatvorene oči, slomljenu ruku ili nogu. Donosio bi mi čaj u krevet, ako se ne bih mogla dignuti. Nju bi odvezio u školu, na engleski ili gitaru. Jednom mi rekla, mama, pazi kad izlaziš iz autobusa. Mrzila sam ono što će jednom postati, prestrašena mala kuja koja će tražiti i naći muškarca koji će joj lomiti kosti. Nisam znala vratiti udarac, bila sam poput njene bake, drhtava masa u kuhinji.

A onda se, odjednom, umjesto mene, počelo buniti moje tijelo. Umjesto mene? Tko sam bila ja? Netko tko nije moje tijelo? Srala sam krv, on me vozio na razgovore sa specijalistima. Jednom mjesečno bila sam na rektoskopiji, u guzicu su mi uvaljivali sve deblje i dulje limene cijevi. Ništa. To je imalo i svoje dobre strane, nakon rektoskopije nisam se morala jebati. Čim bih ga ugledala, kako mi se smiješi, gol, krv bi mi krenula niz bedra. Vozio me od ginekologa do ginekologa. I to je imalo svoje dobre strane, nisam se morala jebati. Pila sam hormonalne tablete od kojih su mi sise postajale dinje. Njega je to uzbuđivalo. Pušila sam mu pet puta tjedno. Kašljala sam. Suhi, strašni, razarajući kašalj! Rak pluća? Bronhitis? Tuberkuloza? Alergija? Izboli su mi ruke i leđa. Alergična sam, bila sam alergična, na limun, naranču, kikiriki, orahe, lješnjake, pelud, mačju dlaku, med, ovčju dlaku, perje, sunce, hladnoću, suho meso, čokoladu...Mrzila sam ga. Računala sam koliko može potegnuti, tada je imao trideset i osam godina. U Doktoru u kući je pisalo da hrvatski muškarac živi sedamdeset i pet godina?! Sedamdeset i pet minus trideset i osam? Sada to ne mogu izračunati, riga mi se, valjam se na ovom sranju, sjećam se da je to bilo previše! Kad bi zaspao, gledala sam u njegovu lagano otečenu limfu na lijevoj strani vrata i sanjala kako će se taj čvor pretvoriti u rak. Kad god bi izašao iz stana, bila sam sigurna da je to oproštaj. Zgazit će ga kamion.

Jedne sam subote u kuhinji pila kavu. Tresla se čitava kuća, u stambenim zgradama subotom ujutro uvijek netko preuređuje stan. Buljila sam u zid susjedne zgrade. Susjede su svoje brade držale na posteljini koja je visjela preko ruba prozora. Trgnuo me zvuk zvona na ulaznim vratima. Pogledala sam kroz špijunku. Policija. Ušla su tri policajca. Znala sam da je to to, da su mi molbe bile uslišane. Samo

mirno, samo polako. Poooolaaakooo! Cijelo mi se tijelo opustilo, srce mi je krenulo u galop, usta su mi se trzala kao čovjeku koji na pogrebu pokušava savladati smijeh. Oh! Ukipila sam se, uperila oči u oči policajca, donja usna mi je drhtala, ruke su mi se tresle, možda bih se trebala baciti na grudi policajca? Bacila sam se. I pogriješila. Osjetila sam miris kiselog znoja, prljavih pazuha i neoprane košulje. Kroz spuštene kapke virnula sam na dvojicu iza njega, pa urliknula, neeeeeee, neeeeeeeee, onako kako u filmovima vrište žene policajca kojoj njegove kolege donose strašnu vijest. Njen pokojni muž, svi znaju da je pokojni, i ona i gledatelji koji srču kokakolu i grizu kokice, njen pokojni muž bio je krasan dečko i borac protiv dilera. Ali, film bi bio golo sranje da policajci pobiju dilere bez veze. Trebao im je motiv. Zato je ubijen taj krasni mladi policajac, zato mlada gospođa, majka male bebe, tuli, aaaaaaaa. Voljela sam filmove o ubijenim policajcima, gledala sam ih stotinu puta, mogla sam se derati poput prave udovice, pa sam se i derala tako, dok sam nos držala u smrdljivoj policajčevoj košulji. Aaaaaaa, tulila sam, aaaaaaaa. On me čvrsto zgrabio, osjetila sam čelični stisak, da, stisak je bio čelični, digao me u zrak, pa spustio na stolicu. Mir, rekao je, mir! Šmrkala sam i gledala ih ispod oka. Recite mi, da li je živ, promrmljala sam. Znala sam, ne bi dolazila trojica da je živ. Malo mi je bilo čudno, došli su bez policajke. Kad policija ulazi u stan udovice koja još ne zna da je udovica, sa sobom vode kolegicu, žene bolje tješe. Ali, mislila sam, ovo je Hrvatska, ovdje ljudski osjećaji nikome nisu sveti, nije ovo Amerika, zato nema policajke. Gospođo, rekao je niži, širokih ramena i uskih očiju, da li ste vi jutros cijepali drva? Drva, rekla sam. Drva? Netko je cijepao drva, zato smo tu. Gospođo, osjetila sam da je nervozan, pozvala nas je vaša susjeda. Ne, rekla sam, mi se grijemo na struju. Oprostite, rekla sam, mislila sam da mi je poginuo muž, ljudi na cestama stalno ginu. Otišli su. Ubit ću ga! Ubit ću ga! Opet se tresla čitava kuća. Izašla sam na balkon. Susjed je cijepao drva na svom balkonu. Prestanite, rekla sam, pozvat ću policiju i reći da ste diler! To nije bilo daleko od istine. Vozio je kamion, kupio novi audi, kako? Ne ljutite se, rekao je, hoćete li nešto popiti? Ne pijem, rekla sam.

Muževljeva otečena limfna žlijezda uporno je odbijala pretvoriti se u strašni, razarajući rak čiji će juriš biti kratak, ali učinkovit. Nisam htjela da mi doma crkava mjesecima. Uzalud. Razgovarala sam sa Vesnom, nismo bile neke prijateljice, radile smo skupa, bila je muzička urednica. Sitna, crvenokosa žena, male, tirkizne oči. Ne volim hodati okolo i pričati priču svog života, ne volim ni ljude koji jedva

čekaju da nekome otvore dušu. Od Vesne sam htjela savjet, ne utjehu. Ostavila je muža i živjela sa drugim mužem. Nemoj, rekla mi je u kafiću pokraj radija, galebovi su dolijetali na rivu i žderali sardele i neko smeće koje su tamo ostavili trgovci povrćem, tržnica je blizu rive. Koliko dugo ga želiš ubiti? Jedno godinu dana, rekla sam, možda tri. Vidiš, rekla je, on je živ i zdrav, a ti se treseš poput alkoholičarke koja riga jetru, a ne može prestati piti. Piti ili smrt, smrt ili piti, smiri se, rekla je Vesna. Galebovi su kvakali, kvak, kvak, odvratne životinje, gadne, nasilnici. Mogla bih u ribe koje su polutrule ležale na rivi, uvaliti velike udice pa gledati kako bijeli gadovi veselo odlijeću noseći smrt u sniježnobijelim trbusima. Crknut će na otvorenom moru, štakorčine! Neću vidjeti njihovu smrt, ali ću znati da žutim kljunom uzalud hvataju zrak, grijat će me to beskvako otvaranje kljunova, čovjeku za sreću malo treba!

Slušaj, rekla je, opisat ću ti jedan svoj dan. Nemoj, rekla sam, čula sam za mnoge dane, nemoj mi pričati o velikim štakorima i malom stanu, o plačljivoj dječici i osjećaju krivice, sve znam, rekla sam. Vesna je strigla malim očima i pokazivala mi blistave krunice među narančastim usnama. Svaka je priča drugačija, rekla je. Žene rijetko ubijaju. Nećeš ga ubiti, ali prije nego ga ostaviš, morala bi znati što te čeka, što ćeš dobiti. Galebovi su halapljivo gutali trule sardele, kljunovi su im bili crveni, gadne, gadne, gadne životinje. Njihovi krikovi lomili su stakla na palači uz rub ceste. Ustajemo, rekla je Vesna, popijemo kavu, ja budim svoga sina. On vrti telefon i budi svoju kćerku, iako mala živi sa mamom koja ne radi. Mama ne radi, ali i ne budi. Tamo telefon zvoní, nitko ne diže slušalicu, mama tvrdo spava, kćerkica još tvrđe. A da odeš tamo pa da ih probudiš, govorim svom drugom mužu. Gleda me i ukucava broj u telefon iako može pritisnuti redial. Ustaje sin koji je moj, a ne naš. Ulazi u kupatilo. Nakon pola sata lupam na vrata. Imamo malo vremena, pojedi ovo, urlam. **Ovo** je doručak koji ga čeka na stolu, kukuruzne pahuljice prelivene vrućim mlijekom, hrskave. Moj drugi muž drži slušalicu, osjećam kako treperi. Objema šakama lupam po vratima kupatila, ohladit će ti se pahuljice! Moj sin koji nije naš, izlazi. Ima lijepe zelene oči, na mene. Vesna me gleda, smije mi se. Što je, govori mi sin. Pojedi ovo...Mama, danas imamo popodne školu. Odvlači se u krevet. Moj muž, moj drugi muž, treska slušalicu. I njegova kćerka ima popodne školu. Muž, moj drugi muž mi se smiješi, izađimo, popijmo na miru kavu, negdje vani...Zvoni telefon. Da, govori, ja sam nazvao, znam da vidiš na displeju, ja sam kupio i aparat i displej, zaboravio sam, naravno da znam da imam kćerku,

zaboravio sam...Spušta slušalicu i gleda me kao da je slušalicu on spustio njoj, a ne ona njemu. Da li je to onaj isti muškarac s kojim sam se jebala gdje god sam stigla i zbog koga sam bila spremna s njegovom ženom ući u rat do istrebljenja? U ratu sam. Tko tu koga istrebljuje? Ne razmišljam o drugom vjenčanju, rekla sam, samo želim da moj muž nestane sa lica zemlje, da crkne, tražim li previše? Ne možeš željom ubiti muža, da je to moguće, ova bi riva bila pokrivena leševima naših bivših i budućih muževa, galebovi bi kvakali oko njihovih nadutih trbuha, ne bi u kljunovima nosili trule sardele. Samo, draga moja, želja ne ubija. A kad bi mogla ubijati, razmisli dobro, razmisli dobro! Budući se ne razlikuju mnogo od budućih bivših. Svi oni imaju oca, majku, bivšu ženu, djecu koja nikad neće biti bivša. I tebi i meni, svim bi ženama trebali muževi siročići, bića odrasla po dječjim domovima. Samo, kakve smo mi sreće, ti bi konji voljeli tetu koja im je u domu bila dobra. Ta bi se baba, nedjeljom, ukazivala na našim vratima, a ja bih joj morala spremati pire sa vrućim mlijekom. Draga moja, ovaj je svijet projektiran za muškarce. Buljila sam u ptice grabljivice i bila nekako nesretna. Nisam mogla prihvatiti mogućnost da ću do kraja života ostati s njim. A da ja progutam veliku udicu i otplovim na pučinu pa tamo crknem, daleko od trulih sardela, kliktavih galebova i gadne Vesne koja je govorila, a onda se, popodne, vraćamo doma. Narančaste usne su se otvarale, ili zvoni telefon, ili mobitel. Ona ili kćerka nabrajaju što im sve treba. Dok se nisam drugi put udala, mislila sam o sebi kao o toplom ljudskom biću koje voli ljude i nikome ne želi zlo. Slušala sam Vesnin nervozni glas. Često poželim da njegovu ženu pokupi veliki kamion...Isuse! I Vesna čeka na kamion?! Milijuni žena čekaju na kamion koji nikako da krene?! Žmirkala je očicama. Kamion nije rješenje! Čim bi oprali ulicu od njene krvi, njihova bi kćerkica postala moja?! O, koliko strašno ne volim tu djevojčicu!! Mršavo, dugačko, gadno stvorenje koje me nikad nije pogledalo u oči! Kad se sjetim te male, njegovoj bivšoj ženi poželim dug i predug život. Izdržavat ćemo je još pedeset godina, to je, valjda, cijena zablude. Njegova će se kćerka udati, otići ćemo na svadbu. Kupit ćemo stan na kredit kćeri koja je ostala bez oca, a koja je više s ocem koji nije s njom, nego s majkom koja je uz nju. Kad kćerka rodi, njegovi će me mali unuci do smrti podsjećati na njegovu ženu, kuju koju uzdržavam jer sam ja to tako htjela. Da li se to isplatilo? Vesna me gledala kao da od mene očekuje odgovor. Galebovi su kvakali, konobarica nam je govorila, ja bih naplatila, dolazi mi smjena. Možda si samo nervozna, rekla sam. Nije se isplatilo, rekla je, svaki je novi kurac zanimljiv nekoliko mjeseci, onda iznenađenje

otšeta, a ostane dijete iz prvog braka i bivša žena koja nema posao, ali ima troškove. Ne kažem da ne treba ostaviti muža, ja se svoga i ne sjećam, ali nikako ne treba loviti novoga! Ni u ludilu! Što će ti muž, ženo?! Dobro, rekla sam i platila.

Ej, gospodo, htjela bih da se siva smjesa pod sivim nogama moga sivca razmakne, da još jednom vidim moga ljubavnika, da raširi svoja usta, da mi pokaže svoje male, krive, zdrave zube! Ej, suci! Imaju li mrtvacu pravo na neku želju? Ništa i nikoga ne mogu vidjeti, riga mi se, zlo mi je, zlo mi je! Upoooooooooć!

Da sam bila pravi komad, bila bih ga napustila. Ja sam godinama mislila, ovo ne lažem, uglavnom ne lažem često, ovo ne lažem, mislila sam, ako budem dobra, ako budem bolja, ako budem najbolja, ako budem onakva kakva bih trebala biti, on će biti bolji. Ja ću mu pokazati! Mogu biti onakva kakva nisam! Nisam ono što on misli. Ja sam dobra mama, znam kuhati i peglati i slušati i šutjeti i jebati se bez krivih uzdaha i loših pokreta. Sise su mi obješene od dojenja, postoje kreme, mršava sam, najest ću se, nažderat ću se pahuljica, prelit ću ih medom, jest ću kekse i čokoladu bez lješnjaka, alergična sam na njih, i breskve u slatkom soku, one iz limenke. Ja jesam, mislim, u suštini, kurva. Sve su žene, u suštini, kurve i dobre glumice, ali, promijenit ću se, iščupat ću iz sebe svoju kurvinjsku suštinu, ubaciti pravu, normalnu ženu. O, kako ćeš se čuditi i začuditi, dragi, kada, jednog lijepog dana, ugledaš mene koja neću biti ja? O, kako ćeš uzdahnuti kad me ugledaš, mene, Pravu Ženu! Drugačiju, bolju, pametniju, sabraniju. Neću plakati, ni ići doktoru, ni bolovati, ni vrištati, ni grepsti prsa puna alergije, dok mi krv ne poteče, neću srati krv, ni bacati telefonsku slušalicu u zid, nakon razgovora s tobom, neću klečati pred tobom i moliti te, što da učinim, što da učinim, pomози mi! Bit ću dobra, dragi! Ljudi to ne razumiju, misle da je život jednostavan, on te tuče, ti odlaziš. A zašto te tuče? U njegovim sam očima vidjela čistu, veliku, ledenu mržnju. Jesam li ja onakva kakva bih trebala biti?! Može li itko toliko mrziti i biti tako strašno ljut bez razloga?! Htjela sam odgovor na pitanje moga života, što moram promijeniti da bi me volio, dragi? Vraćala sam svaki krivi potez, pa buljila u tablu? Danima. Noćima. Pušila sam, a zaklela sam se da ću prestati?! Pila sam hladnu kavu, a hladna kava mi škodi?! Rekla sam njegovoj staroj da me ugrizao za list lijeve noge, a dogovorili smo se da o tome neću govoriti?! Govorila sam za vrijeme ručka?! Pustila sam u stan mačku iako sam alergična na mačju dlaku?! Otišla sam na večeru

za Dan radija i ostala čitavu noć?! Da li sam ja kurva ili majka djevojčice koja je ostala doma sa gnojnom anginom i njegovom majkom?! U Gradskoj kavani sam se smijala sa muzičkim urednikom?! Klinac bi mi mogao biti sin?! Da li sam razmišljala o tome?! U stresu je zbog posla? Zato nije moga svršiti satima? Nisam se trebala dignuti sa poda, ispljunuti njegov meki kurac i reći, bole me koljena. Ni jedan muškarac to ne voli čuti. Zato je poludio.

A opet, ruku na srce, gospodo, ako ćemo pravo, ako moram govoriti istinu i samo istinu, nisam bila neka svetica. Dijete je odraslo uz mene, to nisam vidjela, jebala sam se sa tuđim mužem...Prekinuli smo. Nisam mogla izdržati pritisak. Kad sam se jebala sa ljubavnikom, tresla sam se od straha da vrata sobe ili auta ne razvali muž, kad sam se jebala sa mužem, zamišljala sam ljubavnika. Razvedimo se, razvedimo se, razvedimo se, ponavljao je moj ljubavnik. Razvedi se, rekla sam. Iza vas, gospodine, rekla sam. Bili smo u kafiću gradske vijećnice, tamo muž nikad nije kročio nogom. U njemu su sjedjeli službenici i novinari. U tom se kafiću pila najjeftinija i najbolja kava u gradu, kroz niski prozor moglo se gledati kako ljudi prolaze glavnom ulicom. Ulica ti je kao na dlanu, ti sve vidiš, tebe nitko, dobar osjećaj. Jednom sam vidjela muža kako uzdignute glave jedri, barberi preko ruke, tap, tap, tap, gledao je u daljinu, krasan muškarac, visok, krupan, napadno lijepa životinja. Nekako mi je bilo drago da je taj mužjak moj. Voljela sam lijepe ljude, to je bilo jače od mene.

Ostavi svoje tri cure, unajmi garsonijeru i čekaj me, kad dođem, dođem, rekla sam ljubavniku u onom općinskom kafiću. A ako ne dođeš, rekao je. Ako ne dođem, ništa nisi izgubio, riješio si se žene na koju ti se jako teško diže i započeo novi život. Nemam takva muda, rekao je, ne mogu živjeti sam, ne računaj na mene na takav način, nisam heroj koji će nešto učiniti iz principa. Od žene ću otići samo stobom, tvoja će mi pička biti alibi i trajna inspiracija. Sam, nikad. Nisam mu rekla, ja nisam pička, ja sam ljudsko biće, zašto u meni gledaš samo pičku, nisam bila toliko osjetljiva. Sviđalo mi se to, baš mi se sviđalo kako moja mala pička može uništiti nekoliko života, zaviti u crno drugu pičku, baciti u suze dvije male, nevine pičkice! Sviđala mi se moć koju sam stekla i koju do tada nisam imala. Netko će zbog moje pičke i zbog mene, pičke, zapaliti mostove za sobom. Ha! O, kako dobar osjećaj?! Ne mogu, rekla sam, ubio bi me. Opusti se, rekao je, i ja sam muškarac. Skinuo je sako, zavrnuo rukav svijetloplave košulje i pokazao mi bijednu mišicu desne ruke. Smijala sam se, nemaš šanse, rekla

sam, tvoja ruka u odnosu na njegovu je kao pileća kost u odnosu na svinjsku šunku s naglaskom na **svinjsku**. Hahaha, smijao se moj ljubavnik i pokazivao mi zube, ahahahha. Nisam se sebi sviđala dok sam sa tuđim muškarcem o svom muškarcu razgovarala kao o svinji. On jest svinja, mislila sam, ali ja nemam hrabrosti ostaviti tu svinju, uzeti za ruku Pileću Kost i odjebati takozvani narod koji će za mnom, do kraja mog života, urlati na cesti, kurvo, kurvo! Ne mogu, rekla sam, ne mogu. Otišli smo, najprije on, pa ja, u kupatilo gradonačelnice. Gospođa koja je u kafiću kuhala kavu imala je ključ. Jebali smo se u ružičastom kupatilu, da li bi bilo plavo da je gradonačelnica bila dečko, na glavi smo imali njene prozirne, plastične kape za kupanje. Što bi učinili novinari da su za to znali?! Siroti porezni obveznici! Uvijek bih, poslije tucanja, stavila njen parfem. Dior....Znala sam je gledati na Dnevniku. Sjedjela bih uz muža i gledala gospođu kako otvara neku cestu. Što je smiješno, pitao bi me moj muž, uvijek se ceriš kad se na ekranu pojavi ta kuja? Debela je, rekla bih, morala bi smršati.

Nisam imala muda, baš nisam imala muda otvoreno razgovarati sa mužem. Jesam li trebala imati muda? I biti ono što nisam da bih mogla učiniti ono što ne mogu? Imati muda? Imati muda?! Žene s kurcem nisu žene. A upravo nam se to zamjera ili nas se zbog toga hvali. Hrabre smo, imamo muda, kukavice smo, nemamo muda. Neimanje muda je ženska suština! Muškarci nam zamjeraju našu suštinu. Najveća mana nas žena je naša ženskost?! To mi je nepodnošljivo. Ako je loše ono što je moja suština, ako ne vrijedim kao ono što jesam, kako mogu vrijediti? Zašto vrijedim samo ako jesam ono što nisam? Ako ne vrijedim kad jesam ono što jesam, a ne mogu postati ono što nisam, da li sam ja nešto što vrijedi? Ili sam ja ništa? Ako sam ništa, zašto me žele promijeniti? Da li se ništa može promijeniti u nešto? To je pitanje fizike? Kemije? Ako sam ja pička, a dobra sam samo kao kurac, zašto muškarci ne kažu jasno i glasno, ej, svakome od nas za sreću treba još jedan kurac! Kurac plus kurac?! Da ne postoji i pička, ne bi svijeta bilo! Ta potreba za kurčevima, taj stalni svjetski vrisak, samo kurac vrijedi?! Mi, urlajući kurac, kurac, kurac, zapravo vrištimo, neka sve ide u kurac! Ljudska bića su opsjednuta samouništenjem! Da li je to naša suština?! Potreba da nas nema, da razjebemo sve oko sebe, pa onda nas same?! Jesmo li svi mi samo samoubojice koje krupnim koracima kreću prema onome što ih jedino privlači, ubadanje noža u vlastiti grkljan? To nismo mi? Ali mi **činimo** upravo to! Iglom, sjekirom, atomskom bombom,

uništavanjem muslimana, klanjem cigana, umlaćivanjem Židova, dizanjem u zrak Palestinaca, silovanjem srpske majke, davljenjem hrvatske bebe, uvaljivanjem side crncima, teške upale pluća Kinezima. Čitav svijet, svaki čovjek, povijest ljudskog roda, sve nam govori, ljudi su bića opsjednuta potrebom za nestankom! Samouništenje je naša sudbina! Muškarac i žena, jedina bića koja mogu, jebući se, nešto učiniti da bi svijet opstao, nisu iskrena jedno prema drugom. Muljaju, lažu. Tko mulja? Tko laže? Tko manipulira? Tko se boji? Tko se boji?! To je pravo pitanje. Tko se boji? Muškarac? Zato tuče? Žena, zato se ne brani? Čega se boji muškarac? Nadmoći žena? Ali žene nisu moćne?! Ili jesu, samo ne znaju. Mi žene, ne znamo tajnu! Ne znamo da imamo moć. Mislimo da je naša moć u pički. Tu su nam priču prodali muškarci. Ali muškarci nikad s nama ne razgovaraju iskreno. Mi smo neprijatelji. Što je naša moć? Što je moja moć? Da sam mogla spoznati svoju moć, otkrila bih tajnu života! Tada me ne bi mlatio. Ali ja ni mrtva ne znam što je moja moć. Ni što je moja suština. Pička sigurno nije. Žene, sve žene pa i ja, osjećaju se nesigurno kad shvate da pička nije njihovo najjače oružje. Ta nas istina, ta me istina činila nemoćnom, nesigurnom, bićem koje postavlja pitanja, a odgovore ne dobiva. Muškarci znaju, ali šute? Kad maknemo od sebe pičku, spoznat ćemo svoju suštinu. Ako ostanemo bez pičke koja nije naša suština, ostat ćemo bez muškarca koji traži samo to. Da li ćemo se najbolje osjećati tek kad učinimo ono što je u skladu sa našom suštinom? Roditi i i ostati same. Upotrijebiti muškarca. Možda je to naša jedina moguća sreća? Živjeti bez muškarca?! Možda bi to održalo svijet i učinilo ga boljim? Mi žene odgajale bismo djecu same, daleko od mužjaka opsjednutih samouništenjem, ta bi djeca bila drugačiji ljudi. Bez agresivnog oca pokraj sebe rasla bi bolja, tolerantnija, toplija. Ljudi su pred istrebljenjem kao i bijeli tigrofi. Trebalo bi sagraditi zološki vrt koji bi pomogao da se ta životinja sačuva. I muškarac i žena samo su životinje. Susretnu se žestoko kad se treba množiti. Crkva i Država su ljudsku potrebu za množenjem pretvorile u potrebu za ljubavlju da bi ljude, nabijajući im osjećaj krivice, mogle držati pod kontrolom. Ne poželi partnera bližnjega svoga! Živjeti da bi se čekalo i tražilo ljubav svoga života manipulacija je Crkve i Države. Ako ne naletimo na princa, život, nas žena, je besmislen?! A princa nema! Nema ga! One za koje nam govore da su prinčevi treba probati, pa odbaciti! Čar života je u spoznaji da princa nema! Užitek je u traženju, ne u nalaženju. Kad bi se nama ženama rekla istina, princ ne postoji, jedan princ nije dovoljan za jedini život, prirodno je osjećati potrebu za mijenjanjem prinčeva,

tko bi kontrolirao svijet? Žene bi se, oslobođene osjećaja krivice, jebale za dušu, ne da bi zadovoljile Državu, Crkvu, multinacionalne kompanije za koje rade poput robova i jednog muškarca u jedinom im životu. Nastao bi kaos! Sretne žene i sretni muškarci sigurno bi i Crkvi i Državi i Kompanijama postavljali pitanja vezana i za neke druge teme. Zato priče o Pepeljugama, Trnoružicama, bijelom konju, vjenčanju, zavjetu dok nas smrt ne rastavi! Prodali su mi lov na princa kao smisao života i strah od samoće kao konja na kome ću jahati dok ne ulovim jedinu pravu sreću. Uđaj se, nećeš ostati sama! Brak je robija koja je najbolja ako je doživotna! Prodali su mi tezu kako je nesloboda jedina prava sloboda?! Rodi, kad ostariš, djeca će ti nositi čaj! Nitko ne govori, čaj ti djeca nose, kad im to možeš platiti. Ako čovjek ima love da bi platio konobare, ti konobari ne moraju biti njegova djeca! Nametanje osjećaja krivice svim ženama, pričanje priča o princu na bijelom konju svim djevojčicama, nije slučajno. Crkva, Država, Muškarci, Moć, Vlast, svi oni žele u nama ubiti životnu radost. Kad nam otmu životnu radost, mi žene, krećemo za muškarcima koje opsjeda jedna jedina potreba, uništiti svijet na kome živimo. Muškarci! Rušitelji! Palitelji! Ratnici! Samoubojice! Gospodo, Strašni sude, teško je bilo živjeti. Toliko ima pitanja na koja ne dobivamo odgovore, mi takozvani ljudi, mi najmanji ljudi na Zemlji, mi žene! Dobro, dozvoljavam mogućnost da dobije odgovor onaj tko ga traži. Ali, rađamo, ugađamo, radimo, robijamo...Između dva ustajanja, tri udarca, nekoliko poroda, jebanja koja ne želiš? Tko može vrištati, odgovorite, odgovorite! Ej, Crkvo, odgovori! Ej, Državo, odgovori! Ej, Kompanije, odgovorite! Zajeb u startu! I Crkva i Država i Kompanije, to su muškarci. Oni su Moć! A Moć odgovara Nemoći i kad Nemoć ne postavlja pitanja. Bičem, udarcima, kopanjem očiju i pričanjem bajki o kurčevom princu. Sva su nepostavljena pitanja unaprijed i zauvijek odgovorena. Koje su šanse, nas žena, da se izmigoljimo ispod gadnih tijela naših muškaraca i duboko udahnemo? Nikakve! Zato, Strašni sude, kad budeš donosio odluku, kriva ili nije kriva, imaj sve ovo na umu! Ubila sam ga jer sam znala odgovore na sva svoja nepostavljena pitanja.

Nisam znala da ću ga ubiti dok smo onog jutra, tamo, na rubu one livade, čekali i čekali. Vidim, dobro nas vidim, oboje. Ležimo, potrbuške, puške su nam još u rukama, spremni smo, čekamo, čekamo, gledamo kroz nišan, čekamo. O, kako nas dobro vidim! Dolazi ono troje. Majka i dvoje djece. Srna? Košuta? Nisam smjela pitati. Srna ili košuta digla je glavu i njuškala. Uzalud. Vjetar je puhao u

pravom smjeru. Ej, da li je to to ili čekamo svinje? Možda smo čekali srne, činilo mi se da su bile na višoj cijeni nego veprovi. Kad bi neki od lovaca ubio srnu, ona se rijetko pretvarala u komade mesa. Nju bi se stavilo u duboko, pa je izvuklo na dan kad je bila lovačka zabava. To je veliki dan u životu svakog lovca. Godišnja lovačka zabava! Žene lovaca odu frizeru, obuku najljepši svileni komplet, navuku nove cipele. Lovci, naravno, obuku debela, zelena odijela, nose zelene košulje. I kravate su im zelene. Na njima su izvezene jelenske glave. Jelenske glave? Kako se pravilno kaže kad ti je na kravati otisnuta glava jelena? Na kravati ti je...Nema veze. Lovci imaju i lovačke šešire, na nekim šeširima je šojkino perje. Šeširi se na plesu ne nose. Na lovačkoj večeri služi se lovački meni. Predjelo, pršut od vepra, glavno jelo, srnetina sa njokima. Hotel dozvoljava da se služe kolači koje su ispekale žene lovaca. Na lovačkoj večeri uvijek je gradonačelnik, lovac. Za njegovim stolom sjedi i predstavnik slovenskog lovačkog društva jer se hrvatsko i slovensko lovište dodiruju. Na bini su muzičari koji svakih pola sata sviraju Rozamundu. Kad zasviraju Rozamundu, na noge se digne čitava dvorana, parovi se vrte po parketu i pjevaju, Rozamunda, najljepša žena si ti, Rozamunda, najljepša žena si ti...Onda neki od muzičara tresne poklopcem o poklopac, pa opet svi zapjevaju, Rozamunda...U pauzi, djevojke, kćerke lovaca, nude na prodaju tombolu. Ima svakakvih dobitaka, od miksera do vikenda u hotelu u kome lovci upravo plešu. Nagrade su na podiju, televizori, plejeri, torte, kompleti plastičnih stolica, lovački noževi sa drškom napravljenom od kosti neke životinje, torte, boce šampanjca...Glavna se nagrada pokazuje u pola noći. Svjetla se gase, gore samo svijeće po stolovima. Muzika svira tuš. U dvoranu ulazi lijepa djevojka koja na glavi ima vijenac od borovih grančica, gura hotelska kolica na kojima guvernantе drže čiste ručnike i toalet papir. Na kolicima leži srna. Oči su joj otvorene, leži na zelenim, borovim grančicama, izgleda kao živa, na kolicima gore svijeće da se dobitak može bolje vidjeti. Djevojka polako vozi kolica kroz dvoranu, oooooooh, čuje se uzdah zadivljenih lovaca i šapat njihovih žena. Kako je lijepa! Djevojka polako klizi, muzika svira nešto tiho, nekakvog Klajdermana, svjećice gore, kad je svi, baš svi vide, kad se svi, baš svi dobro zagledaju u mrtve oči, djevojka se okrene i lagano odveze mrtvu srnu u hotelsku kuhinju. Otvori se svjetlo, svi plješću, opet se zasvira Rozamunda, najljepša djevojka...Nakon sat ili dva, izvuče se tombola. Srnu uvijek dobije gradonačelnik i uvijek je pokloni Slovencu i uvijek se gradonačelnik začudi kad dobije srnu i Slovenac kad mu je gradonačelnik pokloni. Tradicija je dosadna, ali do nje treba

držati. Nitko ne voli iznenađenja. Ovo, ovo je dobar prijelaz. Rekla sam vam, nitko ne voli iznenađenja.

A sad ću vam ispričati kako sam se jednog dana vraćala doma, hodala sam glavnom ulicom. A onda sam ih ugledala. Tamo, u onom kafiću pokraj stanice, njih četvoro. I kćerke i mama nosile su naočale. Djevojčice su kroz slamke vukle tamnocrvenu tekućinu, moj je ljubavnik svojoj ženi pripaljivao cigaretu. Bljesnulo mi je pred očima koliko su mi male šanse da razorim to gnijezdo naočarki. Dvije male zmije i jedna veća bile su klupko koje se čvrsto smotalo oko njegova vrata. Moj je dragi bio Laokont. Sjećam se priče iz gimnazije. Toga trojanskog svećenika i njegove sinove udavile su dvije zmije, moj je Laokont bez sinova, oko vrata ima tri! Puklo me, odlučila sam. Ni uz najbolju volju nisam mogla zamisliti vikend sa te dvije djevojčice koje će ujutro po mom dnevnom boravku tražiti naočale, pljuvati u moj umivaonik, ostavljati u mom stanu prljave gaćice, ja ću im pripremati doručak, kuhati ručak i večeru, svi će naši vikendi biti vikendi sa tuđom djecom, djevojčicama koje mi se nisu sviđale iz daljine, sakrivat ću da mi se ne sviđaju ni kad su mi blizu. Godišnje odmora provodit ćemo skupa, vodit ćemo ih u Gardaland, vještati će se oko vrata moga ljubavnika i proklinjati dan kad ih je tata ostavio zbog ove bijele, blijede babe. Ušla sam u autobus, krcat i smrdljiv, totalno iskomirana. Došla sam doma, Eka je bila u školi, u kupatilu sam plakala, plakala, plakala, tulila i tulila. Pa isprala oči i legla u mračnu sobu. Opet ti nije dobro, rekao je kad je ušao. Opet mi nije dobro, rekla sam režeći, na trenutak sam zaboravila s kim razgovaram.

Idućeg smo se dana našli u općinskom kafiću. Nisam gledala na ulicu koja se valjala pod našim stolom. Rekla sam mu, užasavaju me tvoja djeca, ne želim ih gledati vikendima i za vrijeme godišnjih odmora, njihove male gaćice ubacivati u perilicu i slagati ih na posebnu malu hrpu do idućeg vikenda. Nije me briga i neću učiti što jedu ujutro, u podne, navečer, na što su alergične. Maska mi je pomisao da će po mom stanu gubiti svoje naočale, i klinke i naočale će me podsjećati na ženu s kojom, zasad, dijelim kurac, a uskoro bih trebala dijeliti i djecu...On je konobarici naručio kratku kavu, čašu vode i lincer, ja voćni čaj i lincer. Ne zanima me ta priča, užasava me takva mogućnost, neću svoju kćerku upoznavati sa sestricama koje su joj sestre zato jer njihov otac jebe njezinu mamu! Ne! Ne! Ne! Bila sam preglasna, općinske službenice su me pogledavale, spustila sam ton. A bake, a djedovi? Preko noći bih se našla u tuđoj čergi?! Jedva sam se privikla na svoje cigane! Ne, rekla sam, ne, ne

i ne! Začudio ga je moj žar i bijes. Čemu frka, rekao je, pokušao je svojim dlanom prekriti moj, trgnula sam ruku. Ako hoćeš, sad ću potpisati da moje kćerke vikendom neće dolaziti k nama. Bit ću negdje s njima, sam, između njih i tebe, odlučio sam se za tebe, kako kažeš tako će biti, ništa neću učiniti bez tvoje dozvole. Ne, rekla sam, ne želim te odvajati od djece, pretvoriti te u ono što nisi, preuzeti odgovornost za sudbinu tvojih kćeri. Ne volim ih, ne sviđaju mi se, straše me! Nisi ih upoznala, rekao je i opet me uhvatio za ruku. Polako sam je izvukla, nisam željela djelovati histerično. Ne želim ih upoznavati i slušati glas tvoje žene u mojoj slušalici, plaćati instrukcije djeci koja su popustila u školi jer ih je tata ostavio, slušati ogovaranja i gadosti na svoj i tvoj račun. Tko će im dokazati da ih ne napuštaš zbog kurve koja im je otela oca i koja ne sprema pileće batke kao njihova mama! Ne želim kuhati nepoznatoj djeci i po tko zna koji put u životu polagati prijemni ispit! Što sam položila, položila sam! Griješiš, rekao je, dramiš, euforična si, djeca rastu, odlaze od kuće, ostat ćemo sami. Kada, rekla sam, za dvadeset godina. Današnja djeca ostaju sa roditeljima do četrdesete, ne volim te toliko da bih svoj život vezala uz tvoju djecu koja će u našoj kući dočekati svoju starost. Kako ne razumiješ? Ne razumijem tvoj bijes, zašto si ljuta? Ljubomorna sam, tvoja će me djeca dovijeka podsjećati da si im jebao majku. Smiri se, rekao je, i ti imaš kćerku, ja, kad je pogledam, ne zamišljam njenog oca kako te jebe. Odrasli smo ljudi, svatko je imao svoj život, zašto ne bismo počeli nešto novo? Djeca su sebična, svedimo ih na pravu mjeru, nećemo živjeti zbog njih i za njih, živjet ćemo onako kako bude nama odgovaralo, živjet ćemo za sebe, za djecu ćemo učiniti ono što moramo, bez strasti i visokih tonova. Djeci ne treba luda ljubav, suze, krikovi, vriskovi, bit ćemo im servis koji će im pomoći da odrastu. Ona neće biti razlog našeg postojanja ni mjerilo naše sreće, ostavi djecu na miru. Tako govori muškarac, rekla sam, samo muškarac može tako govoriti o djeci. Nažalost, rekao je, mogu govoriti samo kao muškarac, vjerujem da si sa mnom zato što sam muškarac, pa se nasmijao. Što ti je smiješno? Smiješno mi je, uvalio je male zube u lincer, moj je stajao na tanjuriću, netaknut, koliko ti strasti i mašte unosiš u buduće katastrofe? Što ako se ništa od toga ne dogodi? Možda će majka mojih kćeri svoju djecu stalno držati pokraj sebe? Zamržit će me i neće mi dati djecu? Vidjet ćemo ih jednom u tri godine? Gledao me malim očima, veselo su se kriješile. On mi se ruga, pomislila sam, njemu je moja frka smiješna. Konačno ćemo biti sami, par, gledao me u oči. Moći ćemo spavati skupa u svom krevetu, ići u kino i držati se za ruke, čitat ću ti u krevetu, svake

večeri, kupovat ću ti kukuruz na tržnici i jaffa kekse, spremat ću ti teleću koljenicu ispod peke, naručit ćemo tursku peku iz Hercegovine, tristo kuna, izgleda kao leteći tanjur, crvena. Kupit ću ti barberi kaput, dolazit će nam prijatelji, vikendom, na ručak, kupit ću set za spavaću sobu pa ćemo slušati, prije nego skupa zaspimo, Zvezdanu prašinu, Dubravko Majnarić bira najbolju muziku u Hrvatskoj, gledao me. Ukratko, rekla sam, sve što sada radiš sa ženom, radio bi sa mnom. Prava si kuja, rekao je i obrisao tragove šećera sa ruba usana, ništa od toga ne radim sa ženom, zašto si tako nesigurna, ljubomorna i zla, skoči u vodu i plivaj! Ne skače mi se, rekla sam, zgrabila sam ga za dlan, držala sam mu dlan u rukama, konobarica je prestala prati čaše, iza šanka, gledala nas je. Neću skočiti, rekla sam, bojim se, bojim se, bojim se skakanja, neću, neću skočiti, ne zovi me više! Dobro, rekao je. Digao se, gledala sam niskog muškarca kako odlazi prema pokretnim vratima, stopala je bacao prema unutra, kad je bio mali, nosio je ortopedske cipele, to mu baš i nije pomoglo. Više nije zvao.

10

Leđa su me boljela, oči pekle. Ruka mi se ukočila. Pišalo mi se!!! Govorim vam o mom ležanju na trbuhu, na rubu one livade, o onom vam lovu govorim. Uh! Ali. Dobro. Srna ili košuta neće dovijeka biti na livadi sa dvoje malodobne djece. Otići će. Bilo je praskozorje. Doći će pravi dan. A kad dođe pravi dan, popišat ću se! Brzo, brzo, brzo! Pišat ću dugo, šššššššššš! U šumi, danju, smijem pišati koliko me volja. Tada se životinje za odstrel, one prave, sakriju. Ptice se mogu ubijati čitav dan. Kad te čuju kako pišaš, bježe, pa se vrate. Zrak je bio krcat ptičjeg vriska. On je lagano disao, osjetila sam to, nisam čula, majka je pasla, bebe su se igrale. Ona bi ipak, povremeno, digla tanku glavu iz trave, onjušila zrak, osjetila da opasnosti nema, vratila glavu u travu. Čekali smo. Oca jelena? Srndaća? Vepra? Slona?!! Pišalo mi se! Strašno!! Nepodnošljivo!!! Čitavo mi je tijelo vrištalo, pišat ću, pišat ću, ne mogu više, pišat ćuuuuuuu! Gospodo, baš mi se pišalo. Eto, ni priča o neizdrživoj potrebi za pišanjem nije pravi prijelaz na ono o čemu vam želim govoriti. A htjela bih vam reći kako sam se osjećala kad sam prekinula sa ljubavnikom. Čudno sam se osjećala. Gledala sam kroz kćerku, kroz kolege, kroz muža. Jednom mi je rekao, ne slušaš me. Sjedjeli smo za kuhinjskim stolom, bilo je rano prijepodne, na prozorima susjedne zgrade stajale su ženske glave, stalno tamo stoje. Digao se od stola, prišao mi i iščupao pramen kose. Na oči su mi skočile suze, od bola, ne od straha ili žalosti. Opra je rekla, pročelave žene izgledaju starije. Ako mi iščupa još dva pramena, pretvorit će me u staricu, neću morati živjeti, crknut ću brzo, nasmijala sam se i digla od stola. One su me ženske glave gledale, a možda mi se samo pričinjalo? Čemu se smiješ, kurvo? Smijala sam se i smijala i smijala. Plesala sam u našoj kuhinji, tamo na onom dijelu gdje stoje kuhinjski elementi. Čupala sam kosu, bacala svijetle dlake, smijala se onim ženskim glavama koje su me možda gledale, sretna što su mi smrt i starost blizu. Luda si, rekao je i izašao. Nadala sam se, baš sam se nadala da će me zgrabiti za kosu, da će mi glavom treskati o zid dok mi se ne raspadne poput tikve. Možda je i njemu bilo dosta našeg života? Trebala mu je bolja žena, neka koja će manje provocirati, biti normalnija? Ispričat ću mu da sam imala ljubavnika. Baš ću mu ispričati da sam imala ljubavnika! Reći ću mu to!

Nisam rekla. Dok sam bila živa žena, nisam bila glupa žena. Glumila sam vjernu ženu, svi moramo biti ono što nismo da bi nam ljudi vjerovali. To su riječi moje pokojne svekrve. Kako je umrla? Normalno, srušila se, odvezli su je u bolnicu,

jedan je sin požurio u Trst, dok je ona bila u komi, i očistio joj račun na koji je imao punomoć. Da li je taj sin bio moj muž? Nije. Moja svekrva, moja pokojna svekrva, živjela je sadamdesetak godina i nestala. O njoj se govorilo samo na Dan mrtvih. Muž ju je mlatio i jebao druge žene. Kad sam postala žena njenog sina, digla je suknju i pokazala mi ljubičastomodro bedro. Vidiš, rekla je. Bila je čudna, na neki način, draga žena. Kad bi u džepu imala dvije kune, skočila bi do susjede, od nje posudila pet, pa u dućanu kupila nešto za deset i rekla, vratit ću vam za tri dana. Došla bi i vratila. Voljela je mnoge ljude. Jako se vezala za nećakinje pokojne sestrice svoje druge susjede i kćerku gospodina koji je bio pomorac na strancu, ti su ljudi živjeli pet ulica dalje. Njihova kćerka, zove se Lidiya, trebala se udati, neke subote. Nije bio običaj, susjedi, dragoj djevojci ali samo susjedi, nositi poklon. Svekrva, pokojna, moja, ipak je kupila pet kilograma šećera, dva brašna, bocu ruma, za kolače, pola kilograma kave. Takav je bio običaj u njenom selu koga je spominjala stalno, iako je u gradu živjela četrdeset godina. Pokojni svekar i pokojna svekrva krenuli su u kuću, pet ulica dalje. On mi je ispričao priču.

Ušli su, nepoznata žena, htio je reći njemu nepoznata žena, skočila je na njega, to je bila mama od mlade. Uručio joj je vrećicu, odložila ju je u kut i rekla, niste trebali, za boga miloga, to je previše. Svekar je rekao, malo, ali od srca. Pokojna svekrva stajala je po strani. Čuj, govorio mi je, toj su ženi oči bile pune suza, krcate, kao da smo došli na pogreb. Izvolite, uhvatila me ispod ruke, ne, ne tamo, tamo je kuhinja, izvolite u sobu gdje su darovi. Zbunila me, rekao je svekar, uhvatila za ruku i uvela u sobu. Plakala je. Stolovi su bili krcati poklona, to je bogata kuća. U kutijama su bili mikseri, televizori, usisavači. Uz noge ogromnog stola bile su naslonjene slike umotane u tamni papir, na njemu je blještalo milijun komada porculana. Složili smo tako da se vidi da je za dvadeset i četiri osobe, rekla mi je. Gledao sam u hrpu tanjura i tanjurića, posuda i posudica, bilo je nekoliko velikih, ogromnih, zdjela. Da, gospođo, rekao sam, jako, jako lijepo. Niste trebali, rekla je ta žena i stisla mi ruku, gledala me mokrim očima, niste trebali, to je previše, vaša žena voli moju kćerku, to je previše, dragi...Zastala je, pa mi rekla, gospodine...Bila bi mi spomenula ili ime ili prezime, da je znala jedno ili drugo. Sinulo mi je, jebote, to sam ja platio, svo to smeće sam ja platio, i još onaj šećer i rum i kavu, to sam ja platio, dugujemo za struju i stanarinu, to sam ja platio!! Ona, mislio je na moju pokojnu svekrvu, tu mi je priču pričao pred zgradom u kojoj su stanovali, noge su nam bile u sparušenoj, smeđoj travi, ona je ostala

na hodniku. Skupa smo ušli u kuhinju, tamo su bili neki nepoznati ljudi, u toj kuhinji sam odlučio, kad izađemo, već na cesti, ubit ću je! Udavit ću kuju, bacit ću je pod kamion! Nikad me više nepoznati ljudi neće hvatati za ruku i zahvaljivati mi na poklonima! Nikasd više! Moja svekrva, pokojna, nije bila glupa žena. Svekar, pokojni, napio se sa nepoznatim ljudima u nepoznatoj kuhinji. Kad su daronosci zapjevali pjesme o ljubavi koja nas spaja i u koju svi vjerujemo i kako je ljubav bol u srcu mom, moja se pokojna svekrva išuljala. Stari se vratio doma, nije bio toliko pijan da je ne bi probudio, uhvati za vrat, izvukao iz kreveta i zalijepio joj stopalo, uvučeno u tešku čizmu, za jedno od bedara, desno, čini mi se. Vidjela sam to bedro. Ogromna, tamnomodra, krvlju podlivena mrlja, tamnocrvene, ispućane kapilare, njih jedno milijun, strašan celulit, nekakve žile na listu, debele poput užeta! Vene? Arterije? Uh, što ako jednom moje noge budu tako izgledale, tko će me tada jebati? Vidi, vidi, stara kuja, kako se usuđuje trošiti tuđi novac, varati i lagati, dobila je što je tražila. Jadan moj muž, kakvu majku ima, ja ću biti bolja žena, neću nepoznatim ljudima kupovati skupe servise za dvadeset i četiri osobe, ni jeftine, ni poznatim ljudima neću kupovati poklone, on će to znati cijeliti, reći će, ova nema veze sa mojom majkom, raspikućom. Stara, da nisi kupila taj skupi servis od žene pomorca koji je servis donio iz Kine i platio sitnu lovu, a tebi ga uvalio za ogromnu, ne bi dobila batine! Stara, ne voli te muž, ne voli te sin, neću imati problema s tobom. Moj muž neće gubiti vrijeme na telefonske razgovore sa dragom majčicom. To me umirivalo.

Bacila sam oko... Da, opet sam u onoj šumi koja i nije šuma, ležimo potrbuške pokraj grma, na rubu smo one velike livade... Bacila sam oko, dok sam umirala od želje za pišanjem, na sina moje pokojne svekrve. Ležao je pokraj mene, ne uz mene, malo dalje. Ipak sam vidjela, osjetila sam kako je napet, držao je pušku čvrsto, gležnjevi su mu bili bijeli. Stiskala sam noge, pokušavala u glavi pokrenuti neki film, nešto što bi mi skrenulo pažnju sa jezive potrebe da đipnem u zrak i ispišam se u letu. Bijeli gležnjevi, bijeli gležnjevi... Gledala sam u njegove ruke na okidaču, to sam već rekla, pa sam se prisjetila one pumpe, one u istočnom dijelu grada. Izašao je iz auta i djevojčici koja je prala stakla rekao da ne treba oprati naša. Ona je ipak, sa spužvom u ruci, krenula prema autu. Kad je platio benzin, sjeo je za upravljač, držao ga je čvrsto, i tada su mu članci na prstima bili bijeli. Djevojčica je sapunala prednje staklo, iz pregrade sam izvukla deset kuna. Svojim desnim stopalom stao je na moje boso, lijevo, bilo jer ljetu. Držala sam u rukama deset

kuna, djevojka nas je pogledala, desnom sam rukom pritisnula dugme i spustila staklo. On je mrvio moje lijevo stopalo. Curi sam lovu dala plaćući. Krenuli smo, pa stali sto metara dalje, na ugibalištu za autobus. Uhvatio me za kosu i treskao mojom glavom po ploči. Kurvo, kurvo, kurvo! Te male kuje ne peru stakla, samo ih prljaju, neka pičkom zaradi za šut! Znalo mi je pasti na pamet da bi ga trebala ostaviti. Šutnuti ga, vratiti mami, poslati u kurac! A onda bih sebi jednako kako sam sebi rekla, ostavit ću muža, rekla, neću ostaviti muža. Neću otići od ovog muža! Neću otići od ovog muža! Znala sam u sebi vrištati.

A mogla sam, kad sam već u sebi razgovarala sama sa sobom, to reći tihim glasom, bez histerije. Draga moja gospodo, da sam tiha, kontrolirana žena, zar bih ubila svoga muža! Da sam fina ženica ne bih čekala da me pozovete ni jahala na nebeskom kljusetu i valjala se valjala, valjala. Provalila bih u vaš sud! Neka, neka mi je tako kako mi je. Izrecitirat ću vam neke svoje misli, vidjet ćete koje su me dvojbe grizle, što me mučilo, doznat ćete nešto o meni. Teško mi je biti suvisla zato što vi ništa ne govorite, moje riječi nemaju odijeka, kome govorim? To je velika frka. Namjerno to radite, da se krivci otkriju, ogole do kosti. Lisci! O, kakvi ste vi lisci, vi, suci nebeski! Gradimo kuću, urlala sam u sebi da se bolje čujem! Imamo dugove i minuse! On je u stresu! Bit ću bolja, popraviti ću se, neću ga izazivati, bit ću dobra, dokazat ću mu, nisu sve žene kurve, ako budem dobra, ako budem bolja, ako ne budem luda, sve će biti drugačije! Zaboravit ću ljubavnika! Svi su ljubavnici isti! Jebu okolo, a uvijek se vrate ženi! I oni imaju minuse i dugove! Što ženi može dati ljubavnik što već nije dobila?! Sve su sperme iste, imaju isti ukus i isti miris, ako se ljubavnik pere. Neke su žuće, neke blijede, da li je žuto suprotno od blijedo, nije! Jedni svršavaju u mlazu, drugi se cijede, nekad su ti usta puna, onda jedva zaprljaš zube! Nema razlike! Svi stenju, dolazim, drži me, stisni, malo, evo me, pa zaspu, tiho dišu ili glasno hrču, na boku su ili na leđima, imaju trbuh ili ga nemaju, imaju debele mišice ili ruke tanke kao pileće kosti, visoki su, srednjeg rasta ili niski, dlakavi ili bezdlaki, mlate ili ne mlate, svi su isti, svi su isti, svi su isti!

Život je težak, preživjeli smo rat, muškarcima je teško, mi smo jače, mi dulje živimo, samo malo strpljenja, životni vijek muškaraca je sve kraći, ako dožive četrdeset i petu, dobro su prošli, kamo ti se žuri, aj, oladi malo! Nataša! Nemojte, nemojte mi reći, ponavljate se, gospođo! Nemojte mi to govoriti! Znam da se ponavljam, ali, nije mi lako!

Imajte to u vidu! I ponavljanje je legitimna obrana! Ponavljam se, dobro, znam, ponavljam se, ali, govorim vam o svom životu, ničiji život nije stalno uzbudljiva priča bez dosadnih ponavljanja, život je i ponavljanje, dosadno ponavljanje. Zato ću se ponavljati, što mi možete, ništa?! Nataša!

Ona je sekretarica naše urednice. Rekla sam joj, ostavit ću muža! I ona ima ljubavnika. Kad se njih dvoje tucaju, za njih muzički urednik u plejer uvali Aretu Frenklin. Ne podnosim Aretu. Nisi normalna, rekla mi je Nataša. Znaš li, imaš li pojma što to znači ostaviti muža i krenuti u podstanare s ljubavnikom koji ima ženu i dvoje djece? Da li ti je netko rekao što rade ostavljene kuje? Rekla mi je Vesna, rekla sam. Utvrdi gradivo, rekla je Nataša. Nazivat će ga i danju i noću. Njegove će kćeri odjednom krenuti na francuski, engleski, španjolski, tenis, matematiku, ronjenje, skijanje, upisat će ih u privatnu školu. U pola noći, u tri ujutro, toj će napuštenoj dječurliji stalno biti neki kurac. Dolazit će k vama na ručak i pitati, zašto si nas ostavio, tata? A da nemaju tate ne bi imali gaće na debeloj guzici! Njihove mamice ne zarađuju dovoljno. Znaš li koliko koštaju zubari, zubarske žice, aparati za krive zube, vidljivi, nevidljivi. Napuštene kuje imaju sto načina da ti upropaste život. Njegova djeca postat će tvoja briga. Kako im osmisliti vikend da im ne bude dosadno? Tvoj će drugi muž bivšoj ženi godinama kupovati poklone za rođendan, da bi tako, pred djecom, opraio svoju krivicu. Ti ćeš morati izabrati parfem i svilenu maramu za babetinu bez koje si mogla biti. Radit ćeš prekovremeno da bi platila instrukcije dječurliji kojoj ni dragi bog ne bi mogao pomoći da dobiju dvojku. Svaku jedinicu koju dobiju, iako ste im platili pedeset privatnih učitelja, proslavit će veselim vrištanjem u slušalicu, pale smo, pale smo! Da li znaš što znači živjeti s razvedenim muškarcem koji iz prvog braka vuče dvoje deriščadi? Uvući u svoj život bivšu ženu i majku njegovo dvoje djece?! Draga moja, pred tobom je strašan izbor, ostati uz muža koji te mlati ili otići s jebačem koji dobro jebe i koji će zbog životnih teškoća prestati jebati?! Dobro, nije zanemarivo što te ovaj neće mlatiti! Bile smo u šefičinoj kancelariji, tamo je bio mir, klima je radila, pile smo hladni sivi pinot, Nataša je lakirala duge, čvrste nokte. Navlačila je na njih svijetloružičasti lak. A zašto moraš, uperila je u mene velike, svijetlosmeđe oči, otići od muža? Jebi se i s njim i s ljubavnikom. Mužu uvijek možeš odglumiti upalu jajnika, s ovim uvijek možeš brisnuti nekamo, dva ili tri puta mjesečno. Cijela redakcija stat će iza tebe! Jebote! Četrdeset ljudi će ti stalno davati alibi! Nemoj jedno sranje

zamijeniti drugim. Ako već želiš ostaviti muža, izađi iz braka sama, nađi stan i živi sama, dođi k sebi, sama! Našao bi me, rekla sam, srušio bi vrata, ubio bi me. Ako budem bila s nekim, poštovat će to. Isuse, rekla je Nataša, ti tražiš muškarca da ti čuva leđa? Gdje je takav muškarac? To sigurno nije otac dvoje male djece! Muškarci, čuvari ženskih leđa ne postoje, zapamti to! Svi oni muškarci koje lovimo da bismo se na njih oslonile, oslanjaju se na nas. Progledaj! Smiri se, nađi nekog bez dječurlije, ili, još bolje, naruči muževljevo ubistvo, prije toga ga osiguraj. Prodajem austrijsko životno osiguranje. Nataša se smijala i držala u zraku četkicu.

Nije smiješno, rekla sam. U životu svijetom hodaju i muškarci koji uopće ne brinu o djeci, ostavljaju žene, mijenjaju ljubavnice, žene se deset puta, ne sjećaju se kako im se djeca zovu, sve me vi samo strašite. Zašto mi stalno ponavljate kako će upravo moj ljubavnik brinuti o svojoj djeci više nego o svom kurcu, kako će moj ljubavnik stalno ugađati bivšoj gospođi, kako će naš zajednički život biti samo briga o dječici koju je napravio bivšoj? Sve ste razvedene, sve imate ljubavnike, živite sa očevima tuđe djece, ne odlazite od njih, tuđoj djeci čitate priče prije spavanja, a mene strašite?! Sve! S kojom god razgovaram, svaka mi od vas govori o užasu odlaska od muža, a sve ste napustile muževe! Lažete, ljubomorne ste na moju sreću! Nije istina, rekla je Nataša. Želimo ti pomoći. Opsjednuta si krivicom, pravdom, nepravdom, vjerom u vječnu ljubav. Život je nešto drugo, jebanje sa puno uzdaha i znoja. Život je gimnastika. Koliko snage uložiš, prave snage, u pravi projekat, toliko dobiješ nazad. Nikad se u ljubav ne smije uložiti sve. Ljubav, ili ono što ti misliš da je ljubav, totalno predavanje nekome tko ima među nogama ono što ti nemaš, nije ljubav. To je zajeb. Muškarci su bića koja nam nose orgazam i lov, ne uvijek u tom paketu, to treba od njih očekivati, ostalo je laž i propaganda. Nemamo dvadeset godina, stara, zaboravi na ljubavnika koji doma ima pun kurac gladnih usta, promijeni se, očekuj manje, dobit ćeš više! Nešto moram učiniti, rekla sam, ne mogu ga više podnijeti. Serem krv, gubim dah, pada mi kosa, suši mi se koža, imam kraste na glavi, čim vidim njegovo golo tijelo, dobijem menstruaciju! Vidi kako su mi se osule grudi, raskopčala sam bluzu, ovo me strašno češe, rekla sam i grebala prsa dok se nisu pojavile kapljice krvi. O, rekla je Nataša, tebi je frka.

11

Hej, zapuhao je strašan vjetar, bijelo se rublje vijori, klepeću ona krila. Isuse! Što znači ovaj vjetar?! Ova nebeska oluja! Bojim se! Nemirna sam! Oluja može donijeti oblak! Moga muža na njemu?! Na drugom oblaku moga oca?! Naši se oblaci mogu spojiti u jedan?! Gospodo! Nemojte mi to učiniti! Neeeeeeeeeeee! Ne želim vječno jahati jedan oblak sa mojim ocem i mojim mužem! Dovijeka! Neeeeeeeeeeee! Milooooooooost! Gore, dolje, desno, lijevo! Čuje li me netko? Pooooooooooooooooooooć!

Ona životinja, na onu srnu mislim, ona mama one djece, pasla je i pasla. Bebe su poskakivale oko nje, skakale u zrak, četiri male noge, pa padale u travu. Raznježile su me te bebe srne, ti bambiji krutih nogu i mršavih tijela. I moja kćerka Eka jednom je bila beba, udaram nisko, pokušavam vam prodati priču o sebi kao majčici nježna srca. Ja i jesam, na neki način, ja jesam bila majčica nježna srca. Na neki način.

Rekao je, doći ću u podne. Eka nije voljela špinat. Uvalila sam ga u bočicu omotanu u bijelu krpu, neka misli da je mlijeko. Potezala je i potezala, pa zastala i sve ispljunula. Bile smo zelene, smijale smo se. Došao je u jedanaest i pol. Gdje su mi košulje? Vlažne su, na kauču, rekao si da ćeš doći u podne, vidi što je napravila mala, pogledaj kako smo zelene, izvući ću dasku i peglu, samo malo, samo malo. Eka je bila u vrtiću i pokazivala nam četiri zuba. Slušaj, koji kurac radiš čitav dan, nisi u stanju ispeglati dvije košulje, da li je to tako teško, tražim li previše? Došao si pola sata ranije, o tome se radi. Ti si obična, lijena krava, bio je bijel u licu. Nemam ništa protiv krava, ako nisu uvreda. To, to s kravom, to me iznenadilo. Kakva krava, iz hrpe opranog rublja izvlačila sam njegove košulje. Flekava krava, to je rekao nakon kraće pauze. Nos sam držala u njegovim košuljama. Osjetila sam da mu se gadimo, obje, gledao me kao da me nije pljucnula naša kćerka, ne, na mene se izdrkao pijani klošar. Osjetila sam da mu se gadimo, obje. Slušaj, ako ti se žuri krenuti na put daleki, uzmi dasku, uzmi peglu, peglaj! Dok sam govorila, širila sam dasku. Jebo ti pas mater lijenu! Ja? Ja bih morao peglati?! **Ja?** A koji kurac ti radiš ovdje, što je **tvoj** posao? Uvijek sam ja peglala, nikad on, mislila sam da je to moj izbor, ne zadatak. I ono za... nju, mislim, moju staru, nije mi bilo drago. Ja... nju nikad nisam voljela, ništa nije značila. Ni psovka, jebo ti pas mater, nije nešto zbog čega bi čovjek trebao stati, udahnuti, izdahnuti, udahnuti, izdahnuti.

Skužila sam poruku, želio je da mi pred očima bljesne slika! Ona, na sve četiri, veliki pas sa isukanim, crvenim kurcem čeka iza njenih leđa. Tko je on da moju majku spaja sa vučjakom bez gospodara koji cestom šeće?! Vučjak lutilica trebao je skočiti na mene, vidjela sam to u njegovim svijetlim očima. Neugodan osjećaj. Oči su mi bile pune vode. Ja njegovom kurcu nisam nudila pičku kuje uličarke. Bila sam ljuta, baš ljuta, vratila sam vodu u korita. Bilo bi bolje da sam vodu pustila niz vodu. Volio me uplakanu. Da sam plakala, zagrlio bi me i rekao, ti si moj dečko... Jebo ti pas oca, rekla sam. To sam rekla. Da! Jebo ti pas oca, rekla sam. To sam rekla! Njegov je otac bio mrtav deset dana, možda koji dan dulje. Volio je oca. Baš ga je volio. Njegova ga je smrt tresnula svom snagom, zato što je ta smrt bila jako neočekivana, ako se smrt uopće može jako ili slabo očekivati? Dok smo živi mislimo, smrt s nama nema ništa, u grob završavaju drugi ljudi. Oni koji su govno ili oni koji su predobri za ovaj svijet. Ne pomišljamo, mrtva sam, stvari bolje vidim, da je smrt banalna poput svakojutarnjeg sranja ili svakovečernjeg češkanja dlakave guzice. Nama ljudima je jasno da je smrt prirodna pojava ali nam je to neprihvatljivo. Totalno. Nitko nas ne priprema na smrt. Stalno nam govore o životu, svi su nam planovi napravljeni tako kao da smrti nema. Da živimo deset života, ne bismo prekrížili sve obaveze iz rokovnika, o tome govorim. Zato, kad, zorom kreneš u lov, ne očekuješ da se iz lova nećeš vratiti živ. Lov nije avantura visokog rizika. U tvojim je rukama ubojita puška, divlje svinje imaju kljove, jeleni rogove, srne tanke noge, ptice sitni kljun, jazavac plitku rupu, sve je na tvojoj strani. A kad tamo... Maglica, na nebu je tanki mjesec, šuljaš se, pogađaš odakle puše vjetar, razmišljaš kako ćeš ubiti vepa i staviti mu čizmu na mrtvu glavu... Bum! Tko zna koje su posljednje misli, kako zvuči zadnji uzdah lovca koga ubije kolega lovac misleći da je vepar? Tko može očekivati takvu smrt? Lovac? Kolega lovac? Nikako! Lovčeva porodica? Lovčev sin lovac??!! Svekar je bio strastveni lovac. Muž mi je pričao kako su skupa odlazili u lov. Pazi, šuti, ne galami, čuvaj, gledaj, samo gledaj, uči, slušaj, stani, ne govori, šuti, šapći, pišaj tiho, ne pitaj da li smiješ stati i pišati, samo stani i tiho pišaj, zašto pišaš, lišće šušti, ne na lišće, ne, ne na lišće, hodaj, kreni, ovo je šuma, šuma, kreni, stani, slušaj, oslušuj, uči, tiho, tiše, stani! Tako je tata govorio dječaku. Onda bi ga potegnuo na veliko stablo. Pa su u krošnji, tata i dječak, sakriveni, čekali debele šojke.

Kad sam bila mala, u kavezu smo imali dvije šojke. Gospođa Meri je imala kuću na vrhu stepeništa, naša je bila na dnu.

Muž gospođe Meri, barba Toni, nikad se nije penjao stepenicama. Kad bi mu nešto trebalo, vikao bi, Meri, Meri, donesi mi osti, Meri, Meri, donesi mi vršu, Meri, Meri, donesi mrežu! Teta Meri se spuštala niz stepenice i nosila. Debela, kratka žena, puhala je uz stepenice, puh, puh! Naše šojke su naučile vrištati, Meri, Meri, Meri, Meri! Teta Meri je škakala na terasu i vikala, Toni, Toni, šta ti treba, Toni? Šojke su vrištale, Meri, Meri. Teta Meri je vikala, Toni, Toni, javi se, Toni! Šojke su vikale, Meri, Meri...Ja sam se skrivala iza poluzatvorenih grilja i pišala od smijeha u male, bijele gaćice. Teta Meri je skužila naše šojke, prestala je izlaziti iz kuće, barba Toni se uzalud derao, pa se morao penjati uz stepenice. Debeli, kratki muškarac, uz stepenice, puh, puh! Pančo je ležao pred našom kućom, naše dvije mačke ležale su mu na trbuhu. Satima. Kad bi pokraj Panča prošle tuđe mačke, poludio bi, stresao sa trbuha Risija i Slatko Grožđe i jurnuo za njima. One bi se popele na murvu, Pančo bi lajao, avavavavavav...A onda bi i šojke lajale, av, av, av, av, av. Šojke, av, av, av, av, Pančo....Nona bi pokrivala kavez smeđom dekom koja je imala dvije sive pruge ili bijelom tkaninom na kojoj je velikim slovima pisalo AZUCAR. To su bile rasparane vreće u kojima su nam Ameri, nekad davno, slali šećer. Od njih su se pravile plahte. Što si ih češće prao, bile su mekše i bjelje. Nona bi pokrila kavez, šojke bi umukle.To nije moglo biti konačno rješenje. Nona je napravila gulaš od šojki, previše su galamile, smetale su turistima koji su sve češće dolazili u naše malo mjesto. Oni su spavali i ujutro i poslijepodne i uvečer. Jela sam taj gulaš od šojki, sa palentom, lizala sam i sisala tanke kosti tanušne, oblizivala ih, nisam znala da jedem šojke. Kad sam jela ptičje meso, nikad. Mama mi je rekla, ha, pojela si naše šojke! Oči mi nisu bile pune suza. Malo mi je srce bilo ranjeno, boljela me i duša. Nona to nikad nisam oprostila. Stara kuja, slomila im je tanki vrat.

Njegov je tata pucao na šojke iz one krošnje, skupa su sjedjeli na debeloj grani. Tata bi prestao pucati, sin bi se spustio, sakupio leševe, gurnuo ih u očev ruksak. Sve su bile velike i debele, a perje boje neba i indiga ljeskalo se na mrtvim tijelima. Oni nisu jeli šojke, njegova majka nije od njih radila gulaš. Došli bi do kuće pa ruksak ispraznili u kantu za smeće. Njegov je otac na šojkama samo vježbao gađanje. Nikad mu nisam rekla, tvoj je stari ubojica, meni su šojke najdraže životinje! I magarci su mi bili dragi, jako su mi bili dragi, magarci, mislim, ali to nema veze sa pričom iz njegovog djetinjstva. On i otac su ubili desetke ptica, dvije srne, jednog jelena, dva vepra, malog jazavca, jednu bebu vepra. Neke od životinja bih zaboravila, možda bih

zaboravila sve pokojne životinje, da me njihove staklene oči nisu gledale sa zidova našeg stana. Glava ogromnog vepra godinama je stajala na zidu iznad našeg bračnog kreveta. Nazvala sam gospodina Nikolu, mi nemamo bušilicu. Rekla sam mužu, zvala sam gospodina Nikolu, bojim se da će veprova glava pasti na moju, dok spavam. Ti si stvarno glupa ako misliš da će popustiti četiri ovako debele tiple. Palcem i kažiprstom pokazao mi je koliko su tiple bile debele. Došao je gospodin Nikola, skinuo ogromnu glavu, ja sam mu pomagala, na balkonu sam sa starih čekinja usisala prašinu, gospodin Nikola je pogledao tiple koje su bile u zidu, iz velike, kožnate, smeđe torbe izvukao je nove, u zidu na hodniku izbušio je četiri duboke rupe, sada je veprova glava tamo. Moj je svekar snimao tog vepa, mislim vlasnika one velike glave, od njegovih malih nogu. Snimio je kako sa mamom traži žir, snimao, snimao, snimao, dok vepar nije narastao. Doma imamo traku na kojoj je sačuvan veprov život. Nikad je nisam gledala.

Ubio ga je, tako su rekli, na njegov sedmi rođendan. Njegovog je oca ubio lovac, stariji gospodin, debele naočale na debelom nosu. To se dogodilo u istoj šumi u kojoj je moj pokojni svekar ubio vepa, mnoge ptice pjevačice, nekoliko srni i malog jazavca...Ili je jazavca ubio moj muž? Da, malog jazavca ubio je moj muž. On, mislim moj muž, smio je, bio je sudac, osobno slušati što će ubojica govoriti. Krenuli smo službenim autom. Šofer, istražni sudac, patolog, on i ja. Htjela sam biti uz njega, znala sam kako mu je teško, koliko je volio svoga oca. Bilo je pakleno vruće, kolovoz. Leš njegova oca ležao je na kamenom stolu u seoskoj kapelici. Patolog je morao iz leša izvući metak. Tamo su čekali ljudi koji su pokojnika trebali obući i staviti u lijes. Dvije žene i dva muškarca, u crno obučeni, stajali su pred vratima kapelice, sa strane, i čekali. Muškarci su držali ruke prekrížene na prsima, žene su u rukama mrcvarile bijele, platnene rupčice. Nisu plakale. Bilo je pakleno vruće. U blizini kapelice nije bilo vode. Seljaci su patologu u vjedrima donositi bezbojnu vodu, iz kapelice su iznislili ružičastu tekućinu. Patolog je bio mlad, gotovo dječak, nevješt. Svaki bi se čas vraćao iz kapelice i iz automobila vadio sve veće i veće noževe. Mislila sam da će mom mužu pozliti. Stiskao je lijepe usne i velike šake. Gledao je u šumicu iza kapelice, zrak je vrio. Najzad je patolog rekao, ne mogu naći metak. Istražni sudac, krupan, visok čovjek, nervozan zbog vrućine i zato što je taj dan trebao biti prvi dan njegovog godišnjeg odmora, izgubio je živce. Slušaj, rekao je mladom patologu, ako je metak ušao u tijelo, napravio je pauzu. Da li je metak ušao u tijelo? Jest, rekao

je mladi patolog. A iz tijela nije izašao, rekao je sudac i napravio pauzu. Da li je metak izašao iz tijela, pitao je visoki, oznojeni sudac. Nije, rekao je patolog. To samo znači, rekao je sudac, napravio je pauzu, da je metak u tijelu, doktore! Tresao se, pa je patolog iz auta izvukao novi nož, ili je to bila sjekira, zadržao se kratko, prišao nam je i veselo pokazao krvavi metak. Držao ga je između kažiprsta i palca. Dobro je, doktore, rekao je sudac i napravio pauzu. Aleluja, rekao je sudac. Mislila sam da će mu pozliti, mome mužu, mislim.

On je ispitivao ubojicu. Stari lovac sjedio je sa jedne strane dugačkog, drvenog stola, u tamnoplavom odijelu i bijeloj košulji, bez kravate, na plus pedeset. Mi sa druge strane. U kutu velike prostorije stajao je bubanj, na zidu su visjele narodne nošnje. Crvene haljine, crni prsluci, crne, muške hlače, nekoliko kapa, izgledale su kao omanje zdjele, nekakav dom kulture. Nisam dobro vidio, rekao je lovac ubojica, nismo mu mogli vidjeti oči iza debelih stakala naočala. Na brdu su se pojavile svinje, pucao sam, skinuo sam jednu, ostale su povikale, ne pucaj, ne pucaj! Nasmijala sam se, žao mi je zbog toga. Vraćali smo se. U autu sam sjedjela pokraj šofer, patolog, muž i sudac stiskali su se na stražnjim sjedištima. Auto nije imalo klime. Pitala sam mladog patologa, kako možete raditi takav posao, da li vam se povraća, ponekad? Uvijek mi se povraća, rekao je mladi patolog, u zavojima. Stani! Šofer je stao. Patolog je rigao uz rub ceste, bilo je strašno vruće. Čekali smo da se doktor ispovraća, da, polako, obriše usta, ispravi se i nekoliko puta duboko udahne. Ušao je u auto i sjeo na prednje sjedalo. Ja na stražnje, uz njega. U autu se osjećao smrad rigotine. Njegovo bedro uz moje bilo je tvrdo poput kamena. Tada mi je bilo do seksa s njim, bojala sam se da se nećemo, zbog te smrti, zbog njegove tuge, tucati mjesecima. Mislila sam, kako mu mora biti teško, dan je vruć, vozimo se, sjećemo paučinu, ptice pjevaju, patolog riga, sudac se znoji, šofer je uključio radio, neka od izblajhanih, popularnih pjevačica, nikad mi nije uspijevalo razlikovati ni njih ni njihove glasove, pjevala je kako ju je ostavio, ali ona ga i dalje voli. Život je bubnjao u našem autu, a na kamenom stolu, u krvavoj kapelici, tko zna da li će pod do sutra oprati kako treba, ležao je njegov otac, raskomadan sjekirom, biće koje je volio najviše na svijetu. Ipak me pojebao iste večeri, odahnula sam.

Kad je onoga dana došao ranije doma, kad mi je rekao, jebo ti pas mater, a ja sam njemu, jebo ti pas oca, priča o njegovom mrtvom ocu bila je svježija priča. Rekla sam mu,

ja volim svoju majku, to je bila laž, na isti način kako ti voliš svoga oca, to je bila laž i sranje. Meni je pička moje matere sveta jednako kao i tebi leš tvoga oca. Naravno, naravno, to nije imalo veze s istinom. Trznuo se kad sam izgovorila **leš**. Pogledao me zapanjeno, shvatila sam, uh, njemu nije jasno, uh i uh, da mu je stari leš, da se raspada u onom grobu u rodnom selu. On misli da je stari krenuo na izlet. Kasno je bilo i prekasno. Tresnuo me debelom, desnom, velikom šakom u sljepoočnicu, pa istom šakom u nos. Oči su mu bile bijele, bijele bjelcate. U mene su gledala dva mala bjelanjka. Pa je opet zamahnuo. Smrzla sam se od straha, od užasa. Mislila sam, ubit će me, krv mi je šiknula na nos, zgrabio me za prsa ili ramena, dignuo u zrak i nosio na balkon. Vrištala sam, upomoć, upomoć! Kćerka je urlala u vrtiću, pokazivala nam je četiri mala zuba, tresla je ogradicu i gledala nas, oči su joj bile široke, gledala sam u njene oči dok me nosio prema balkonu. Staklena vrata, balkon, rub ograde. Spustio me uz ogradu i rekao, kravo, ovo nema smisla, nađi peglačicu!

Ubila sam se. Treba naći ženu sa preporukom. One prave imaju posla preko glave. Vikendi su im slobodniji, nitko ih ne želi gledati vikendom. U stan su nam dolazile žene koje nisu krale, ali su govorile. Nismo ih puštali same doma, morala sam ih slušati. Gospođo, teško je danas, nikad nije bilo ovako, blabla. Sve moje prijateljice rade vani ili u Italiji, u posljednje vrijeme i u Njemačkoj. Ukrajinke, Poljakinje, Rumunjke, rade za deset eura dnevno, dvadeset i četiri sata, još će dati, da izvinete, i pičke, sve u cijenu uračunato, ja sam prije rata bila šefica u marketu, znam na kompjutere, ove rukave, gospođo, na crtju ili bez crte? Možete mi skuhati kavu, imam nizak tlak, popušila bih jednu, ako vam ne smeta, ako smeta, idem na balkon, imate lijep stan, nas je petero u četrdeset kvadrata, starci su mi došli iz Benkovca, zapalili su im kuću, tu su podstanari, tata ima rak. Gdje je Benkovac, to sam ja pitala. Pokraj Zadra. Ma nemojte, to sam ja govorila, blizu Zadra ili dalje? Oko trideset kilometara od Zadra. To je blizu, govorila sam, bila sam u Zadru, zašto vam ne poprave zapaljenu kuću blizu Zadra? Tko, pita peglačica. Država, rekla sam. Da, da, peglačica je peglom pritiskala ručnik, hoće, hoće. Možda imate kakve šlake, noge mi otiču, stalno stojim, svaki dan u tjednu peglam, vikendom čistim, nemate pojma kako su neki stanovi prljavi. Da, govorila sam, i naš stan je prljav, posao bez radnog vremena, malo dijete, ne stignem, praznila sam mašinu za suđe i slagala tanjуре u viseće ormariće. Bože dragi, gospođo, koliko vaš muž ima majica i košulja, baš sam rekla mome mužu, čuj, nemaš pojma

koliko taj gospodin ima majica i košulja, a muž mi je rekao, jebeš majice, meni su dosta dvije, on je sudac, ja sam bez love, a da imam love, ne bih kupovao majice, kupio bih psa, jebeš majice i krpe, čovjek treba imati psa, ići u šumu, trčati, živjeti, život je kratak, pas je čovjekov najbolji prijatelj. Muž vam je lovac, pitala sam i slagala prljavo suđe u mašinu. Nije. A tako, rekla sam i gurala mali tanjur među veće, nije išlo, stroj je bio krcat suđa. Koji broj od noge imate, gospodo, ove šlape su mi prevelike. Četrdeset i jedan. Šteta, imate puno cipela, koje sam ja sreće, ni jedna moja gospođa ne nosi trideset i šest, da nema žena kod kojih radim, bila bih gola, rekla sam mužu, vi muški samo kukate i želite psa za u šumu, život nije šetnja, zašto se samo mi žene moramo snalaziti, u ovim teškim vremenima, ovo vrijeme je strašno i prestrašno, radimo vani, mi žene, radimo ovdje po kućama, a šta radite vi muškarci, kukate kako nemate psa i jebete tuđe žene dok mi peglamo. Šalje me u Italiju, tamo bih zaradila više, ne želim proći kao ostale, muževi ovdje jebu susjede, ženinim novcem kupuju aute i oblače se u goretex, a žene rade. Malo morgen, rekla sam mužu, možda jesam glupa, ali ne toliko glupa. Za rođendan ću mu kupiti dalmatinera, on to još ne zna, rekao je, hoću Dalmatinca, glupo je što te pse zovu Dalmatinci, slažete se? Tako je, to sam ja rekla, stajala sam ispred perilice za suđe u gledala u njena leđa. Nemate destilirane vode? Nemam. To će uništiti peglu, jedna moja gospođa ima peglu, profešnal, pegla ima mali rezervoar, osam decilitara vode stavite u njega, puno se lakše pegla, stopedeset eura, nabavite destiliranu vodu, obična voda puna je kamenca, samo čišćenje kamenca, danas, kod zubara, košta dvadeset i pet eura, dodaj plombe, resekcije, navlake, čovjek bi morao raditi ko konj za popraviti zube. O, gospodo moja, o, kako sam ja nesretna, nesretna, kad malo sjednem i razmislim. Svi smo nesretni, to ja govorim, oprostite, idem očistiti kupatilo, a vi lijepo peglajte. Gledala sam kako proći pokraj nje a ne očešati se o nju, daska za peglanje priječila mi je put u kupatilo. Da, pločice su vam svijetle, presvijetle, svaka se dlaka vidi, šteta, a za tu vodu, čovjek uštedi, ako ne kupi destiliranu, nije to neka ušteda, što dobiješ na mostu, izgubiš na ćupriji, je tako? Tako je, rekla sam i razmišljala kako bih mogla do kupatila stići kroz staklena vrata koja su dijelila boravak od kuhinje. Vaš muž je sudac, vi se krećete okolo, možda znate, ima li kakve nade za moju kćerku? Ima fakultet, ekonomski, ne mogu je gledati ovako doma, bez posla, prosjek joj je četiri zarez sedam, zamislite, čemu sve ove godine školovanja, rekla mi je jutros, mama, idem ja danas peglati, htjela je doći ovamo. Rekla sam joj, ne, ljudi vole starije žene, nitko ne vjeruje mladima.

Gospođa nije takva, rekla je moja kćerka, pitaj je. Može li me, ponekad, zamijeniti kćerka, gospođu? Ne znam, rekla sam, idem srediti kupatilo, stajala sam na mjestu. Iz haljine bez rukava virile su tanušne ruke sa opuštenim nadlakticama, morala bi vježbati sa utezima, trebala bi se riješiti šišmišovih krila, to su bile moje misli. U kupatilu sam brijala izbrijane noge, čupala obrve i brkove koje nisam imala. Morala bih reći toj ženi da ne želim njenu kćerku, ne želim ni nju više, kćerku nikako! Djevojke su stalno telefonirale, ako bi ostajale, na trenutak, same. Dečki su ih nazivali u svako doba dana i noći. Nisu vjerovali da ne stanuju kod nas, naš se kućni broj nalazio ukucan u tisuće mobitela. Klipani bi nas nazivali i urlali, dajte mi nju, doći ću po nju! Popuši mi kurac, majmune, znaš li koliko je sati, majmune, to je bio glas moga muža. Tvoja pička ovdje samo pegla, čuješ, pegla, slušaj, **peglala** je, neće više! I ja tebe, i ja tebe jebem u usta! Spustio bi slušalicu i rekao, nisi normalna. Luda si! Znaš li uopće tko nam se po kući mota?! Šutjela sam, uvijek je bilo oko pola noći. Nisam rekla, ne trebaju mi peglačice, ne želim ih više gledati, dosta mi ih je!

Gospodo suci, Strašni sude, moj je život kaos! Snaći ćete se? Hoćete. Pohvatat ćete konce? Što je bitno, što nebitno, vi ćete ocijeniti. Možda manipuliram, slike koje sam ja izabrala nisu one koje biste vi izabrali? Ja sam ipak samo ljudsko biće, lažljivo stvorenje koje, i mrtvo, zemaljski lukavo, sebe prikazuje kao žrtvu. Teško je prestati biti čovjek. To ti se uvuče pod kožu, nemam više kože, a to je još u meni, vidite koja je to frka! Osjećam to kao teret. Morate me shvatiti, želudac mi je u grlu, ako još imam grlo, čekam da me pozovete, da najzad stanem na nešto čvrsto. Da li imam noge? Uostalom, svaki sud, vjerojatno i vaš, pita. Postavit ćete mi mnoga pitanja. Odgovorit ću, neću se braniti šutnjom.

Rekla sam vam kako ljudi doživljavaju smrt kao nešto što se dešava samo drugima, smrt u njihovoj kući ili njihova vlastita smrt, uvijek im je iznenađenje. Nešto bih vam rekla o svojoj noni. Kad je ona umrla, nitko se nije iznenadio. Imala je osamdeset i sedam godina, prestala je jesti i piti, odvezli smo je u bolnicu, tamo su joj davali infuzije, tijelo je reklo dosta, umrla je. Moju je nonu rodila djevojka koja je, jednog dana ili jutro, pasla ovce u Lici. Naišao je neki vlastelin, prišao joj, zadigao suknju, ona je, vjerojatno, pala, pa se pridigla, oborio ju je i naguzio. Rodila se nona. Moja prabaka zvala se Matija, u pričama su je zvali Tilda. Ovo je ludilo, nevjerojatno, ali živa istina. Tužila je vlastelina, priznao je nonu, pranona je dobila alimentaciju,

postojali su papiri. Lika je gorjela u ovom ratu, izgorjeli su ti papiri. Kako čudno, rat ubija i žive i mrtve. Znalo mi se dogoditi, dok sam bila živa, sjedim tako s mužem i mislim o mojoj prabaki. Ona je bila hrabra žena, a ja u sebi imam malo srce ptice kukavice?! Nisam hrabra, bojim se batina. Bojim se batina! Zašto sam se tako strašno bojala batina? Zašto sam se tako strašno bojala batina? Baš sam se jezivo bojala batina. Da sam imalo ličila na moju nonu Tildu, sve bi bilo drugačije. Nisam.

Driiiiin, driiiiin, gadan zvuk, tko zvoni? Iz ruke ispuštam veliki nož, sjeckala sam peršin. Uvijek stavljam peršin u umak od rajčice. Driiiiiin... A rekli smo da ćemo skinuti to zvono i staviti nježni din-don. Hodnik je uzak, uz zid žutozeleni ormarić sa ogledalom, na ormariću, ispod ogledala, ključevi. Zato zvoni, zaboravio je ključeve. Na zidu veprove glava, male, smeđe, staklene oči. Gledam kroz špijunku. Muž je zgodan. U bijeloj majici, visok, traperice, ravan trbuh, široka ramena, ništa ja to ne vidim kroz oko. Oči su mu sive. Driiiiiin... Neću otvoriti vrata! Neću još. Kad otvorim, morat ću otvoriti, imat ću alibi. Ja sam na policiji, s druge strane stola je dobar policajac, izvolite čaj, gospođo. Loš policajac oštro hoda od prozora do zida, od zida do prozora, gdje ste bili kad je zvonilo, gospođo?! Pišala sam, u kupatilu, gospodine. Imam alibi. Gledam muža. Tamo gdje mi se vrat spaja sa leđima, osjećam led. Ja se njega bojim, muža, na njega mislim. Češkam se, otapam led, želim da mi krv brže trči kroz spoj vrata i leđa. Tamo krv teče normalno, nema leda, znam to, rekao mi je doktor, gospođo, sve je u redu. Driiilin... Imam alibi! Kad otvorim vrata, reći ću, srala sam. Što ste radili, gospođo, kad je zvonilo? Srala sam. Policajac će ugasiti jaku lampu, pustit će me na slobodu. Više nema osnovane sumnje. Znam mnoge izraze. Osnovana sumnja, neosnovana sumnja, pravomoćna presuda, priziv, odaziv, žalbeni rok, presuda na temelju ogluhe, nehaj... Moj muž je sudac. Zvoni, zvoni. Tralalala! Ja sam izvan svake osnovane sumnje. Driiilin... Neću otvoriti! Kasnije ću otvoriti! Reći ću, imam menstruaciju, krvarim, nisam mogla brzo navući gaćice, nisam mogla naći uloške, u ruci ću držati **dokaz**. Mijenjam oko. Kroz oko gledam lijevim okom. Ne, neću sad, neću još otvoriti vrata! Odlazim u kupatilo, pišam, ne brišem se, navlačim gaćice na mokru pičku. Gdje ste bili, gospođo, kad je zvonilo? Pišala sam, još su mi gaćice mokre, pogledajte, gospodine! A sad trčim prema vratima! Flaj, flot, flaj flot, lupam flajflotericama po pločicama, neka čuje trk. Evo ga! Brišem osmijeh sa lica, ne voli kad se smiješim, misli da sam s nekim, u mislima, misli da ga varam. Gdje si, zašto nisi odmah otvorila vrata?

Pišala sam, govorim i gledam ga u oči. Neću mu reći za menstruaciju, prvi dan. Neka mi to bude u rezervi. Kasnije mogu dodati, namiještala sam uložak, dugo sam se prala, tako nešto. Ako budem morala pokazati uložak kao dokaz, to baš i neće biti neki dokaz, mala ružičasta mrlja, to sam već prošla, bolje išta nego ništa. Odlazim u kuhinju, dolazi za mnom. Činilo mi se da me gledaš kroz špijunku, da mi se smiješ, osjećam njegov pogled na krastavom potiljku. Paranoičan si, to ja govorim. Sjeckam peršin, hrpa je velika, zamrznut ću brdo peršina. Gledaj u mene kada sa mnom razgovaraš. Skrećem pogled, gledam u lijepa usta. Zadovoljan? Srala sam, imam proljev, moram spremiti ručak za malu, vratit će se svaki čas, uvalit ću ovaj peršin u umak od rajčica, ne osjećam se dobro. Srala si? Da, govorim, glas mi je čvrst. Dođi sa mnom! Grabi me za desno rame i vuče. Ajde, idemo! Ne pitam kamo idemo. Moj se zločinački um napreže, uzalud! U hodniku smo, skrećemo desno, stupamo u mali hodnik, drži me za rame, otvara vrata kupatila, gura me u kupatilo. Njuši, govori, njuši, kravo! Njušim, njuš, njuš, njuš! Osjećaš li neki smrad, njegova je šapa na mom vratu. Da li se ovdje netko pred pet minuta posrao?! Alibi mi se raspada u tisuću i tristo komada. Nikad priznati, nikad priznati, to je stav svih ambicioznih zločinaca. Uključila sam ventilator, mrdam vratom pod njegovim prstima, krivim ga, gledam u svijetlosive oči. Zašto lažeš, steže mi hladni vrat, zašto uvijek lažeš? Odrasti, mlađa si od vlastite kćerke, proslavi petnaesti rođendan, puhni u petnaest svjećica, puh, puh, svi ćemo ti pljeskati, kupit ćemo ti poklon, slikat ćemo te, dobit ćeš poljubac! Što je istina, pitam. U hodniku smo, gledam, ispod oka, svoju glavu u ogledalu. Kratka, pepeljasta kosa, plave oči, visoke jagodice. U kosi imam svijetle pramenove. Učini nešto sa kosom, djeluješ mišasto! Mišasto? Da, mišasto, to je pravi izraz, izgledaš kao štakor. Otišla sam Flori i stavila pramenove, iz ogledala me gleda štakor sa pramenovima. Zašto se ceriš? Dobro sam volje, glas mi je veseliji, vrat slobodan. Uvijek si dobre volje kad misliš da si me zajebala. Nisi me zajebala, ti si samo bolesna. Čekaj, zvonio si, nisam čula jer sam srala. Srala, to sam naglasila. Čovjek može srati tako da ne smrdi cijelo naselje, malo jedem, malo serem, uglavnom pijem vodu, kokakolu ili kavu, ne serem poput site krave. Mršava sam i premršava, kad se takvi ljudi poseru, iza njih ne treba prazniti septičku jamu, bacati varikinu u školjku, specijalnom šipkom gurati govno niz padinu. Previše govoriš, gleda me. Sitno sam se pokakala, pričam svoju priču, postoji razlika između srati i sratnuti, trebala sam reći, sratnula sam. Uzimam dah. Tvrdim da sam srala, tvrdiš da nisam, tvoja riječ protiv moje. Zašto bi na

sudu tebi vjerovali više nego meni, zašto bi porota, na osnovu tvoga iskaza, za mene rekla gilty? Tko si ti? Ne dižem ton. Uvijek kad tako govoriš, pitam se, čuješ li ti sebe? Gleda me sivim očima. Sud, tvoja riječ protiv moje, porota, a samo govorimo o tome da sam zvonio na ulaznim vratima zajedničkog stana, gledala si me kroz špijunku, smijala mi se, rugala, da budem sasvim precizan. Kad si, ne znam nakon koliko vremena, otvorila vrata, lagala si da si srala, umjesto da si mi odgovorila na pitanje, zašto si me satima gledala kroz špijunku? Imaš li jedan dokaz, imaš li **dokaz** da nisam srala, osim tvoga nosa koji možda nije dovoljno osjetljiv? Kažiprstom i srednjim prstom masiram potiljak. Ne seru svi poput tvoga ujaka, pedantno i obilato. On tome prilazi kao životnom projektu. Nisu svi ljudi isti. Nemaš ni jedan jedini **dokaz**, suče! Umaraš me, govori. Provlačim se ispod njegove ruke kojom se pridržava za dovrtak. U kuhinji sam. Na susjednoj su zgradi svi prozori širom otvoreni. Ženske glave su na posteljini koja visi preko prozora. Bulje u fasadu naše kuće. Opet peršin, sunce sja, kuhinja je svijetla, crveni, drveni sat na zidu, jedanaest je sati i deset minuta, možda. Slušaj, govori, možemo li sjesti kao ljudi i popričati o tome. Pričati o čemu, pitam ljubezno i zainteresirano. I nož i moje oči, sve je u hrpi peršina koja postaje manja. Popričat ćemo o tome kako me gledaš kroz špijunku, smiješ mi se i rugaš, ne otvaraš vrata, radiš budalu od mene. Pričat ćemo o tvojoj bolesti kojoj, valjda, ima lijeka. Zašto ne odeš doktoru? Zašto ne odeš doktoru ti, moj je glas veseo. Nož skače u peršinu. Kako ti znaš da si zdrav? Ja jesam zdrav, glas mu je nekako zabrinut. Otvara kuhinjski ormarić, izvlači džezvu...O, neeee! Neeee! Sve ću priznati! Sve ću priznati! Sve ću priznatiiii! Sve, sve, sve, sveeee! Nisam pišala! Nisam srala! Imam menstruaciju tek prvi dan, ne moram biti u veceu satima! Nisam, nisam, urlam u sebi! Lagala sam, lagala sam, vrištim, u sebi! U crnu, emajliranu džezvu ulijeva tri šalice vode, dvije za sebe, jednu za mene. Kad se kava skuha, sjest ćemo u boravak, ja na kauč, on na fotelju, stavit će pepeljaru na staklenu plohu stolića od bambusa, cigaretu će gniječiti između kažiprsta i palca, oslinit će je malo. Neeeeeeeeeeee, urlam u sebi! Hej! Ne urlam u sebi?! Urlam van sebe?! Šta ti je, pita me zainteresirano. Ništa. Pretraživač u mojoj glavi kopa, ruje. Šta mi je? Zašto sam vrisnula? Ne može mi biti...ništa? Ubadam vrh noža u lijevi kažiprst. To mi je! Pokazujem mu krvavi prst, stavljam ga u usta. Gleda me, pa se okreće prema zapaljenom plinu. Voda ključa, stavlja u nju tri žličice kave i dvije šećera. U boravku smo, ja na kauču, on na fotelji. Gledam u njegove tamnosive oči i ružičasto lice bez dlaka. Čekam. Kad izgniječi cigaretu, kad

je oslini i pripali, reći će nešto. Cigareta gori među njegovim prstima, ima lijepe, velike šake. Otvara usta, govori, pogledaj se. Njegove su oči na mojima. Vidi kako izgledaš, majica ti je prljava, traperice nisi promijenila tjednima, kosa ti štrči na sve strane, zašto ne opereš kosu? Oprala sam kosu, govorim, zato štrči. Odlaze cigaretu na porculansku pepeljaru, žućkasti porculan, na pepeljari ljubičasti i tamnoplavi cvjetovi, zeleni listovi. Njegove sive oči jašu moje plave. Njegove su oči pastuh, moje kobilu. Ako kobila popusti, pastuh će joj ga staviti. Kobili nije do seksa, ima široku guzicu i debele noge, ne da se. Ne obaram pogled. Dobro, cigaretu drži među zubima, odi frizeru, učini nešto, ako nećeš radi sebe, misli na malu, djeca vole uredne, normalne majke. Nema šanse! Uzalud ti trud, životinjo! Kobila se pretvorila u brončani spomenik. Kobila je od predebele bronce. Konjče skače. Nema šanse! Gledam ga ravno u sive oči. Moja kćerka me voli i raščupanu, glas mi je veseo, smiješim se, drž se, kobilo! Popij kavu, govori, ohladit će ti se. Gutam, čekam. Na zidu Stojnićeve Crna konjica, ogromno ulje na platnu, galopiraju crni konji, na leđima nose crne jahače. Bilo bi krasno vezati muža crnom konju za rep, neka ga odvuče u daleku stepu gdje će se izgraditi neboder od stotinu katova. Sada je tamo samo ogromna rupa za temelje i mafijaši, mrki muškarci odjeveni u crno sa zlatnim lancima oko vrata i cigarama u ustima. Skidaju ga sa konjskog repa, živ je, dere se, čekajte malo, zabunili ste se...Grabe ga dvojica gangstera, ljuljaju ga malo na rubu preduboke rupe, jen, dva, tri! Leti, leti, urla, nitko ga ne može čuti, to je pusta i prepusta stepa. Stiže divovski kamion, mješalica. Staje na rubu one jame. Beton se glasno miješa, krkrkrkr, krakkrakrak, vozač kamiona pritišće neko dugme, mješalica se pridiže i riga široki, bučni slap betona u bezdan. Aaaaaaa, on se dere jer je duboko pa vidi kako beton pada na njega, onda umukne. Kamion odlazi, ona dva gangstera koja su ga bacila u jamu brišu ruke o hlače odijela Brioni, druga dvojica odbacuju debele cigare pa ih gaze cipelama Paciotti, ulaze u dugački, crni automobil sa tamnim staklima, kreću. Da li u stepama grade nebodere od sto katova? Izvukao se. Drago mi je da se, u posljednji čas, spasio otac moga djeteta. Skrećem pogled sa Crne konjice.

Gledam Đurića, *Pas koji je pojeo sunce*. Pas se kesi, sunce mu u raljama. A da ga raskomada bijesan pas?! Zašto se opet kesiš, to je njegov glas. Ne kesim se, govorim, smiješim se, ovako se kesim. Pa se kesim. A zašto se smiješiš, cigaretu vrti među zubima, što je smiješno? Bio si vezan crnom konju za rep, vukao te i vukao, tražio je gradilište, neboder i mješalicu, nije našao, gangsteri su

imali na nogama cipele Paciotti, beton te nije zatrpao, spašen si, stepa ti je spasila život. Da je crni konj krenuo prema Njujorku, ležao bi u temeljima novih blizanaca. Gleda me kao da me vidi. Slušaj, reci, zlato, što te muči, to je moj veseli glas. Noge mu se u trapericama tresu, Magli mokasine su nemirne. Što je s tobom, što je s tobom, cigareta gori na rubu pepeljare. Što je s tobom, što je s tobom, ponavljam njegovo pitanje. Pozvonio sam na vrata i opet doma našao ludu ženu, to me muči. Srčem kavu. Srčeš, govori muž. Gasi cigaretu. Srčem, govorim. Provociraš, govori muž. Kako, pitam. Želiš da mi pukne film, to želiš, a kad te tresnem, onda ću ja biti kriv. Imaš sreće, smiješi se, danas sam dobre volje, slušam, reci mi, što se dešava? Zašto misliš da te provociram, smiješim se, zašto te ne bih smjela provocirati, smiješim se. A zašto bi me provocirala, još su mu usta rastegnuta. A zašto ne bih, i moja su usta razvučena. Danas nisi normalna, više mu ne vidim zube. Opa, ja njemu svoje zube pokazujem, oči su mi stisnute zato jer se smiješim, rekao si da **danas** nisam normalna, da li to znači da sam inače normalna? Šuti, gleda me. Njegove su oči opet životinja koja želi skočiti na debelelu, brončanu kobilu. Ne daj se, kobilu, drž se, zvijeri moja! Gledam ga ravno u oči. Uzima novu cigaretu, gniječi je, slini, pripaljuje. Pitam se, govorim, da li bi bio brz na okidaču da sam visoka dva metra i da imam dvjesto kila? Budi jasnija, ako je ikako moguće, govori muž i gleda me zainteresirano. Da li bih te provocirala da sam sumoborac? Ne jebem sumoborce, opet ima rastegnuta usta, vidim mu lijepe zube.

Pred mojim se očima ipak vrti film. Sumoborac visok poput planine, klanja se publici, stoji na sredini ringa. Upravo je pobijedio sebi sličnu planinu koja leži u kutu. U crnoj frizuri ima žutu kost i crvenu mašnicu, guzica mu je velika poput krušne peći, nosi crne, svilene tange broj šestopedeset, klanja se i klanja. Publika urla, on se klanja, klanja i klanja. Publika urla i urla. Sumo jednima pokazuje guzicu, drugima trbuh. Oni koji gledaju u njegovu guzicu vide kako ringom stupa moj muž, gol, kurčić mu je napet, ali majušan, vide ga samo oni koji stoje uz sam rub ringa i urlaju pobjedniku. Oni malo dalje ne mogu ga vidjeti, kurčić mislim, muža mogu. Moj muž pokušava sumotu uvući kurčić u guzicu. Sumo se klanja, osjeća neko škakljanje, češe se, napipa muža, diže ga u zrak i baca publici. Publika urla. Muž nestaje pod kopitima razularene gomile. Kraj filma. Uh! Nasmijala sam se. Zašto se smiješ? Duhovit si. Ovo, ne jebem sumoborca, ovo ti je bila baza, to ti je bilo super! Budi jasnija, želi da mu prepričam film. Dobro, da li bi me

mlatio i ovako jebao u glavu kad bi znao da ti mogu vratiti? Ne mlatim te često, pretjeruješ. Kontroliraj se i sve će biti u redu. Oh, uzdišem, pridižem se i prvi put otkako smo skupa, glasno prdnem. Sere mi se, to su moje riječi, ako mi možeš vjerovati. Gleda me, oči mu postaju svijetlije. Ulazim u kupatilo, sjedam na školjku, puštam vodu, neka misli da serem. A onda se dižem sa školjke pa puštam vodu u kadu, neka šušti i šumi i buči. Znam da ću se morati s njim pojebati, to mi ne gine. Dosta mi je jebanja s njim! Dosta! Jebanja s njim mi je preko glave! Iz košarice od šiblja, stoji na perilici, izvlačim kemijsku olovku i na komadu toaletnog papira računam koliko sam se puta u životu s njim pojebala. Jebala sam se, neka bude okruglo, petnaest godina, prosječno tri puta tjedno. Naglašavam prosječno zato jer smo se prvih šest ili sedam godina, nemojte me hvatati za brojke, to mi nije jača strana, jebali tri puta dnevno. Dakle, tri puta tjedno puta pedeset i dva, to je stopedeset i šest puta godišnje, sto pedeset i šest puta puta petnaest, to je 2340 puta! Brojku 2340 napisala sam velikim brojkama, zaokružila i dopisala tri uskličnika. Dakle, najebala sam se! Danas ću napraviti pauzu! Popušit ću mu ga, na brzinu, super, uostalom, imam menstruaciju, prvi dan, to je danas već argument. Nekad me ni to ne bi spasilo, nekad, dok još nisam bila prevalila tisuću. Pušenje se ne računa, Clinton je rekao, pušenje nije jebanje. To nije neki intimni čin, sve češće pušim jer kraće traje, manje umara, čovjek može dudlati i razmišljati o pravim stvarima. Ne želim na papir stavljati i pušenja. Kad bih zbrojila sva pušenja i sva jebanja dobila bih brojku koja kurvi u Holandiji i ostalim civiliziranim zemljama osigurava penziju! Jebanje je frka. On je sve maštovitiji, svijeće, mirišljavi štapići od kojih dobivam alergiju, suze mi oči, povraća mi se od smrada vanilije. Isti miris ima vanilija kad se pali štapić i vanilija u spreju koju prskamo po zahodu nakon svakog sranja. To vjerojatno tako mora biti, vanilija je vanilija, ali ja zbog toga više ne jedem sladoled od vanilije koji je godinama bio moja najmilija hrana!

Lupa po vratima. Otvori, otvori, glas mu je nervozan. Nije mi dobro, stenjem, povraćam, govorim drhtavim glasom. Povraćati mogu kad hoću. Izrigat ću se prije nego izađem. Ako se dobro izrigam, bit ću bijeli, bolesni kunić, mušav i krvavih očiju, neću mu ga morati popušiti. Oh, oh! Čitav sam se život trudila kako mu na sve moguće načine dignuti kurac! Čupaj dlake, čupaj vosak, vježbaj, trči, frizeri, pramenovi, kratka kosa, duga kosa, pedikeri, zubari, nosila sam žice, što sve nisam radila da bi me pojebao?! Ta je muka vrlo često bila i bolna i uzaludna. A sada, ovoga časa,

ubija me, kako mu spustiti kurac?! O, mi jadne žene! Kad će se poklopiti naše i njihove želje? Želim kurac, ali ne njegov. Taj mi drugi kurac upravo govori, vidiš kako sam velik, nisam poput njegovog, ima nas raznih, zašto si se zalijepila za to maleno sranje? Gospo, stotinu kuraca klima se ovim svijetom i čeka da ih pogladiš, mnoge će glave skočiti na tvoj dodir, uzmi me, dirni me, vidi moju veliku glavu! Gledam svoje lice u ogledalu, moje mi se oči čude. Razgovaraš sa kurcem strancem, jesi li pri sebi, to moje plave oči meni govore.

Dobrooo, vičem, izlazim. Ne lupaj, stižem, nije mi dobro, samo da još jedanput povratim. Stavljam dva prsta u grlo, kažiprst i srednjak, iz ždrijela mi izlazi žuč, kava i kokakola, ne brišem usta, ostavljam oko njih slinavi rub u boji zelene kave. Ne lupa. Vjerojatno leži gol, na krevetu, u našoj spavaćoj sobi. Da, popušit ću mu ga tamo, makar se kasnije izrigala, na brzinu veliku, bolje tamo nego ovdje, u kupatilu. Za ovo me kupatilo vezuju tužne i pretužne uspomene, tu sam morala podnijeti njegovih tisuću ideja. Zapaliti štapiće, upaliti svijeće iz Ikee, složiti ih po zahodskoj dasci, isključiti svjetlo, po vodi pobacati osušeno, ljubičasto cvijeće, sjesti u kadu tople vode, jedno prema drugome, ljubičasto cvijeće pluta, pluta, pa potone. U pjenu postaje sve hladnije, previše nas je, ne možeš se maknuti, dodaj još tople vode, još, još, bojler se prazni, bolji bi bio bojler na plin, ili protočni, smrdi na vaniliju, na svijeće. Mirišljivo, suho cvijeće leži na dnu kade, postaje vruće kao u paklu jer puhalica puše, dupad su nam ledena, glave vruće, dobivam aritmiju....On, najzad, odustaje. Dižemo se iz ledene pjene koja više i nije pjena, sa mokre guzice skida mi ljubičasto sranje. Ne urlam, ne govorim, koji kurac radimo u ledenoj vodi u premaloj kadi, što će nam ljubičaste ljubičice koje nisu ljubičice, pet puta su veće od ljubičica, kome se na to diže, od vanilije me boli glava, puhalica u meni izaziva klimakterične valunge, čemu svijeće, tko je umro, u što je ovo uvod?! Dragi, ja te upravo sada, ovoga časa, želim zatući, ne jebati se s tobom, želim te **zatući**! Učini nešto za mene, za nas! Nemoj me jebati tim indijskim sranjem, ako su ti štapići indijski?! Možda su kineski ili makedonski?! Majmune, majmune, majmune! Ništa, ništa od toga mu nikad nisam rekla. Previše sam pročitala udžbenika i ženskih časopisa. S muškarcima se ne smije razgovarati kao da su normalna ljudska bića. U svakom priručniku Kako živjeti s njim i uz njega, piše, muškarci su debili kojima se treba smiješiti i kad te puhalica jebe i kad znaš da ćeš od ledene pjene dobiti upalu jajnika i kad ti oči suze od goruće vanilije! Smiješi se, miluj ga, drži mu ga u ustima, šuti, guzi se, mrdaj, ne mrdaj, vrišti kad on

misli da treba vrištati, govori ah, i oh, uhvati se za vješalicu s unutrašnje strane vrata kupatila i pruži mu guzicu tako da svoju može nasloniti na perilicu. Zašto perilica iza guzice, zašto vješalica na vratima kupatila, zašto vanilija, a ne limun, zašto ljubičasto cvijeće, zašto, zašto?! Zato, o, mi glupe krave, zato jer imamo manje kila, jer smo niže, tiše, lakše, zato jer će nam otkinuti glavu, ako pitamo zašto! Ne smijemo postavljati pitanja junacima naših života. Jesmo li ih željele, htjele, lovile, ulovile?! Jesmo! Okej, uživajmo na lovačkoj zabavi!

Izađi, izađi! Vrata se opet tresu. Koji ti je kurac, čega se bojiš, izađi! Glas mu ne zvuči nervozno. Ne bojim se, jasno mi je da moram krenuti na gozbu. Samo ti lupaj, super je ovako, biti zaštićen. Samo malo, stenjem umornim glasićem. Ponovno uvaljujem dva prsta duboko u grlo, povraćam glasno, podrigujem, glasno, ričem poput lava. On odlazi, čujem kako odlazi ali nisam sigurna kamo. U boravak? Cigareta, gnječ, gnječ. Slinjenje, slin, slin. Čeka me. Dragi, dragi i predragi bože, da sam u hororu, nešto bi se dogodilo! Ubojica bi mi uvalio nož u vrat ili bi policija tulila, eeeeeeeee, eeeeeeeeeeee. Samo se u životu ništa ne dešava! Život je ono što tiho teče između dva riganja! Jebote! Jebote! Tkk...tkkkk...kkkkkkkkkkkkkk!!! Srušit će vrata!

A kako me pojebao nakon očevog pogreba! Istuširali smo se, nisam očekivala seks, ne dok mu otac leži u friškom grobu. Da moga oca spuste u masnu raku, mislila sam, teško da bih to proslavila tucanjem. Ležala sam u krevetu, bilo je vruće, muž je ušao, okrenuo me na trbuh, uvalio u mene mali kurac, šutjeli smo, zabijao ga je u mene kao da je veliki. Kad je svršio, okrenula sam se na leđa misleći da je gotovo. Nije bilo. Digni se, rekao je. Digla sam se. Uhvatio me za vrat i odveo do ogledala u hodniku. U ogledalu sam vidjela sebe, голу, mršavu i bez veze i njega, plavokosog diva sa kurcem kupidona među nogama. Pogledaj se, rekao je, sise ti vise poput malih šatora, sise su ti maramice! Šutjela sam. To je zato što mu je otac u grobu. Leži tamo umjesto da sjedi na grani debeloj i čeka ptice pjevice i velikog vepa. Da moj tata leži u hladnome grobu i ja bih njega dovukla do ogledala, digla njegov mali kurac palcem i kažiprstom i rekla, vidi, vidi, mali komad žvake. Ali, moj otac nije bio leš u lovačkom odijelu, u tamnoj raki, za čiju je glavu jedan gospodin mislio da je veprova glava. Te su mi se misli kovrčale u glavi. Gledala sam u svoje vrećice, pa rekla, to je od dojenja. Ne bacaj odgovornost na dijete, bio je ljut, to nije fer, učini nešto za sebe. Potapšao me po

vratu, bolje ćeš se osjećati, pa me otpustio. Otišla sam u kupatilo isprati spermu koja mi je gmizala niz noge, u kupatilu sam povraćala žuč i kokakolu, dobar dio svoga života provela sam u kupatilu rigajući, a onda sam... Tkkkk... tkkkkkkk!!

Isuse, srušit će vrata! Okej, govorim normalnim glasom. Izlazim, govorim još normalnijim glasom. Brišem tijelo, uvlačim ga u debeli ogrtač. Rigam posljednji put, preko usana prelazim toaletnim papirom, ne perem zube. Izlazim. On je na hodniku, oči su mu svijetlije. Zašto lupaš po vratima, pitam glasom pametne, zrele, odrasle žene. Zadovoljna sam što mi smrdi iz usta, a oko usana imam tragove žuči i kave. Krećem prema kuhinji, on je brži. Skrećem u boravak. Uvaljujem se u kauč, on u fotelju. Cigaretu, ruke, gnjec, gnjec, liz, liz, plamen, gori. Na staklenoj ploči stola, njegova je šalica puna, moja prazna. Šutim, gledam kroz prozor. Susjeda na balkonu vješa crni kaput, neka se vjetri. Ove joj je zime umro muž. Bio je visok snijeg, noć, došla su mrtvačka kola, ona ih je dočekala pred ulazom u njihovu zgradu, bila je jedina na bijeloj cesti, ušli su, izašli noseći nosila i na njima leš u crnoj vreći, pokrila ga je crvenom dekom. Bilo mi je žao te žene. Neki se ljudi vole, nekima je smrt gubitak, mislila sam dok sam je gledala kroz prozor našeg dnevnog boravka, bilo je oko tri ujutro, nije mi se spavalo, nikad mi se ne spava. Nakon nekoliko dana, vidjela sam je u gradu. Vrištala je na sred trga, pokazivala je ljudima bijele zube, u rukama u crnim rukavicama držala je papirnatu vrećicu, iz nje je izvlačila kolačiće i trpala ih je među žarkocrvene usne. Uh! Kad sam je vidjela, osjetila sam, baš sam osjetila, žestok ujed ljubomora! Kad ću ja u crnini hodati širokim trgovima i smijati se poput luđakinje?! Kad ću ja crnu vreću pokriti crvenom dekom?! Morala bih kupiti crvenu deku! Nemam crvenu deku! Sve su moje deke tužne i svijetlosmeđe! Da li sam jedina koja želi muža pokriti crvenom dekom? Da li je ovoj veseloj udovici muž umro zato jer je to ona žarko željela ili je čovjek bio teško bolestan? Koliko žena diljem svijeta želi svoje muževe vidjeti u krutom i tvrdom stanju? To je delikatno pitanje. Ja sam novinarka, pa ipak, ne bih se usudila zaustavljati žene na ulici i pitati, samo malo, oprostite gospođo, radimo neku anketu, da li biste željeli da vam se muž stvrdne zauvijek, ovo je anonimna anketa, odgovorite bez straha...

Gledam mokru cigaretu i velike šake i jabučicu, gore, dolje, gore, dolje. Kako bi to bio lijep leš! Lijep, baš lijep. Ležao bi u lijesu od hrastovine, iznutra bijeli saten, da izgleda

zdravije i mlađe, krupan, u tamnom odijelu, možda antracit, Canalli. Znam kako to ide, umrla mi je nona. Čekaš u čekaonici, onda dođe gospođa kojoj predaš odjeću za pokojnika. Iza vrata kroz koja je izašla gospođa, postoje još jedna vrata, tamo čeka druga gospođa. Ona navlači odjeću na pokojnika, pa ga, onda, valjda, neki muškarci uvaljuju u lijes. Dakle, prvoj bih gospođi uručila veliku vreću u kojoj bi bile muževljeve nove cipele Magli, bez kutije. Na ogromnoj papirnatoj vreći pisalo bi Bruno Magli. U njoj bi bilo odijelo, donje rublje, košulja, čarape i kravata. Čarape, potkošulja, bokserice Calvin Klein, sve je to suvišno, pitaj boga da li će mu ih gospođa navući? Bolje bi bilo da to odnese doma, mužu. Tko će kontrolirati što je pokojnome mužu pod odijelom? To smije učiniti samo udovica, udovica sam ja, a meni je svejedno da li je on pod odijelom gol ili mu mali kurac griju nove CK. Ali, ne, ne, nikako, ne možeš gospođi koja otvara vrata, ne možeš joj tu pred svima, još neki ljudi čekaju, ne možeš joj reći, odijelo i cipele upotrijebite, ostalo zadržite, gospođo.

Gledam ga, sjedimo u boravku. Noge su mu prekrížene, stopala mu se lagano klatale. Cipele bih mu kupila tri broja manje. Umjesto četrdeset i pet, četrdeset i dva. Nema te gospođe koja bi primila vreću Bruno Magli pa, nakon sat vremena nazvala udovicu, gospođu, moje saučešće, oprostite što smetam, gospodinu su cipele premale. Nema te gospođe! Ljudi danas u Hrvatskoj umiru poput muha, to je od rata i stresa, leševima se navlače odijela kao na tekućoj vrpici. Gospođe koje primaju vreće i vrećice znaju da su to teški trenuci, udovica se zabunila, kućni prijatelj je u Trstu napravio grešku. Gospođa ne bi mogla znati da sam ja osobno u Trstu izabrala cipele za leš svoga muža. To se ne radi. Da se tako radi, mnogi bi pokojni muškarci nosili cipele tri broja manje. Gospođa bi samo rekla muškarcima koji stavljaju leš u sanduk, ajmo, šta je tu je, lomite mu prste, dečki! To!

On opet pali cigaretu, na balkonu je ljubičasta ciklama u zelenoj vazi. Crkva. Čuju se zvona. Din, don, din, don, don, din, don, tužno zvona zvone. Ne idem u crkvu, nemam pojma kako izgleda crkva kad netko umre, ali kakve to veze ima? Muž uvlači dim i ne zna da mu zvono zvoni. Ja sam u crkvi. Bijelo cvijeće visi u prevelikim grozdovima. Ne, tako je kad je vjenčanje. Bijelo je nevinost, ovo je smrt. Tamnoljubičasto cvijeće pada u ogromnim grozdovima sa visokih zidova. Glicinija se spušta prema drvenim klupama... Ne! Glicinija je drvo, ne možeš iščupati stoljetnu gliciniju za potrebe **jednog** pogreba. Ja je čupam! Visi glicinija poput

debele, tužne, ljubičaste vrbe. Tužna i pretužna djevojka u tankoj, bijeloj haljini, mršava, na orguljama svira Betovena. Volim Betovena i Francija Blaškovića. Ne, na pogrebu ne možeš svirati Blaškovićevu Mens sana, mens sana in malvazija istrijana. Kod Betovena, u nekoj njegovoj simfoniji, zvoni melodija Zeko i potočić. U jednoj zimskoj noći, tam gdje je visok brijeg, zamrzo se potočić i pokrio ga snijeg, a jedan mali zeko, taj potok traži svud, gdje je kud je nestao, to njemu tišti grud, i plače, plače zekoooo... tralalala... Ja u prvoj klupi. Na meni premračna crnina. Šešir, tamne naočale, crne cipele i crno rublje. Da mi pička ne bude van korote. On na odru, polomljeni prsti u premalim cipelama. A orgulje tužno zvone, i plače, plače, zeko mal, plače srcem svim....Tebi govorim, govori. Vraćam se u dnevni boravak, gledam ga, na brzinu skidam crninu. Što je rekao, što je rekao?! Gniječi, slini. Tri zgrčene cigarete leže u pepeljari. Boli me glava, ne mogu te pratiti, puca mi glava, tako mi je uvijek, prvi dan, sutra, kad mi menstruacija krene, osjećat ću se mnogo bolje, dan prije sam uvijek napeta, prvi dan mi treba samo jedan uložak, danas jedva da mi je nekoliko kapi na ulošku, glava mi puca, sutra, kad krene, ležat ću cijeli dan, neću ići na posao, mogu i bez mene, bit će mi bolje, drugi dan me ne puca glavobolja, morat ću promijeniti deset uložaka, treći dan je super. Brine me što mi menstruacije traju sve dulje i javljaju se sve češće, moram ići ginekologu, možda je to neki hormonalni poremećaj ili je to početak klimakterija, Opra je rekla, klimakterij počinje, može početi, već u trideset i petoj, ja...Ne seri! Ljut je. Mrzi kad govorim o menstruaciji, gade mu se izlučevine, pazim da ne govorim o tome. Pazila sam. Danas sam odlučila, neću paziti što govorim, bit ću slobodna, neću ga se bojati. Osjećam se dobro, baš dobro, potiljak mi nije leden, ne grebem se, ne skidam kraste sa glave, krv mi tamo normalno šiba. Gledam u njega. Tko je on? On je samo gospodin koji puši i sjedi, dignut će se i otići, treba mu malo vremena, još malo, još malo. Cigareta dogorijeva. Doviđenja, gospođo. Doviđenja, gospodine, bilo mi je drago, ne dođite nam opet. Dižem se. Kamo ćeš? Idem u kuhinju, popit ću vode. Ja ću ti donijeti vode. U kuhinji je. Hoćeš li tabletu, pita. Neću, odgovaram. Greška!! Više te ne boli glava, pita. Lisac! Kužim svoj zajeb. Rekla sam da me boli glava, a neću tabletu?! Zašto sam tako neoprezna? Misli mi lutaju poput konja bez jahača?! Ne smijem sjahati s konja i pustiti da kljuse pase travu na tuđoj livadi! Dolazi ovamo, oj, kljuse! Kod menstrualnih bolova, to je glas žene koja često čita Doktora u kući i Vitu, to je moj glas, kafetin ne pomaže. Kljusetu u zadnji čas bacam laso oko tankog vrata, ovamo, životinjo divlja! Kad imam

menstruaciju, prvi dan, ovo je lukavo, super lukavo, kako se toga prije nisam sjetila... Kad imam menstruaciju prvi dan, najbolje mi je da legnem. Kad se opustim, kad legnem, u mračnoj sobi... Jes! Jes! Super sam se sjetila! Možda ću smjeti odvući tijelo u hladnu sobu, leći, zaklopiti oči i glumiti da sam u bolnom snu... On je na vratima boravka sa čašom vode u ruci. Sjedni, popij vode, kasnije ćeš leći, bit će ti bolje kad popiješ vode, sjedni! Oh! Balon napunjen helijem u obliku krasnog Djeda Mraza ispuhuje se na vedrom nebu i pada na mene, pokriva me plastična krpa. Oh i oh! On je opet u fotelji. Ja sam opet na kauču. Pijem vodu, gledam rub čaše, ne vidim, osjećam kako se cigareta mijesi, slini, pripaljuje. A zamračena soba, a hladni oblozi na glavi, mrak, mrak, mrak... Dok ne ode. Pa ustati, uključiti plejer, slušati Francija i rezati peršin, tup, tup, tup... Što te muči, govori, nekako si drugačija. Želim mu reći, stari, pun mi te je kurac, sretnija bih bila da ne ideš mojom ulicom, nije ovo srednji vijek ili neki drugi vijek u kome si ti šef galije, a ja mašem dugačkim veslima i pjevam, pokle su me prikovali zlizane za ove daski... Odloži bič! Skini mi okove! Ha! Ha! Zašto se ceriš, što je smiješno, pita. Što bi moglo biti smiješno? Što bi moglo biti smiješno?! Što bi moglo biti smiješno??!! Izvlačim kćerku, ona zna biti smiješna. Govorim, Eka je jednom stavila kamen u usta... Lažeš!! Jako je uznemiren. Ne gledam ga, ali ga osjećam. Gledam u onu ciklamu. Izvlačiš dijete kao alibi! Skrećem pogled, sive oči nisu više sive, svijetle su, ne bi smjele postati još svijetlije, to bi moglo biti opasno! Ja sam luda krava, histerična, premršava, neuračunjiva, lijena, neorganizirana, nesigurna, grudi su mi tanke kože, bedra mi vise, ne vježbam dovoljno, ne vježbam uopće, čitam glupe, ženske časopise i Doktora u kući i Vitu, nisam plakala na grobu njegovog oca, nisam dobra majka, naša kćerka ne govori dobro engleski, pogriješila je na koncertu muzičke škole, svi su joj se smijali, mazim kćerku, slinim po njoj, stalno je tražim i zivkam, ljubomorna sam i luda, jednom sam zvala policiju, kad me tresnuo, kao da on nije sudac nego pijani, lučki radnik, ne bi me tresnuo da ne provociram, promijeni se pa će biti sve u redu, idi psihijatru, ne kuham dobro, ne jedem, ne jebem se sa žarom, glumim da svršavam, ne svršavam kako treba, frigidna sam, glupa, mislim da on sve to ne vidi, on sve vidi, otišla sam raditi ko novinar jer se volim producirati, recite nešto, gospodine, za naš radio, da li serete redovito, gospodine, recite za naš radio, on sve vidi, on nije glup poput ostalih kretena od kojih žene rade krpe, ja sam luda, luda luda i preluda krava! Gleda me. Govorim mu, zdrava sam, dobro sam raspoložena, dan je lijep, zašto ne odeš prošetati? Sjedim ovdje, zašto sam na klupi, u

kojem filmu igraš, nisi na sudu, nisam optužena ni za što, meni se ne sudi, ja sam tvoja žena. Govorim visokim tonom. Zašto gola sjediš na kauču, podne je, skoro je podne, ništa nisi skuhala, pokazuješ mi obješene sise, pričaš na dugačko i široko što ti kako i u kojim razmacima teče iz pičke. Ako si ti zdrava, kakve su one bolesne?! Zašto te smeta razgovor o menstruaciji, pitam. Ovo nije razgovor o menstruaciji, govori, ne skreći s teme, ovo je razgovor o tebi. Gledam ga u svijetle oči, cigareta gori. Zašto razgovaramo o meni? Zato jer si majka moje kćeri, zato jer si moja žena, zato jer ne želim da moje dijete, svoju jedinu majku, posjećuje u ludnici, jednom mjesečno. Želim zdravu ženu i zdravu majku, zato razgovaramo o tebi, glas mu je pod kontrolom, glas učitelja koji je dobro plaćen za instrukcije koje daje retardiranom sinu bogatih roditelja. O, a zašto razgovaramo samo o meni, analiziramo moje greške Ti si zdrav? Ti si bezgrešan? Ti nećeš otići u ludnicu? Ti nisi jedini otac koga će dijete posjećivati jednom mjesečno?! Žene koje okolo jebeš i koje me stalno nazivaju, pa spuštaju slušalicu, su komadi zdravog muškarca? Tvoje urlanje i istraživanje je normalno? To što me mlatiš, to je normalno? To što je tvoj otac čitav život mlatio tvoju majku nikako ne znači da si gledao pravi film! Čovječe, u krivom si filmu, u krivoj ulozi, iskorači iz ekrana! Govoriš nekom drugom! Ja sam se, danas, promijenila. Baš danas! Danas! Meni je pun kurac, dosta mi je tvog jebanja, tvoga malog kurca, tvojih odlaženja na seminare, tvojih dolaženja u pet ujutro, peglanja tvojih košulja, slušanja peglačica, tvog odvratnog uomo roma mirisa! Čovječe, riga mi se od tebe! Ne uzima mi se više tvoj kurčić ni u pičku, ni u usta, ni u ruku! Kako to ne vidiš?! Zašto ne odeš sa nekom od svojih kurvi i ne ostaviš me na miru?! Odjebi više! Glas mi je bio previsok, govorila sam prebrzo, gledala ga ravno u oči, zapuhala sam se. To nije bio dobar nastup. Trebala sam govoriti sporije i tiše, povremeno se osmijehnuti, gledati u ciklamu ili u one ženske glave na prozorima betonske zgrade prekoputa. Gleda me, iznenađeno i s odobravanjem. Volim kad se boriš, govori, volim žene borce. Mislila sam da voliš mene, glas mi je bolji, sigurniji, dublji, veseliji, o ženama borcima prvi put čujem. Nikad nisam mislila da veza između žene i muškarca mora biti rat. Ako ti voliš **žene**, smijem li ja voljeti **muškarce**? Muškarce koji nisu analitičari, psihijatri, istražitelji, suci, sveznalice, veliki jebači malog kurca?! Smijem li ja krenuti u lov na takve momke?! Da li bi to bio znak zdravlja ili moje teške bolesti? Bilo je kurvi u tvojoj porodici, smiješi se i govori. Opako. Junaku svog života nikad ne bi trebalo pričati priče iz djetinjstva. Ali, ja danas nisam cmizdrava, plačljiva, slinava ja koja jedva čeka da se

zastor spusti, pa, trk u graderobu, pokriti uši i ne čuti zviždanje bijesne publike! Not mi tudej! Danas sam velika glumica, najveća! Predstava je pri kraju, sami smo na pozornici! Nabroji mi kurve u mojoj porodici, govorim ledenim glasom. U gledalištu se može čuti muha. Zašto bih nabrajao, govori moj partner, ti svoje kurve poznaješ bolje nego ja. Nema kurvi u mojoj porodici, govorim svom partneru, ali, ako inzistiraš, spomenut ću kurvu u tvojoj porodici. Gleda me onako kako me nikad nije gledao, sa ogromnim zanimanjem. Reci, govori veselo, spomeni joj ime. Ledi mi se potiljak, osjećam potrebu da se grebem, grebem, da skinem kraste koje su mi pokrile rane. Stežem šaku u šaci. Neću pustiti noktima da se razulare! Njegova sestra se jebe s kim stigne, to zna čitav grad. Jebe je svatko koga ona poželi. To sigurno ne znači da je kurva, meni je ona draga, prodaje brodske karte, u krevet vodi putnika koji joj se sviđa. Često za Split krene trajekt bez gospodina koji je uplatio i kabinu i mjesto za auto. Volim njegovu sestru, ima dvije curice, sina i muža, meni ne smeta što se žena jebe s kim stigne, kad god stigne. Lagala bih kad bih rekla da mislim da je kurva. Nije kurva. Nju samo boli kurac za tuđe mišljenje. Pravi život i jest stupanje s bolom u kurcu u odnosu na tuđe mišljenje...Ipak govorim, tvoja je sestra kurva. Gledala sam jednu našu skakačicu u dalj. Uzela je zalet, odrazila se, letjela, doskočila. Kako je daleko doskočila, pitaj boga. Možda je postigla svjetski rekord, možda nije. Isti su skok, kasnije, pokazali usporeno. Ne volim sport. Sportaši su mesad koja kliže na daskama, trči za loptom ili udara lopticu reketom. Komadi mesine i hrpe mišića koje nekamo stižu stotinku sekunde brže nego drugi komadi mesine i druge hrpe mišića. Ali, volim usporene snimkove. Ipak ne vidim kako se lagano diže iz fotelje, dolazi do mene na kauču, saginje se, treska me po licu gornjom stranom lijevog dlana. Osjećam krv u ustima. Lagala bih kad bih rekla da sam vidjela zvijezde, nisam, ni jednu. Dižem se, ulazim u dječju sobu, zaključavam vrata. Na zidu je ogledalo, zeleni okvir, kćerka ga je odabrala u indijskom šopu, brada mi je krvava. Uzimam njenu crnu majicu, sva su današnja djeca stalno u koroti, brišem krv. Možda sam ugrizla jezik, ili mi je nešto puklo u ustima? Mrdam ustima, lijevo, desno, jezikom prelazim preko zubiju, mičem jezik i vodim ga do rane sa unutrašnje strane donje usne. Stojim pokraj prozora. Mogu maknuti tamnoplavu, platnenu zavjesu, žuta sunca šire se po njoj, kupili smo je u Ikei u Beču. Mogu razmaknuti zavjesu, pružiti glavu kroz prozor i vikati, ajooooooooj, ljudiiiiiii, ajooooooooj! Sigurno bi me čula stara Irma, ona živi u maloj kući prekoputa naše zgrade. Mogu vikati i reći sebi, boli te kurac što će ljudi

misлити o prebijenoj novinarki i gospodinu sucu. Ne turam glavu kroz prozor. Stalo mi je što će ljudi reći, to je srž moga bića. Ja osjećam strašnu potrebu biti onakvom kakvom mislim da drugi misle da bih morala biti. Ima još nešto. Stalno u sebi kontam, on je u pravu. Ne bi me prebio da mu nisam rekla, jebo ti pas oca. Ne bi me udario da mu nisam rekla, sestra ti je kurva. Ne bi me razbio da sam mu ispeglala košulje, ne bi me prebio da nije u stresu, ne bi me ubijao da šutim, da sam bolja. Zato, kad god me prebije, meni se plače. Osjećam se krivom što sam od njega napravila takvu životinju. On uvijek kaže, da si normalna, ne bi plakala. Ne plači, promijeni se! Promijeni se! Od tebe ne tražim puno, samo se promijeni! Uvijek, kad me prebije, tražim, nije da ne tražim, tražim način kako se promijeniti, kako biti bolja ili bar drugačija. U zadnje vrijeme, da, u posljednje vrijeme mi puca film. Umorila sam se. Bum! Bum! Tresu se vrata dječje sobe i zid od siporeksa. Zaboravlja da smo stan prodali, imamo pravo živjeti u njemu još šest mjeseci, onda ćemo useliti u novu kuću. Ako sruši vrata, morat ćemo platiti štetu. Držim ih leđima. Osjećam udarce mokasine, vrata su tanka, da li će izdržati? Gledam u tamnožute kućice Nele Vlašić, ona je moja najdraža slikarica. Bum! Bum! Bum! Mičem se, ako ih razvali, ostat ću pod njima. Stajem uz prozor, vrata se tresu, podivljao je. Ne bojim se, proći će ga to. Otključat ću, neću se ni smijati ni smiješiti, smijeh i smiješenje ga izbezumljuju. Skidam uložak i gaćice. Pripremam se. Skrenut ćemo u našu sobu, pojebat ćemo se, pa će se smiriti. Gledam u vrata, mirna sam, uvijek sam mirna kad imam plan. Moj najveći problem je što ne znam što hoću. Uvijek, kad me ispituje, želim mu reći, nemaš nikakva prava lupati po vratima koja sam i ja kupila, nemaš me pravo mlatiti, dosta mi je analiza mojih grijehova, godinama si bio izvan kuće, zašto si, odjednom, odlučio biti stalno doma, gledati kako dišem, vrati se svojim kurvama, mrzim te, mrzim te, mrzim te! Eto, kad mi takve misli skoče u glavu, vrištim samo u svojoj glavi. Plače mi se, lupam šakama po zidu, ridam i jecam i grcam. Onda on napravi pauzu, zagrli me, smiri se, kaže, obriše mi suze i krv oko usta, proći će, dobar si ti dečko, pa mi liže suze, liže mi krv, odnese me u krevet i pojebe. Svrši bučno i brzo, jesi li svršila, pita? Napravim pauzu, kao, dolazim do daha, vraćam se, kao, k sebi, ili njemu, ili k nama ili u sobu, jer, bila sam negdje drugdje. Šutim, zagrlim mu vrat, gurnem glavu u rupu pokraj njegove ključne kosti i mislim, možda je to netko drugi. Više ne lupa?! Gledam u vrata. Pucketaju. Pokušava ih, nekakvom alatom, izbaciti iz okvira. Brišem krv. Pusti vrata, govorim. Ne odgovara. Isuse, Isuse dragi, koliko ću

dugo biti u ovom filmu?! On će još dvadeset godina odlaziti na sud, ja na radio, on sa kolegama u kafić, ja sa kolegama u drugi kafić, ja pred mikrofon, ili na presicu ili na snimanje reportaže iz života, ja na roditeljski sastanak, skupa na promociju, pa kćerki na vjenčanje, pa ćemo postati djed i baka, on će odlaziti na seminare tri puta godišnje. Hoću li živjeti samo dok budu trajali njegovi seminari? Što ako ih ukinu?! Ako ministar odluči, dosta je bilo drkanja, gospodo, imate nekoliko milijuna neriješenih predmeta, ajmo, na posao! Neću moći ministru napisati pismo, štovani gospodine ministre, nemojte zajebavati, vaši seminari su moj život, nemojte ukinuti seminare! Čula sam da i ministar mlati svoju ženu, sve se zna, ovo je mali grad, ovo je premala zemlja. Možda stari drkadžija želi ukinuti seminare jer rane njegove žene prebrzo zaraštaju? Dok stari drka na Hvaru ili Rabu, njene rane dobiju krastu. Jebeš rane koje pokriva debela hrusta, dolje seminari! Muškarci, muškarci, muškarci! Gadovi, gadovi, gadovi! Jebeni suci! Jebeni ribari! Jebeni ministri! Jebeni profesori! Jebeni vodoinstalateri! Jebeni odvjetnici! Jebeni građevinari! Jebeni selektori nogometne reprezentacije! Jebeni mesari! Jebeni novinari! Jebeni seljaci! Jebeni poštteni intelektualci! Jebeni borci protiv rata! Jebeni ratnici! Jebeni mirotvorci! Jebeni izdavači! Vrata miruju. Dišem duboko i lakše, pa još lakše, pa normalno. Vrata miruju, čekam. Sa zida, iznad kompjutera, u mene gledaju staklene, smeđe, jazavčeve oči. Bio je siguran da ću roditi sina. Za njega, budućeg lovca, ubio je jazavca. Jazavčeva glava je mala, možda je to beba jazavac? I treba da na zidu dječje sobe stoji glava bebe. Čitala sam da preparatori koriste jaki otrov da bi od sirove glave napravili krasan ukras za lovačke domove. Taj se otrov stalno isparava, truje lovce, njihove lude žene i mladunčad, ali sporo i presporo. Otvorio je vrata. Gledamo se. Hvata me za vrat, izvlači u mali hodnik, pokušavam skrenuti u spavaću sobu, njegovo čvrsto bedro je zid, skupa ulazimo u dnevni boravak. Gura me prema sredini sobe, zaključava vrata. Sjedam na kauč, on u fotelju. Gniječi cigaretu, slini, tucka njome o rub staklene plohe, pripaljuje, gleda me, oči su mu jako svijetle, jako, jako svijetle, počinje mi se lediti ono mjesto na potiljku, grebem to mjesto, grebem, grebem, pod jagodicama osjećam krv, pod noktima komadiće kraste, izvlačim ih iz sitnih dlaka na potiljku. Što je s tobom, reci mi, bijeli reflektori upereni su u moje oči, cigareta mu je među usnama, grebem ono mjesto, grebem, grebem, grebem. Nisam više ona od maloprije. Bijela majica miruje, traperice miruju, cipele nepokretne, čeka, gasi cigaretu, tek ju je pripalio, zašto je gasi, što se događa, pali novu?! Isuse, Isuse! Slini je, gniječi, trebalo bi obrnuto,

gniječiti pa sliniti, zašto je toliko bijesan, pripaljuje cigaretu, gasi je, gleda me, izvlači novu. Čuj, govorim, ne znam čijim glasom, taj glas prvi put čujem, ne prepoznajem ga, ako izvučeš još jednu cigaretu, ako budeš slinio, gniječio, slinio i palio, izrigat ću se, ništa danas nisam jela. Šuti, gleda me, lomi neupaljenu cigaretu, izvlači novu, gleda me, oči su mu svijetle, lomi je, izvlači novu, gniječi, slini, gleda me. Rigaj, govori, rigaj! Osjećam, tamo, led i led. Grebem se, želudac mi se diže, ali, već sam povraćala, u meni nema ni žuči ni kave. Podrignem glasno, gotovo ričem, poput starog, trulog lava. Što je s tobom, glas mu je miran, ne voliš me više, želiš otići? Da, govorim, želim otići, želim umrijeti, želim da me nema, nekako opet gubim kontrolu. Ne budi patetična, govori, pusti smrt, život je lijep. Kamo bi ti to otišla? S kim? Nadaš se da će naići princ i dignuti te na debela konjska leđa, poriganu, anoreksičnu princezu koja prdi, smrdi, plače i podriguje? Vjeruješ u takve prinčeve? Zašto misliš da mi treba princ, ruke su mi opet na krilu, šaka jedna u drugoj, stežem prste. Pun mi je kurac princa, glas mi je sigurniji. Zašto ne bih otišla sama? Postoje i princeze bez princa, rasplićem šake i prste, mičem prstima u zraku, glumim veselje. Ti? Sama? Ti ne možeš živjeti sama, ubila bi se da si sama. Tebi treba gospodar i bič, ti si životinja kojoj se jedino bičem može pomoći da nađe pravac...Bolestan si, urlam. Zašto urlam? Prvi put u životu razgovaram s njim urlajući? Što mi je?! Pička ti materina, sjedi gdje jesi, to je moj glas. Skačem do otvorenog prozora. Takneš li me, majmune, urlikat ću dok se ne skupi milijun ljudi! Neće ti pomoći ni policija ni sto deset kila koje nosiš! Urlat ću, nazvat ću Gradski list, svima ću ispričati koje si ti bolesno govno! Smiri se, govori. Sjedi, puši, gleda me, oči su mu tamnije. Ugasi cigaretu ili ću uključiti sirenu! Gasi cigaretu. Ha? Opa? Super! Hoćeš li kave, nudi mi svoju šalicu. Ne smijem piti hladnu kavu, sto puta si to rekao, ne smiješ piti hladnu kavu! Sjećaš se kako si mi šalicu hladne kave stresao na novu bluzu, za moje zdravlje, majmune?! Tresnuo si mi i ručak u lice, jednom, sjećaš se, majmune?! Zašto uvijek pazim da budem precizna? Zašto naglašavam da si mi bacio ručak u glavu jednom?! Koliko je manje jednom od nijednom?! Malo manje. To jednom moglo bi se računati i kao nijednom?! Zašto mislim da je jednom **samo** jednom? Koliko puta sam ja tebi bacila ručak u glavu? Kome ja govorim da je bilo **jednom**? Govorim li sebi da je bilo jednom? Ili govorim tebi da je bilo jednom? Ja, majmune, tebi, stalno tražim alibi! Smeće bahato, smrdljivo, ledeno! Dosta mi te je! Reći ću ti nešto! Nauči se jebati! I ne vjeruj svemu što piše u novinama! O čemu govoriš, gleda me sivim očima. Stojim uz sam rub otvorenog prozora i urlam.

Ne diraj cigarete, ostav to! Vraća cigaretu u kutiju. O čemu govoriš, govori, nisi zdrava. Govorim ti, ne čitaj priloge političkih dnevnika, to su prilozi za **žene**! Ti si muškarac, muškarčina, zašto čitaš priloge za žene? Jebene žene?! On šuti. On čeka. U prilogu si pročitao da u pički postoji točka G! Stalno po meni ruješ i tražiš jebenu točku G! Tražiš je kao tenk bez posade metu. Jebala te točka G, majstore tragaču! Ruješ, ruješ! Gdje ti je točka G?! Jesam li je?! Ovo je?! Tu je?! Svršavaš?! Našao sam?! Reci da sam našao! Reci, reci! Reći ću ti, spuštam glas i gledam ga u oči, reći ću ti, nisi našao. Nisi našao! Nisi našao točku G! Ako je i bila negdje, pobjegla je pred tobom! Ne svršavam! Ne uzbuđuješ me! Zbog tebe sam izgubila točku G! Pička ti materina! Šegrtu! Osjećam se dobro dok ovako urlam pokraj otvorenog prozora. U okvirima prozora susjedne zgrade vidim glave koje prije nisam vidjela. I on ih vidi. Kazalište se polako puni. Reći ću ti nešto, govorim tiše, riješit ću te se, sita sam te, rađe ću metak u glavu nego gledati tvoju njušku idućih dvadeset godina! Umlati me ili pusti! U okvirima prozora na susjednoj zgradi, tražila se karta više. Tko te drži, oči su mu svijetlije. Vidi ljude u okvirima. Nitko nikoga neće umlatiti, ja nisam tvoj tata, tvoj tata je skakao po tvojoj mami. Nikad ne pričaj priče iz djetinjstva junaku svojih snova. Prozor je otvoren, glas mi je jak, zašto ne bih iskoristila priliku? Moj tata je **jednom** skočio na moju mamu, tvoj tata je **stalno** skakao po tvojoj! Tvoj je tata na svom vjenčanju pojebao svoju vjenčanu kumu, u štali, pokraj crkve! Tvoja je mama vidjela njene oči ispod leđa svoga muža! Dobro je slušati tuđe priče iz života. Tvoj otac je bio debil, stari majmun koji je u glavu jebao tvoju mater onako kako ti jebeš mene! Nju je spasio sumrak i velika dioptrija! Kreni u sumrak u lov, vepru! Spasi me! Ostavi mrtve na miru, govori. Zašto, pitam, da li su mrtvaci nevini samo zato jer gnjiju u dubokim rupama? Mrtvaci nestaju, trunu, crvi ih jedu, ali tijela živih pamte, na živim tijelima ostaju rane, otisci i ožiljci! Dobila si menstruaciju, govori, krv ti cijedi. Da. Dobro. Što ću? Mogu ovako stajati još neko vrijeme. Mogu skočiti kroz prozor? Mogu urlati i zvati u pomoć? Krv mi lije. Kakvog ovo ima smisla? Čega se bojim? Zašto sam tako uznemirena? Može me tresnuti, razbiti, prebiti, ubiti. Svejedno mi je. Skidam frotirski ogrtač, pretvaram ga u veliki uložak, trpam među noge. Ja sam Ledi Godiva bez kose, na debelom, krpenom konju. Sad kad si dobila menstruaciju, sad se, valjda, s tobom može normalno razgovarati. Opako. Šutim. Odlazi prema vratima, otključava ih, otvara, i uz lagani naklon, pokazuje mi da mi je put slobodan. Nećeš u kupatilo, pita? Ne, govorim. Idem ja, to je njegov glas. Vidim čvrstu, visoku guzicu kako ulazi

u hodnik, pa u mali hodnik, pa se gubi. Jašem, raskrečena, na svom bijelom konju. Osjećam se dobro, opušteno i gladno. Ne ide mi se u kuhinju. Ne mogu držati uložak objema rukama i tražiti čokoladu. Mogla bih spustiti ogrtač, među noge uvaliti pedeset papirnatih salveta, tako bih bila pokretnija, onih bijelih, na crvene kvadratiće, ili su salvete crvene na bijele kvadratiće? Ha! Hrvatske boje! Bolesno. Hrvatske boje uvaliti među noge?! Ne smije se grbom pokrivati pičku! To je zakonom zabranjeno! Postoji Zakon o grbu, himni i lenti gospodina Predsjednika. Ako se zajebavaš sa svim tim, možeš najebati. Možda se može i u zatvor?! Ha! Sudnica! Svi ustaju. Sudac čita. Presuda u ime Republike Hrvatske. Sučeva Žena, kriva je što je dana toga i toga u sati toliko i toliko u stanu broj pet, četvrti kat, Ulica domovinskog rata, sa ciljem da izloži poruzi grb Republike Hrvatske, stavila među krvave noge hrvatski grb u obliku papirnatih ubrusa, dakle, izložila poruzi Grb Republike Hrvatske, pa je time počinila krivično djelo iz Člana. I osuđuje se na kaznu zatvora u trajanju od...Ovaj me preglupi kratki film oraspoložio. Osjećam se super. Ja sam ipak samo životinja? Fiziologija, biologija, ničeg u meni nema? Krv i voda? Zašto sam pred menstruaciju opaka? Ja sam peemes? Da stalno imam menstruaciju, bila bih opuštenija, život mi se ne bi dijelio na prije, poslije i za vrijeme. Koliko je uopće sati? Bila sam zločesta. Na svijetu ima mnogo, mnogo žena boljih od mene. Žene, bolje od mene, dižu se u četiri ujutro, odlaze u trgovačke centre, sjedaju za kase ili odlaze u tvornice odjeće. Čitav dan šiju isti rukav, zahodi u firmi su poplavljeni, rade i nedjeljom i subotom i noću. Talijana nikad ne vide, samo znaju da postoji, tamo daleko. Plaća sitno. Te dobre žene imaju malu djecu, nemaju godišnji, nemaju vikend. Dobre žene, bolje od mene, imaju fakultet pa ipak rade za dvije tisuće kuna, na crno, a smetlari imaju tri tisuće kuna. Neke od njih svakoga dana ulaze u razrede i samo u jednom danu vide stopedeset gadnih, zločestih majmuna. Nose djecu u jaslce, tu djecu dočekuju slabo plaćene tete, ako se još zovu tete, one nemaju dovoljno pampersica za sve ritice, dječica se vraćaju doma sa ranama među nogama, mame im mažu rane skupom mašću. Mnoge žene ne smiju ići na bolovanje, kuhaju uvečer za ujutro, peglaju, tješe muževe koji ne mogu naći posao, nikakav. Govore im, sve će biti u redu, glavno da smo živi i zdravi. Žene, bolje od mene, ulaze u krevet u tri ujutro, muževi ne spavaju, hrvatski muškarci su odmoredni muškarci, pa se onda, žene bolje od mene, pojebu na brzinu. Neki muževi ne vole brzinu, njima se nikamo ne žuri, oni su na vječnom godišnjem, pa svoje umorne žene jebu polako. Ja sam sretna, nezahvalna žena. Muž mi je

sudac, suci su dobro plaćeni, neće nam biti problem otplaćivati kredit za novu kuću, radim na radiju, radijski novinari se ne ubijaju od posla. Red muzike, red reklame, red blablabla, uživo, kako ste, da li se čujemo, alo, alo. Sudac nije odmoren čovjek, ne ruje prečesto, rovat će sve rijeđe, on je u stresu, na poslu ga more razne brige. Zašto je onaj mladi sudac stalno pijan? Kako su novinari doznali da je sutkinja za mladež uzela lovu od roditelja čiji je klinac ubio starca na zebri? Ona jako mršava sutkinja ima u ladicama stotine neriješenih predmeta! Novinari kuju u zvijezde onog mladog suca, a njegove odluke nisu **njegove**, to su odluke **vijeća**?! Jebeni novinari, da im crtaš, glupani, ne bi shvatili! Tko im je rekao da je novi sudac za prekršaje peder? Zašto je to vijest? Ovo je demokratska zemlja, ako se pederi međusobno smiju ženiti, smiju i suditi! Onaj visoki, jaki sudac je u pauzi rasprave, silovanje maloljetnice, rekao, tu malu bi trebalo oblizati! Tko otkucava?! Jebeni, jebeni novinari! Trebala bih biti sretna. Sjedim na krpenom konju, raskrečena, bole me bedra, krv mi teče, veselo gledam oko sebe. Selimo iz ove betonske rupe, nećemo više živjeti u stanu koji je potpuno isti kao bilo koji drugi u ovoj zgradi i svim susjednim zgradama. Reci mi gdje živiš, reći ću ti tko si. Kad uselimo u kuću, bit ćemo drugi ljudi. Živjet ćemo onako kako zaslužujemo. Muž će napredovati, županijski sud, pa više i dalje, možda će postati ministar. Za sve je kriv ovaj beton, dvije sobe i dnevni boravak, stupica od sedamdesetak kvadrata. Beton je ono što njega čini agresivnim. On je lovac, voli široke prostore, šume, livade, svjež zrak, nebo, ptice, debele grane, krošnje. U novoj ćemo kući imati tri terase, mačku, psa, vrt, smokvu, dva cedra, roštilj, kameliju, magnoliju, primat ćemo goste, organizirat ćemo partije, kuću će nam snimati za ženske revije. A sad nam pokažite kupatilo, gospođo. Snimi taj vodokotlić, Patrik, lud je. Imate li u kući, možda, kakvu otkačenu lampu, snimit ćemo lampu, dovoljan je detalj pa da vaša kuća u našem lisu izgleda super. Evo lampe! Super! Krasna je! Tifani, iz Splita, to je moj glas, objašnjavam fotografu i novinarki o kakvoj se lampi radi. Moj život više neće biti svakodnevno probijanje kroz špalir nezaposlenih muškaraca koji na ulazu u našu zgradu, u potkošuljama, piju pivo iz boce kupljene u kiosku. Ja nisam većina, ja nisam bilotko, ja sam ja, jedina na svijetu, jedina u svemiru, ja sam ja! Podvio je rep! I on je shvatio da sam ja, od danas, **ja**! Još me ne zove imenom, još mi govori ti, to neće trajati dugo. Spomenut će mi ime! Vesela, sjedim na ogrtaču ulošku, iza mene je prva dobivena bitka, preda mnom je dobiveni rat! Život je za hrabre! Nikad, nikad, nikad, do danas, muž u ratu sa mnom nije podvio rep! Danas, prvi put! Naučila sam.

Urlati treba! Držati prozor otvoren! Boriti se za život, na život i smrt! Čovjek mora znati što hoće! Oštro s mužem, starcima, urednikom, kćerkom, ženama koje peglaju, radnicima koji grade kuću! Oštro, oštro! Ljudi su životinje kao i sve ostale životinje. Njima treba udarac u rebra, njih treba koljenom u jaja, bičem preko vrata! Jes, jes i opet jes! Osjećam glad, bole me noge, skupljam ih, stavljam stopala na bijelu glavu krpenog konja, džiha, džiha, baš sam dobro raspoložena! Što on radi u kupatilu? Ako ga ne budem morala popušiti, ovaj će dan biti krasan, plavo nebo bez oblačka. Tako se zove jedna knjiga. Da li su radnici na gradilištu? Trebali bi biti. Morali bi iskoristiti svaki sunčan sat, lijeni smrdljivci!

Teško je, jednom tjedno, odlaziti na gradilište vlastite kuće. On nije išao, kupnja kuće bila je moja ideja. Imamo i nadzornog koga plaćamo da nadzire kako gadovi grade. Nisam s njim zadovoljna, sigurno su ga i oni koji nam izvedu radove platili da baš ne nadzire kad nadzire. Tko kome, danas, u Hrvatskoj, može vjerovati? Lopov do lopova! Uvijek je ljubezan. Dobar dan, gospođo, drago mi je da vas vidim. Kao da me iznenada vidi, kao da nije utorak, dan kada dolazim. Pozdravlja me pun lažnog strahopoštovanja, pruža mi ruku, pazite na noge, gospođo, ove daske su pune čavala. Ponaša se kao da se on boji mene, ne ja njega. Bojim se radnika, o gradnji ništa ne znam. Netko mi je rekao, pazi, terasa mora imati pad! Ako ti ne izvedu pad kako treba, voda će se, kad bude padala kiša, zadržavati na terasi. Pred vratima boravka imat ćeš jezero. Test je jednostavan, kad ti polijepe pločice, baci na njih vodu, ako voda oteče, okej, ako ostane, jebi im mater bosansku, šiptarsku ili neku treću. Izlila sam vodu na pločice. Pretvorila se u veliku, plitku baru. Četrdeset svijetlosmeđih talijanski, keramičkih kvadrata ljeskalo se. Nadzorni ga je hvalio. Gospođo, Milorad je zakon, u Njemačkoj je dvadeset godina lijepio pločice. Pred tom sam barom stajala na neki Dan oslobođenja ili osnivanja. Pokus sam namjerno napravila kad na gradilištu nije bilo nikoga. Nisam im željela povrijediti robovske osjećaje. Kad sam vidjela vodu kako treperi i stoji, obuzeo me bijes. Nazvala sam nadzornog. Isključio je mobitel, slavio je neki naš veliki poraz ili veliku pobjedu. Milorada koji je, on mi je to rekao, predavao fiziku...Čekaj, čekaj! Kako je mogao predavati fiziku, dobiti pred deset godina otkaz, a onda **dvadeset** godina lijepiti pločice u Njemačkoj?! Svinje! Lažljive! Što sam mogla učiniti? Razgovarati sa nadzornim, nadzorni sa vlasnikom firme koja je izvodila radove, vlasnik firme koja je izvodila radove sa vlasnikom svake kooperantske firme posebno.

Skratit ću ovu tužnu priču. Jedino je vlasnik kooperantske firme mogao jebati mater neprijavljenim Srbima, Šipcima, Bosancima i Miloradu, jebenom profesoru koji nije dvadeset godina lijepio pločice u Njemačkoj. Bivši profesori, bivši inženjeri brodogradnje, bivši suci i tužitelji i šefovi policije, Srbi, bivši šefovi uprava prihoda i budući liječnici, stomatolozi, arheolozi, ekonomisti, svi bivši i budući šeću hrvatskim gradilištima i rade pizdarije. Najzad je završio dan kad smo se, pred deset godina, osnovali, pobijedili, izgubili ili nam je Papa poslao šesto pismo, mi smo katolička zemlja, Papa je naš Bog. Na gradilištu sam osvanula idućeg jutra, bez najave, nije bio utorak. Popila sam dva helexa od nula dvadeset i pet. Milorad, visoko, mršavo smeće, drsko me gledalo dok sam mu prilazila s vjedrom u ruci. Izlila sam vodu na terasu i smočila mu noge. Vidite, rekla sam. Vidim, rekao je, pločice nisam čvrsto polijepio, mogu ih odlijepiti, popraviti ću to. Gospodine, rekla sam, ne plaćam vas za odlijepljivanje pločica. Gledali su nas, stajali su oko nas umjesto da zidaju pregradne zidove, pokrivaju krov ili rade nešto treće. U zraku se osjećala kiša. Plaćam vas za lijepljenje pločica, rekla sam. Glas mi nije drhtao, nije bio ni previsok ni predubok, trudila sam se da djelujem kao civilizirana, kontrolirana osoba koja je van sebe. Zašto ste tako napuhani, rekla sam, držite se kao ministar. Da sam ministar, živio bih u ovakvoj kući, ne bih klečao po terasama. Opa, smeće je imalo jezičinu političara, a drskost keramičara. Što znači, živio bih u ovakvoj kući, ovo je skromna kuća, rekla sam. Zašto je govno mislilo da je naša kuća dvorac? Ej, ja sam radničko dijete! Otac mi je bio ribar, životinja na dnu društvene ljestvice. Radio je po cijele dane, **radio**. Sigurno ima pedeset godina radnog staža. Kopao je, okopavao, vukao teške mreže! Rob! Zараđивao je poput svakog roba, dovoljno da ne krepa, premalo za pristojan život. Radnika sam godinama gledala pred sobom. Radnike prezirem iz dubine duše, njihovu šutnju, mirenje sa sudbinom, slabost kad nešto treba promijeniti u vlastitom životu i ogromnu snagu kad ženi ili kćerki odvaljuju glave. Gade mi se radnici, gade i gade, ne žalim ih! Gledaju šefa ispod oka, žive poput životinja, od danas do sutra i misle da tako mora biti. Zabranjujem takvom jednom smeću da pločice koje sam ja platila lijepi pod krivim kutem! Govori mi da ih može odlijepiti u svakom trenutku?! I još ima muda gledati u mene?! Šta je ovo, koji je ovo kurac?! Bila sam ljuta. Moj je otac ravno u oči gledao samo moju staru i mene! Pred ostalim su očima njegove bježale u mišju rupu i tamo, u mraku, same, treptale. Onaj Milorad gledao je u mene kao da sam mu **žena**?! Moj otac je slušao svoga šefa. Bio je vrtlar, nije bio profesionalni ribar, ribario je samo u

slobodno vrijeme, da ne krepa od gladi. Ako je trebalo, a često je trebalo, sadio bi i vadio, sadio i vadio iz zemlje, deset puta dnevno, pedeset puta dnevno, **jedan** čempres! Za **jedan** čempres kopao bi trideset rupa i šutio! I nikad ne bi šefa pogledao u oči i pitao, zašto toliko rupa za samo jedan čempres? Šta je ovo danas?! Slušajte, rekla sam, ja vas plaćam, očito u jalovoj vjeri da svoj posao radite kako treba. Ne možete skinuti četrdeset kvadrata pločica, a ne slomiti ni jednu. Tko će mi platiti put u Trst, tko će platiti moje vrijeme, tko će platiti pločice koje sam platila stopedeset eura metar?! Lagala sam, platila sam ih dvadeset i pet eura metar, ali, kakve to veze ima? Tužna, konjska njuška, gledala me s visoka. Šest Šipaca, plaćenih da pokrivaju krov, nije pokrivalo krov, sjedjeli su na njemu i gledali nas. Bosanac, plaćen da postavlja kanalizacijsku cijev i spoji onu iz kuće sa onom u dvorištu, stajao je i buljio, ruke su mu visjele niz mršavo tijelo, bio je bos. Klinac od petnaest godina, musavi, žutovlasi klippan, plaćen da **štema** plitke kanale u zidu, nije štemao, gledao nas je otvorenih usta. Bosanci, goli do pojasa i mokri, bila je strašna vlaga u zraku, nisu krampovima lupali po kamenu budućeg poda dnevnog boravka. Boravak je trebalo ukopati jer su stropovi stare kuće bili niski. Nisu ukopavali, mirovali su. Držali su krampove u rukama i gledali me zlim očima i golim tijelima. Oh! U trenutku sam skužila problem današnjeg svijeta. Na jednoj strani sam ja, gospođa koja je kupila staru kuću u najskupljem dijelu grada, gospođa kojoj će muž uskoro postati ministar pravosuđa. Na drugoj strani su ujedinjeni Šipci, Bosanci, intelektualci bez budućnosti i maloljetnici kojima se loše piše! Oh! Neki imaju kramp u rukama, drugi, gole ruke kojima bi me mogli zadaviti, ali neće, treći samo pogled kojim me mogu ubiti, ali neće. Odustala sam. Ja sam pobjednik, pobjednici moraju biti plemeniti. Neću ga otjerati. Dobro sam se osjećala. Ja sam Moć, ja sam gore, oni dolje. Ja, uskoro na vrhu, oni, zauvijek na dnu. Ruju, ruju, ruju, ruju, čitav će život rovati, nikad se neće iskopati. Ni moj se otac nije iskopao, da nema talijanske penzije, crknuo bi kao pas, uz rub ceste, pokraj čempresa koga je sam posadio u četrdeset i petu rupu. Tri je dana bio u talijanskoj vojsci, više mu je to pomoglo nego pedeset godina kopanja i potezanja mreža. A mene je spasio moj muž. Tko zna što bi sa mnom bilo da nemam ovakvog muža. Da nemam muža ne bih imala ovakvu kuću, moja je plaća bijedna, on ima veliku plaću, kad bude ministar, imat će ogromnu, u ovom dijelu grada nema ni diler a ni fiksera. Dobro, gospodine, rekla sam Konjskoj Glavi, razgovarat ću sa nadzornim. Krenula sam prema vrtu. Htjela sam ispuhati bijes daleko od ukočene, smrdljive

gomile. Bilo je strašno vruće, odvratno sparno. Na leđima sam osjećala bodlje njihovih pogleda, nisu se makli s mjesta, gledali su i čekali. Što? Do mene je dopro jeziv smrad. Šetala sam po budućem vrtu koji je privremeno bio odlagalište građevinskog materijala. Tako sam mislila dok nisam shvatila da stupam po tepihu istkanom od njihovih govana. Ušla sam u njega do gležnjeva. To mi se dogodilo jer sam smetnula s uma da svi ti robovi moraju negdje srati. Posranih nogu stupila sam na terasu koja je, srećom, bila jezerce i izašla kroz buduću kapiju.

Još je u kupatilu. Drka? Super, super, neće daviti moja sirota usta. Možda se utopio ili mu je u kadu pao fen? Nisam čula fen. Vjerojatno se posrao, obrisao, čuča na bideu i pere guzicu toplom vodom i sapunicom, suši je i briše mojom nivea maramicom za osjetljivu i suhu kožu, njome skidam šminku. Ili se trlja maramicom kojom se čisti bebina guzica. Muž o svojoj guzici brine kao gradske vlasti o spomeniku nulte kategorije. Trebaju mu sati da se sredi. Onda mi u krevetu pruži svoje tijelo. Među pazusima, lankom bokaž, na obrazima, afteršejv, bulgari, na tijelu bebi mlijeko, na guzici, bebi ulje, nikad ne znam tko me jebe, od pojasa gore muško, oštro, resko, mošus, ispod pojasa, beba. Sterilan, totalno. Tko zna kako miriše moj muž kad nije namirisao? Širim noge, sad sam već na krvavom brdu. Baš sam dobre volje. Sve je, ipak, biologija. On će izaći i odnijeti svoje sterilizirano tijelo u našu sobu. Ja ću ući u kupatilo, tampon u pičku, gaćice, pa u spavaću sobu, muž će stajati uz krevet. Na koljena! Na tepison! Nos će mi štupati smrad pišake star nekoliko godina. Eka se, kad je bila mala, popišala u snu. Popušit ću mu kurčić. To može trajati nekoliko minuta, ne dulje, popet će se na krevet, duboko udahnuti, izdahnuti, za tri sekunde, spavat će snom umornog konja. Glava zabačena, usta razvaljena, vidjet će se bijeli, veliki zubi. Pravi trenutak! Iz peršina ću izvući veliki nož i uvalit mu ga u vrat, tamo gdje bubnja ona žila. Neću! U kuhinji ću sjeckati peršin dok hrpa ne postane majušna. Kad se probudi, otići ćemo u restoran pokraj marketa, na pljeskavicu sa sirom. Muž je uvijek dobre volje, kad svrši, gotovo uvijek. Vratit ćemo se doma, opet ću mu ga popušiti, muškarci mogu svršiti deset puta dnevno, ako to znači da ne moraju kurcem mrdati. Popit ću dva helexa, zaspati. I tako danima i tako mjesecima i tako godinama i tako tjednima. Tjedni bi trebali doći iza dana. Svejedno, pušit ću ga dovijeka! Sjedim na krvavom brdu frotira i ne želim razmišljati o tome. Kad bi žene kojima je pun kurac muževa život provodile opsjednute samo tom temom, svijet bi bio pun tužnih i pretužnih žena. A život nije samo muž.

Život je i nova kuća ili stan, povremeno ljubavnik, malo bolji posao, dvojka u kćerkinom indeksu, sin koji na pozornici na gitari svira Bratec Martin i Moja barka mala, torbica, cipele, novi diorov parfem, nalaz krvi koji pokazuje da se rak povukao, smrt bogatih roditelja, iznenadna, prirodna smrt mladog muža. Ako želiš da te život jebe, ako se opsjedaš analizama i smislom, život će te jebati. Ako skužiš, u nekim godinama to moraš skužiti, da je priča o sreći samo manipulacija dobroplaćenih psihijatara, psihologa i autora priručnika Kako učiniti prvi korak i taknuti zvijezde, sve je lakše. Sreće nema, u dvoje najmanje, zato, čemu analize, dugi razgovori, potreba da se nekome nešto objasni. Nitko nikoga ne sluša. Nikad on neće shvatiti o čemu ja govorim. Velika je stvar ako kužim da on ne kuži. Otići ne mogu. Bojim se. Ponekad ću zaurlati, da sebe uvjerim da sam živa. On će urlati češće. Dobit ću udarac u glavu, slomit će mi ruku ili nogu, život ćemo provesti u ratu do ruba istrebljenja. Morat ću se čuvati samosažaljenja, opakih misli da je drugima bolje, lažnih spoznaja kako borba ima smisla, potrebe da ga promijenim, nade da će se sam promijeniti, nastojanja da mu dokažem da nisam kriva. Morat ću više šutjeti, šutjeti, šutjeti. On nikad neće prijeći rub. Njega i ne treba prelaziti, jebeš žrtvu koja se ne rita, nego leži, krepana i krvava, među nogama pobjednika. Nije to to. Junaku treba živa žrtva. Ni mačak se ne igra sa mrtvim mišom. Miš može biti načet, crijeva vani, jedno oko na sredini kuhinje, rep ispod ormara, ali, sve dok se miče, mački je zanimljiv. Kad se zauvijek smiri, mačka odlazi zijevajući i na sve strane pokazuje male, oštre zube. On je mačka, ja sam miš. Ta igra ne završava uvijek jednako, tko kaže da svaki miš mora skončati kao mirno, sivo, mrtvo tjelešće među krvavim, mačjim pandžama? Tko to kaže?! Treba čekati. Odlučujem, čekat ću. Zdrava sam, čekat ću. Čekam da se otvore vrata zahoda, da izađe istuširana mačka, da nastavimo igru. Drugačiju. Miš ima pregled, sve su figure na ploči pod mojom kontrolom. Ha! Izlazi iz kupatila, zatvara vrata, stupa u mali hodnik, pa u veći, ulazi u boravak, smiješi se. Zeleni kupaći ogrtač na tamnocrvene pruge, mokra kosa, ružičasti obrazi bez dlaka, opasač nije čvrsto stegnut, nazire se golo tijelo, ravna, glatka, bezdlaka prsa, mali kurac, dugačke, jako dlakave noge. Njušim uomo roma, dobro se oderao za mene. Želi biti lijep. Dižem sebe i svoje krvavo brdo, krećem prema kupatilu. Čekam te u sobi, govorim. Super, govorim. U kupatilu sam. Vruća voda teče u kadu. Možda ću se tuširati, možda kupati. Na velikom zidu su samo dva mala, zatvorena ormara. Bez polica, rekao je muž, ne volim kad svatko bulji u našu intimu. Nitko neće buljiti u našu intimu, govorila sam brzo, tko nam dolazi,

police su super, razbijaju dosadu, samo ormarići...Razbijaju dosadu, rekao je. Zašto misliš da je uzbudljivo gledati tvoje viklere pune dlaka svih duljina, pakete uložaka svih veličina, prljave jastučice kojima si skidala šminku, tko zna kad, konac za zube koji visi iz kutijice, u bideu toaletne pampers maramice kojima brišeš guzicu, imaju žutu mrlju na sredini, krvave uloške uz četkice za zube? Koga to uzbuđuje, kako se tim sranjem može razbiti bilo kakva dosada? To nije bila istina i samo istina. On je jako dobro znao da guzicu brišem toaltnim papirom jer sam alergična na gotovo sve vrste maramica. Muž svoje tragove skriva. Kad iza njega uđeš u kupatilo, nećeš naći odbačene bokserice na poklopcu košare za prljavo rublje. Na mokrom podu nema njegovih donjih majica koje meni uvijek služe kao otirač za noge, ni čarapa. Njegove traperice ne vise na vješalici za ručnike. Skidam se i ulazim u kadu, krv mi curi niz noge. Pipam sise, često pipam sise. Ne znam da li želim ili ne želim napipati nešto. Pipam i pipam i pipam. Ništa. Sise su mi ispuhane vrećice, zato ništa ne napipavam. Ni raku se ne ulazi u male, obješene kože. Da, nisam neki ludi estetski doživljaj. Ali ja, ponekad, sebe i ne doživljavam kao sise, trbuh, strije, bedra, bore, suhu kožu. Ne doživljavam sebe uvijek samo kao ofucano žensko ili kao **žensko**. Ne mislim, stalno, da mi je međunožje osobna iskaznica, da sam nečija **sestra** i dio polovice čovječanstva. Ja sam žensko, ti si žensko, mi smo sestre, mi smo isto. Drage sestre, nikad ne bih došla na vaš samit na vrhu. Gledam u zamućeno ogledalo. To što imam pičku ništa o meni ne govori. Bez mene, sestrice drage, nisam jedna od vas! Gledam u ogledalo i glasno govorim velikom skupu žena? Hm?! Nikad ne bih otišla pod nož. Da mi sise još više vise, ako je to uopće moguće. Frka oko ljepote je frka medija, proizvođača kozmetike, estetskih mesara i pедера koji prodaju ženama teorije kako moraju izgledati iako oni jebu samo muškarce. A mi to pušimo. Gospođe, zašto smo takve glupače?! Ogledalo je zamućeno od pare, zato ne vidim stotine tisuća žena koje me slušaju. Zašto bi moje podočnjake laserom skidao drhtavi starac kome ne smetaju njegove vreće pod suznim očima? Estetski kirurzi sebi grade vile sa bazenom na brdima naših napumpanih sisa, isisanih bedara i odrezanih kapaka. A onda u tim vilama jebu vršnjakinje i vršnjake naših kćeri?! Gospođe me slušaju. Čuje se leptir, leprša u zraku ogromne dvorane. Žene me gledaju. Ti mesari, urednice ženskih časopisa, proizvođači čarobnih krema, modni kreatori pederčine, svo to smeće nas ubjeđuje da je sramota imati četrdeset godina?! Jedva dišu. Ne dižem glas, govorim normalno, mikrofoni su jaki. Moje sise moraju biti napuhana četvorka?! Tko to kaže? Zašto smo mi sise, pička, guzica,

oči, ruke, nokti, vrat, bedra, listovi, gležnjevi, kosa, zubi, usne?! Muškarci nisu obješeni podbadak, naborani vrat, opuštena guzica, mekane mišice, bezuba usta, mutne oči, smrdljiv dah, klimavi zubi, spuštene kapci, ćelava glava, dlakave uši, dlakave nosnice, čupave obrve, veliki, tvrdi trbuh, mlohavi trbuh, obješene sise, žuti nokti na nogama, kvrgava koljena, prištava leđa, dlakava guzica, sijede dlake među nogama, popucane kapilare na nosu, gljivice među nožnim prstima, mali, mekani, obješeni kurac?! Oni nisu ništa od toga! Muškarci su duh, pamet, šarm, um?! Drage sestre, mahnimo guzicama, utjerajmo njihov duh u njihov mali kurac, odgrizimo ga, ispljunimo, potegnimo vodu i isperimo usta! Snažan pljesak, gase se jaka svjetla, silazim.

A kad ste točno primijetili, gospođo, da vas vaš suprug ne zanima, pitao me psiholog. On mi ga je našao. Nisam znala odgovor. Zaboravila sam. A kako se manifestira ta vaša....neželja? Kako ne želite svoga supruga? Psiholog je pogledao na sat na zidu iznad moje glave. Vrata ordinacije bila su presvučena svijetložutom kožom. Nismo čuli glasove pacijenata koji su čekali u uskoj čekaonici. Čekali su, a bili naručeni za određeni sat?! To je bio najskuplji, tako je on sebe nazivao, psihoterapeut, u gradu. Treba imati v e z u da bi čovjek mogao sjedjeti u njegovoj ordinaciji i odgovarati na pitanja. Muž je uključio sve svoje veze, uspio mi je rezervirati termin, četvrtkom. Svoga muža ne želim nikad i nikako, rekla sam. Kad ide na put, ne želim da se vrati, kad se vrati, poželim krenuti na put, kad izađe iz kuće, želim da ga pogazi kamion, da pogine u sudaru, da ga slučajno pogodi mafijaški metak, da ga na košarci ubije moždani udar. Tako ne želim svoga muža, rekla sam. Ne želim ga ni danju, ni noću, ni ujutro, ni popodne, ni kad je sunce u zenitu. Gadi mi se njegov miris i ukus. Kad mu čujem glas, ledi mi se potiljak, tamo gdje se spaja vrat sa leđima. Bojim ga se. Hvata me užas kad mu oči posvijetle, užas me hvata, kad mu oči pobijele... Objasnite mi malo to, **pobijele, posvijetle**, rekao je psihoterapeut. Oči mu pobijele, rekla sam. Ima sive oči, kad je na mene ljut, onda posvijetle. Uvijek, prije nego me udari, posvijetle, pa pobijele...Vaš muž vas tuče? Pričajte mi o tome. Ponekad, rekla sam, samo ponekad. Recite mi nešto o tome, gospođo. Više ne volim njegov miris. Miris, rekao je psihoterapeut? Možete li biti malo precizniji? Kad smo se upoznali, rekla sam, mirisao je kao da je...svjež. Dugo sam ga mogla prepoznavati po njuhu. Danas, u punom autobusu, da sam ja na zadnjoj platformi, a on kod šofer...Vi se vozite autobusom, rekao je psihoterapeut? Ne, rekla sam, ali, da se vozimo, on i ja, da smo istovremeno u istom autobusu, da su mi oči prekrivene

maramom, da moram samo njušiti, njuh, njuh, da mi netko kaže, njuši, ajde njuši, traži muža, ne bih ga našla. A pred petnaest godina bih ga našla. Kako vaš muž miriše danas, govori mi psihoterapeut. Ne miriše, rekla sam, stavlja Lancome Bocage u pazuha, kremu koja ubija svaki miris. Možda ipak miriše, kad ne stavi taj..., to...Lancome Bocage, rekla sam, Lancome Bocage. Da, rekao je psihoterapeut. Tada, rekla sam, bez te kreme, miriše nekako kiselkasto. Kiselkasto, rekao je psihoterapeut, pa to jest miris. Ako miriše kiselkasto, znači da ipak miriše, drugačije miriše, ali miriše, a vi ste rekli...Dobro, rekla sam, drugačije miriše. Vjerojatno želite reći, psihoterapeut se trudio, plave su mu oči žmirkale, žvakao je gumu, ljutito, koncentrirano, gospođo, sigurno vam se čini da je vaš muž, danas, drugačiji čovjek. Da, rekla sam, da, on je drugačiji, da, da, drugačiji, kimala sam glavom, brzo, gore, dolje. Muči vas što više ne znate tko je vaš muž? Onaj sviježi ili ovaj kiseli? Zašto se smijete? Sviježi, kiseli, rekla sam. Bila sam opuštena, ruke sam držala na krilu. Smiješno mi je kako nazivate moga muža. Vi ga tako zovete, gospođo. Čini mi se, možda nisam u pravu, da ste malo pretjerali s naglašavanjem osjetila njuha. Mi ljudi ipak nismo psi, naše je osjetilo njuha zakržljalo, uglavnom. Možda je on i tada, kad ste ga upoznali, mirisao jednako kao i danas. Na ljudski miris, to znate, djeluje i prehrana. Ako čovjek jede bijeli luk, njegov znoj miriše drugačije nego znoj čovjeka koji jede neprskane jabuke. Miris se mijenja, nitko ne miriše jednako u toku jednog dana, kažem, vjerojatno je vaš muž ovako kako miriše danas, mirisao i...Želite reći da sam ja kriva, digla sam ton i makla ruke iz krila, mahala sam njima. Dosta mi je krivice, dizala sam ton, želite reći da je moj muž bio govno i prije petnaest godina, urlala sam, ali ja to nisam željela vidjeti, vrištala sam, a danas kad vidim da je govno kakvo je uvijek bio, hroptala sam, danas se okolo žalim, pričam pizdarije i tražim sućut, pištala sam. A sve je samo moja zabluda, ja sam kriva, ja sam kriva, ja sam kriva, ja sam krivaaaaaa...Plakala sam i grebala potiljak, nokti su mi imali pune ruke posla. Smirite se, rekao je psihoterapeut, ovo nije sud, ne govorimo o krivici, smirite se. Ja možda jesam kriva, šmrkala sam, nos mi je cijedio, nisam mogla naći maramicu, ali vi biste morali imati više strpljenja. Ja vas dobro plaćam, moj muž vas dobro plaća, ne biste me smjeli optuživati, svi me optužuju, dizala sam ton, ja želim pomoć, ne želim slušati istinu o sebi, dizala sam ton, ja sam sljepica, ne razlikujem mirise, ne mogu podnijeti svoj vlastiti izbor, ne želim slušati istinu o sebi, dizala sam ton, noktima sam rovala po krvavom potiljku, ne mogu držati vlastiti glas pod kontrolom, urlala sam, ja dižem ton, vrištala sam, ja

urlam, urlala sam, umjesto da govorim normalno, umjesto da kažem tiho, glasom dame, glasom četrdesetogodišnje gospođe, glasom gospođe koja plaća tristo četrdeset kuna po satu psihoterapeutu koji žvače, ne žvačite, gospodine! Ne dok sa mnom razgovarate! To je prosto! Poštujte moju lov, ako ne možete poštovati mene! Duboko sam izdahнула, izvukla nokte iz kože, stisla krvave prste u šake i skvrčila se na fotelji. Psihoterapeut je izvukao žvaku, bacio je u praznu pepeljaru, vidimo se u četvrtak, gospođo.

Još sam u kupatilu. Iz ogledala me gleda čudna žena. Lijeva strana donje usne joj je otekla. Kako ću mu pušiti ovakvim ustima? Uh! Oči su mi pune suza. Puklo me samosažaljenje. Čas si gore, čas si dolje?! Gledam usnu koja debelo visi na jednu stranu. Zašto je to tragedija? Otok će splasnuti, rana će zarasti, zubi su mi na mjestu, nemam rak, gradimo kuću, dijete mi je zdravo, tako me vidi netko sa strane. Moj je najveći problem što ne koristim kosi pogled. Ubi me depresija. Najgora je depresija nas ljudi koji imamo obje ruke i obje noge, a nemamo rak. Opak je to osjećaj. Ponekad bi do mene, kad bih sjedjela u kuhinji i buljila kroz zatvorena staklena, balkonska vrata i gledala ženske glave na prozorima susjedne zgrade, došla Eka, zagrlila bi mi ramena i njušila kosu. Mmmm.Osjećala sam se pročitano. Osmogodišnje dijete jače je i starije od mene. Plačem u kupatilu i bojim se kako će mi oteći i druga strana. Izgledat ću kao bijela crnkinja sa konjunktivitisom. Zašto se stalno osjećam krivom? Kad se vratim sa gradilišta, glasom krivca govorim mužu, radnici još nisu pokrili krov. Ili urlam, glasom luđakinje, boli me kurac, nisam ja nadzorni, nitko me ne plaća da Šipcima jebem mater, najlakše je mene napadati, lakše, mnogo lakše nego sam otići na gradilište, pa ubiti nadzornog i Šipce i Bosance i intelektualce...A onda mi muž kaže, to je bila tvoja ideja, samo tvoja ideja, zlato. Nauči hvatati se u koštac sa životom. Život je i rješavanje problema, ne samo urlanje i ne samo plakanje. Uvijek kad mi to kaže, ja sam u suzama, potoci mi lete iz debelih očiju. Onda me on pomiluje po kosi kao ranjenu mačku ili kuju na samrti. Smiri se, slinava kravo, odrasla si žena, ne glumi bespomoćnu curicu, radi nešto pa će ti život biti ljepši.Tada poželim da me nema, htjela bih da zarine veliki nož u moje male sise. Izlazim iz kade, brišem tijelo, stavljam uložak za noć, navlačim gaćice, našla sam ih u ormariću, mažem tijelo losionom, perem zube, rana mi još krvvari, peče me, četkicom sam se ubola baš u rez, pljujem slinu i vodu i krv, mažem usne labelom, da budu spremne. Ha! Jedva otvaram usta, usne su mi sve deblje. A da me nije zgrabila kakva alergija? Što ako mi natekne grlo, a ako se ugušim njegovim

kurcem? Bit ću prva...Smijem se. Hahaha! U sebi. Slina mi klizi niz bradu. Tekućina boje koralja. Zove me. Da li si gotova? Čeka me u malom hodniku. Kroz tanka vrata čujem mu dah. Još samo malo, govorim glasno. Capam po njegovoj mokroj, bijeloj majici, izvukla sam je iz košare. Majicom brišem pod, puna je naših dlaka, bacam je u košaru, otvaram vrata, stupam u mali hodnik. Bosa sam, stojim na pločicama, u gaćicama, na vratima naše sobe. On leži na krevetu pokriven šarenim pokrivačem koji samo izgleda kao da je sastavljen od mnogo različitih komadića šarene tkanine. Prozor sobe je otvoren, zavjese navučene, platnene, žute, na plava sunca, kupili smo ih u Beču, u Ikei. Dođi, govori muž, dođi, ljubavi. Gledam ga, nisam progutala helex, ni jedan, a bolje bi bilo dva, ne mogu se sada vratiti u kupatilo, ne mogu ni reći, samo malo, da popijem helex. Zašto se ne bih vratila? To su dvije sekunde, dvije sekunde gore, dvije sekunde dolje? Napadno popravljam uložak među nogama, kao, krivo je sjeo, iako, nema šanse, današnji ulošci legnu tako da se bolje osjećaš s njima nego bez njih. Muškarci to ne znaju. Prčkam po ulošku za noć i govorim, oprosti, samo malo, oprosti. Činim korak nazad, opet sam u kupatilu.

Gledam se u ogledalu, usta su mi sve veća i veća?! Zašto?! Gutam dva Helexa od nula pet i jedan Claritin, da se ne udavim, ako je ovo alergija, ovo što mi se dešava sa ustima. Ispijam čašu vode. I još jednu. Pa još jednu. Baš sam žedna. Pa još jednu. Piša mi se, pa pišam. Gledam boju mokraće. Tamna mokraća je rak, moja je prozirna, vidim svijetložutu vodu i malo krvi, super. Brišem se, perem, stavljam novi uložak, stari umatam u toalet papir, bacam ga u limenu kantu za smeće, navlačim gaćice, uzimam papirnatu ubrus, brišem pod kupatila, neka bude čist i suh. Papir je prljavosmeđ i pun dlaka, linjamo se, baš se linjamo, smeđu gvalju bacam u školjku, štrcam domestos po kadi, isplahujem je vrućom vodom, izvlačim čep iz umivaonika, pun je dlaka, uzimam u ruke komad toalet papira, rukom i papirom skidam dlake sa čepa, bacam ih u školjku, papirnatim ubrusom brišem ogledalo, neka blista...Ne uzimam u ruke češalj i ne skidam dlake sa viklera. To bi trebalo učiniti. Radila bih to s velikim užitkom, ali ne mogu mužu reći, slušaj, sačekaj pola sata, samo da očistim ove dlake. A opet, ruku na srce, zašto dvoje koje živi skupa ne bi moglo biti međusobno iskreno? Kako bi to bilo super, moći izaći iz kupatila, ući u sobu, leći uz muža i reći mu, stari, meni se sada skidaju dlake sa viklera, ovoga trena mi se baš to radi, idem skidati dlake sa viklera. Idi, zlato, rekao bi muž. Postoji li muž koji bi razumio ženu koja se između

njegova kurca i dlakavih viklera odlučuje za viklere? Ipak, čistim jedan vikler. Veliki, zeleni, na njega navijam šiške. Očistila sam ga. Bacam dlake u školjku, njega u žičanu košaricu. Čistim i ružičasti vikler, on je manji, ima manje dlaka. Lice mažem kremom. Možda sam ga već bila namazala? Da, kosa mi je na vratu mokra, sušim je ljubičastim fenom. U ogledalu vidim kako krivim debela usta. To je osmijeh? Stara, ajde, stara, ajde, stara, ajde, stara, ajde, stara. Ajde!!! Pa izlazim.

Stupam na mali hodnik, gledam u našu sobu. Nema ga. Njušim kavu. Kava??!! Prilazim kuhinjskim vratima. Čeka da voda zakuha. Neće staviti svoj mali kurac u moja krvava usta?! Bože dragi, ovo je nespোরазum?! On samo želi popiti kavu, obući se i otići na svjež zrak?! Zašto mi to ne kaže? Ni muškarci ne govore?! Šutim. Šutimo. Moja usta ne žele njegov kurac, njegov kurac ne želi moja usta! Zašto šutimo??!! Tko tu koga jebe?! Zašto ne pitam, ej, mužu, tko tu koga jebe?! Da li bi razumio pitanje? Može li dvoje provesti život skupa jebući se bez riječi? Kakav je to život? Koliko može trajati? Cijeli život? Još ću trideset godina gledati kurac koji me ne zanima? Jesam li ja to osuđena na doživotnu robiju? Kako će glasiti presuda? Kako glasi krimen? Jesam li jedina? Zašto se ne govori o tome, ako nisam jedina? Gdje su knjige na tu temu? Romani, članci, studije, kongresi, okrugli stolovi?! To nije svjetska tema?! Nije??!! A možda upravo ovoga časa milijuni žena stoje na vratima svojih spavaćih soba i sa užasom gledaju u gola tijela svojih muževa?! I to nije svjetska tema?! To nije priča?! Žene šute. I ja šutim. Šutim, gledam kako kuha kavu i mislim, pit ću njegovu spermu dok nas smrt ne rastavi! To nije ugodan osjećaj. Čovjeku nije toplo oko srca kad to spozna. Ako sam ja čovjek? Da li sam ja biće koje ima pravo na izbor? Piti ili ne piti dok nas smrt ne rastavi?

Kava je gotova. Ulijeva je u **jednu** šalicu?! Sjednimo u boravak, govori, popričat ćemo o svemu. Zašto meni nije ulio kavu?! Zašto meni nije ulio kavu?! Ulazimo u dnevni boravak. Roletne su spuštene. Zašto? Prozori su zatvoreni. Zašto? Zavjese navučene. Zašto?! Zašto??!! Sjednimo, govori. Sjedamo. Ja na kauč. On na fotelju. Izvlači cigaretu iz kutije, vlaži je, gnjeca. Najprije vlaži?! Zatim gnjeca?! Zašto? Zašto?! Pripaljuje je. Diže pogled prema meni. Vidim! Vidim!! Njegove su oči **bijele**??!! Gledaju me dva mala bjelanjka??!! Oh, govorim i skačem na dvije noge! Skače i on! Šakom mi razvaljuje glavu! Budim se. Glava mi je mokra, ruke su mi svezane bijelim trakama. I noge, u gležnjevima. Rasparao je plahtu. Visim preko naslona

fotelje. Gledam ga iskosa, u glavi mi bubnja. Gol je! U ruci drži pojas! Smeđi, kožnati, široki, dugački, sa srebrnim zakovicama! Kravo, govori, urlat ćeš! Mene nećeš jebati! Ja nisam tvoji slušatelj, alo, alo, da li se čujemo?! Nisam impresioniran tvojim šarmom! Meni ne možeš glumiti, ja te poznajem! Pusti me, šapućem, vjerojatno svojim glasom. Kurvo, govori, smiri se, kurvo! Ja neću postati tvoja krpa, desnom rukom miluje kožnati remen. On je ljevak. Nećeš mi uništiti život! Ne, stenjem. Nemoj, govorim. Pusti me. Ništa nisam napravila, šapćem. Bit ću dobra, molim. Molim te, govorim. Plačem. Ja te molim, kao boga te molim, bit ću dobra, bit ću najbolja na svijetu, nisam kurva, ja nisam kurva, ja te...Čekaj, govori. U plejer stavlja disk. Dandandan, dandandandan, dandandandan. Betoven, peta. Trese se cijeli stan. Mlati me po leđima. Bubrežima! Po vratu! Po listovima. Dandandandan! Dandandandan! Po glavi, po leđima, po bubrežima Dandandan! Dandandan! Urličem. Upoooooć. Dandandan! Dandandan! Po leđima! Po glavi! Kopčom po vratu! Kopčom po vratu! Kopčom po vratu! Kopčom po vratu! Dandandandan! Po vratu! Po vratu! Danananadan! Urličem. Uuuuuuuuu! Po vratu! Po glavi! Dananananandan! Po glavi! Dandandandandan! Po glavi! Po vratu! Danananadan! Vrištim! Nonaaa! Nonicaaaa! Nonicaaaa !Dandandan! Odjednom, prestaje?! Betoven grmi! Dandandan! Dandandand! Mamaaaaaaaaaa!!!Gledam, iskosa. Eka stoji na vratima boravka.

Oh! Gospodo! Strašni suci! Reći ćete, dobro, gospodo, razumijemo. Ubili ste ga u afektu, digli ste se sa poda, ušli u spavaću sobu, izvukli iz neke ladice pištolj i sprašili mu nekoliko metaka u glavu. Dobro, smirite se, gospodo, idemo, polako. Mala Eka je vrištala...Da, Eka je vrištala. Mlohavo sam visjela preko fotelje, oslobodio mi je ruke i noge, skliznula sam na pod, popišana. Isključio je plejer, stegnuo pojas kupaćeg ogrtača, otišao u spavaću sobu, obukao se izašao. Ja sam, gola, drhtala na parketu i gledala Eku, čučala je na hodniku, oči su joj bile ogromne. Gledala je nekamo i nikamo, tresla se. Odvukla sam se do kupatila, navukla njegov ogrtač za kupanje, tamnozeleni na crvene pruge, frotirski, Svilanit, otišla do Eke, uzela je za ruku, ušle smo u kuhinju, ja sam sjela na stolicu, Eka meni u krilo. Šutjele smo i šutjele, šutjele smo i šutjele. One ženske glave, one na prozorima susjedne stambene zgrade, još su bile tamo. Ženske glave stalno su na prozorima betonskih zgrada. One su buljile u nas, mi smo buljile u njih.

Moj muž i ja, još smo na rubu velike livade. Srna pase, bebe skaču i skakuću. Pišalo mi se! Koji osjećaj?! Bila bi neviđena

drskost, odbaciti pušku, spustiti hlače i gaće, raširiti noge, pustiti žuti mlaz na travu! Zatukao bi me na licu mjesta! Čekali smo divlju zvijer. Mora se pojaviti! Lišće je šuštalalo, šššššš, šššš. Rubom dlana dodirivala sam vlažnu travu. **Vlažnu** travu! Sve je ššššušššušššštalo! Oko mene je bilo **vlažno** i **mokro**...Prva kap? Druga? Potočić! Slap! Pišala sam!! Stiskala sam noge ali bujica je srušila branu! Pišala sam...Pišala...Bum! Svijet se raspao! Puška mi je tresnula o rame. Životinje su nestale. Žmirila sam, popišana, mirna, polumrtva, kriva, prestravljena, užasnuta, sleđena, zgrčena, slomljena, luda, mokra, vlažna, usta su mi se napunila slinom, stiskala sam zube, dlanovi su mi bili mokri, potiljak mi je gorio, u ušima mi je bubnjalo, grčila sam prste u šake, nokti su krenuli prema suhim krastama na potiljku...Kakvu sam buku izazvala?! Kakvu buku?! Ubit će me! Ubit će me! **Ubit** će me! Ležala sam i ležala, tiho poput trule lešine. Digao se i krenuo prema sredini livade. Dobro je, dođi, glas mu je bio pun čudne radosti. Digla sam se. Bedra su mi bila mokra i hlače. Mogu reći, to je od mokre trave, kako se toga prije nisam sjetila? Koja krava! Veselo sam stupala prema njemu, popišana, opuštena, sretna. Za danas je gotovo! Njegov glas zvoni, moje tijelo veselo skakuće. Došla sam do njega. Smiješio mi se, potapšao me po ramenu, uzeo moj dlan u svoje ruke, poljubio ga, gledao me u oči. Koljena su mi klecala. Ledene, popišane gaće hladile su mi vruća bedra. Ti si moja amazonka, rekao je. Uh, da zna istinu, ne bi mi rekao, ti si moja amazonka, amazonke ne pišaju, one sebi režu desnu sisu da im ne smeta kad zatežu luk, sakate muškarce, s njima se pojebu jednom godišnje da bi se dobile djecu...Ja? Amazonka? To je bilo previše, oborila sam pogled. I ugledala mrtvu srnu. Smeđe oko, mala, okrugla, crvena rana na tankom vratu, poluotvorena usta, isplažen, majušni jezik, zubići. Bravo, rekao je, postala si lovac! Nisam osjetila sažaljenje prema mrtvoj majci dvoje djece. Sreća mi je bljeskala u glavi! Pravi vatromet! Otkrila sam kako, zauvijek, osvojiti svog muškarca! Našla sam onu sebe koja njemu treba! Bit ću žena lovac! Što mi može zamjeriti pokojnica? Da li je ona imala svog mužjaka? Jest, inače ne bi šetala sa dvoje djece! Kako je došla do njega? Muljala je, služila se prljavim trikovima. Poštene srne su tiho spavale dok je ona u dubokoj šumi mrdala pohotnom guzicom. Neke srne su kurve o kojima zoologija nije rekla zadnju! A ja? I meni treba mužjak! Ako do njega mogu doći samo preko leša četveronožne gadure, sigurno se zbog toga neću jebati grižnjom savijesti! I srna bi mene ustrijelila za ljubav svog četvoronožnog jebača! Sve smo iste, mi ženke! Oh, rekla sam i cipelom taknula mrtvo tijelo, dobar osjećaj! Petnaest godina ovo čekam! To sam rekla. Glas je zvonio. **Moj** je glas

zvonio! Stavimo srnu na krov auta, proći ćemo kroz selo, neka ljudi vide što sam ulovila, cupkala sam oko pokojnice. Ne može, rekao je, oči su mu bila tamnosive, lovostaj je, ubila si je za nas, za svoju i moju dušu. Okrenuo se, krenuo prema grmu, lovačkim nožem odrezao je dugačak, debeo štap. Bože dragi, stisnuo mi se želudac. Ogulio je malo zelene kore, izvukao iz jakne kemijsku olovku, na oguljeni dio štapa napisao je, srna, Brdina i datum. Uručio mi je štap, čuvaj ga, kad opet nešto ubiješ, ogulit ćemo još komadić, dok ne ispuniš štap, a onda ću ti odsjeći drugi...Hvala, rekla sam. U našem smo stanu čuvali dva njegova štapa i šest štapova njegova oca. Osmrtnice ubijenih životinja bile su složene po datumima, a njihove glave po zidovima. Ušla sam u klub. Držala sam štap, gledala ga i razgledavala. Čekala sam. Treba krenuti. Među nogama mu je bio ruksak. Sagnuo se prema njemu, otvorio ga, izvukao bocu Radenske...Ne! Ne! Na to nisam bila spremna! Ne! Htio me tucnuti! Izvući kurac iz gaća i hlaća, oprati ga Radenskom i pojebati me pokraj mrtve srne?! Majko moja! Ne!! Odložio je bocu i napravio korak prema meni. Ne, rekla sam glasnije nego je trebalo, gotovo vrisnula! Što ti je? Previše sam uzbuđena, rekla sam brzo, nekako sam se zadihala, ovo je za mene veliki dan, ti to ne razumiješ...Razumijem, smiješio mi se očima, znam da si sto puta čula kako sam ubio prvu srnu...Tu sam priču znala napamet. Ipak, pričaj, Šeherezado! Ajmo, ablablablablabla...Tata i ja smo išli u šumu, šunjali smo se i šunjali, šunjali, pa stali, srna je pasla, nanišanio sam i pogodio je u oko, bravo, rekao mi je tata, od tebe će biti nešto, onda je tata iz unutrašnjeg džepa lovačke jakne izvukao pljosku, pa sam ja u petnaestoj potegnuo prvi alkoholni gutljaj...Gledala sam mu usta kako se miču. Glava te srne je na zidu hodnika u našem stanu, oči su joj smeđe, staklene, ima trepavice, vide joj se i mali zubi i jezik. Izgleda kao živa, samo ima samo glavu. Zagrcnuo sam se, tata se smijao, oči su mi se napunile suzama, to je bila šljivovica...Kad je umuknuo, bacila sam se na koljena i otvorila usta. Dok sam ga dudlala, prisjećala sam se, čovjek mora o nečemu razmišljati dok dudla kurac na sredini velike livade, kako sam uživala čitajući Ledi Četrli. Bila sam djevojčica, rajcalo me to jebanje u mokroj šumi. Ja sam bila ledi, ali jebač u mojim snovima nikad nije bio šofer! Ne! Šoferi moga djetinjstva bili su debeli, prosti, pušili su dok su vozili autobus kojim sam išla u srednju školu i stalno urlali, maknite se od srednjih vrata! Ljeti su im plave košulje bile mokre, ispod pazuha, na rubu mrlje uvijek je bilo malo soli. Isuse! Mokra šuma, ja, gola, trčim jer moram trčati pred jebačem, nema nikakvoga smisla odmah mu dati, muškarci

vole trku. Trčim, dakle, ali ne mogu dovijeka trčati, najzad me grabi, jednom me rukom drži, drugom sa svoga debelog, bijelog tijela dere svijetloplavu košulju sa znakom Jugobusa, slani kolobari...Nisam bila ledi toga tipa! U mojim djevojačkim snovima jebač je imao tijelo Lejdinog šofera, ali nije bio šofer. O običnim radnicima, lučkim šljakerima, šoferima kamiona i autobusa nikad nisam mislila dobro. Za mene radnici nisu bili topla ljudska bića koje je život pojebao i jebao, zato su topla ljudska bića...Ne, ne, nikako, to nisu bili junaci mog života! Da sam ja dama, nikad me ne bi jebao drvosječa! Nikad! Možda mlade dame sanjaju da će ih, kad odrastu, jebati drvosječe, ništa ne znam o snovima mladih dama, drvosječe su moja specijalnost. Da, mrtva srna leži, on stoji, raširenih nogu, debele lovačke hlače i gaće smotane su mu oko gležnjeva, ja klečim, obučena u lovačko odijelo, nisam skinula jaknu, dudlam, dudlam, ma baš dudlam! Kad sam bila mlada mislila sam da se muškarci dijele na smrdljive drvosječe i diplomirane pravnike koji se peru pet puta dnevno, a u šumi kurac polijevaju uvijek drugom tekućinom. Čaj. Kokakola. Viski. Travarica. Kamilica. Radenska. Dakle, dudlala sam ga, držala u šaci i ostrim pokretima micala kožicu na kurcu, gore, dolje, gore, dolje, lijevom rukom. Ptice su vrištale, koljena su me žuljala, usta boljela, bila sam gladna, ukočio mi se vrat, on je, vjerojatno, stenjao, nisam ga slušala. Najzad se, aleluja, Radenska pomiješala sa spermom, a on je vrisnuo...Ne biste vjerovali?! On je vrisnuo...Da ne povjeruješ?! Prvi put u životu je on, dok je svršavao, vrišta...Ma, gospodo! Vrisnuo je, Tilda...Kužite? Vrisnuo je Tilda...A Tilda? Tilda, to je moje ime. Ja se zovem Tilda. Ja sam Tilda! Nikad, nikad me nije zvao imenom. Nikad! A onda sam ubila srnu, pa je on vrisnuo Tilda?! Čudni su putevi muški?! Digla sam se i otresla koljena. Zakopčao je hlače. Odnijet ću je do auta, rekao je. Stavio je mrtvu srnu oko vrata, ja sam u ruci držala štap i njegov ruksak, na leđima svoj. Hodao je ispred mene. Glavinjala sam, teren nije bio ravan. Već je bilo jutro. Nisam morala capati, cap, cap, cap, ni svoja stopala uvaljivati tamo gdje su trenutak prije bila njegova, ipak sam baš to činila. Gledala sam u njegova široka, široka ramena i čvrsta leđa. Prignuo se pod teretom mrtve životinje. Stupao je preda mnom, čvrstim korakom, muškarac moga života. Shvatila sam kako ću postati njegova jedina, vječna ljubav. Tiho ću hodati kroz šumu, stati, leći, nišaniti, pucati, ubiti srnu koja pase! Ubijati ću, ubijati ću, ubijati ću! Čuvajte me se, srne kurve! Stigli smo do auta. Srnu je spustio na zemlju. Iz auta je izvukao veliki najlon. Ne možemo je ovako uvaliti u bunker, prevelika je, moram joj polomiti noge. Stajala sam. Sagnuo se. Pred očima su mi bljesnula

velika, napeta leđa. Uzeo je jednu tanku nogu u šake. Kvrc, čulo se! Kvrc, čulo se! Kvrc, čulo se! Iz pojasa sam izvukla lovački nož. Svaki lovac ima nož, ni jedan lovac ne ide u lov bez noža. Čučnula sam. Zamahnula...

12

Gospođo, gospođo, gospođo! To netko meni govori. Trese me. Sjahala sam sa pahuljastog konja! Vrti mi se u glavi, povraće mi se, riga mi se, ali više nisam na nebu! Ne lebdim! Ne jašem u reklamama! Ne čekam na Strašni sud! Otvaram oči. U daljini... Isuse! Sad sam u jeftinom filmu?! Budim se iz kome. Tamo daleko, u nekoj maglici, vidim liječnika, smiješi mi se onako kako se u svim filmovima liječnici smiješe gospođama koje se bude iz mrtvih. Oh! Njegovo lice?! Ima crne brkove, crnu kosu, tamnocrvena usta i bijele zube?! Ja sam u meksičkoj sapunici?! Gospođo, gospođo, hvata me za lijevu ruku. Zatvaram oči. Ako me čujete, stisnite mi ruku. Nema šanse. Ne želim mu stisnuti ruku dok ne čujem što će mi reći. Znam kako to ide u ljubavnim filmovima. Ona mu stisne ruku, on joj kaže nešto lijepo. Što ako je ovo horor?! Ne mičem prstima. Najprije kaži, onda ću ti stisnuti ruku. Šutim. Govori. Gospođo, jedan gospodin vas želi pozdraviti, evo ga, tu je, na vratima. Oh! Gospodin? Gospodin?! Gospodin?! Da mogu govoriti, ne mogu, ali, da mogu govoriti, rekla bih mu, gospodine doktore, gospodin? U mom životu postoje tri gospodina koja bi me mogla pozdraviti. Prvi je moj gospodin suprug koji je ostao živ jer ja i nisam neki lovac. Drugi je gospodin istražni sudac koji će me pitati, recite nam kako je to bilo. Treći gospodin je moj ljubavnik, jedini muškarac čiji smrad mogu podnijeti. Koji od ta tri gospodina stoji na vratima moje sobe? Ali, ja ne mogu govoriti. Smeta mi cijev u ustima. Zato, otvaram oči i gledam prema vratima.